İÇİNDEKİLER

- Kur'an'ın Kaynaklarına Yapılan Savunma
- Kur'an'da Anılan Peygamberler ve Tevrat'ta Yerleri
- Kur'an ve Tevrat Arasındaki Diğer Benzerlikler
- Sur'a Üfürülmesi ve İncil'deki Kökeni
- Kur'an'ın Kaynağı:İslam Öncesi Şiirler
- İsa'nın Çamurdan Yaptığı Kuşları Canlandırması
- İsa'nın Beşikteyken Konuşması
- Meryem'in Halkı Tarafından Zina ile Suçlanması
- Tanrı'nın Meryem'e Hurma ve Su Sunması
- Meleğin Meryem'e İnsan Şeklinde Görünmesi
- Meleklerin Meryem'e İsa'yı Müjdelemesi
- Meryem İçin Kur'a Çekilmesi
- Meryem'e Gökten Yemek İndirilmesi
- Meryem'in Doğumu ve Tapınağa Adanması
- 7 Uyurlar ve Kökenleri
- Beyaz İpliğin Siyah İplikten Ayrılması(Oruç)
- Samiri'nin Böğüren Buzağı Heykeli ve Kökeni
- Yahudilerin Tepesine Yükseltilen Dağ
- Karganın Kabil'e Ceset Gömmeyi Öğretmesi
- Peygamberlik-Şairlik-Kahinlik
- Miraç Masalının Kaynakları
- Süleyman,Sebe Kraliçesi ve Fablların Kökenleri
- İbrahim'in Ateşe Atılması ve Kökenleri
- Harut ve Marut
- Musa ve Hızır Masalının Kökenleri
- Zülkarneyn ve Kökenleri
- Sabilik ve Semavi Dinlere Etkileri
- Zerdüştlük ve İslam'a Etkileri
- Lokman ve Öğütleri
- Tarihteki İlk Tek Tanrılı Din:Atenizm ve Musa
- Allah İsminin Kökeni
- Cehennem'in Kökeni
- Gök,Gök Katları ve Eski İnançlar
- Kanın Yasaklanma Sebebi ve Kökeni
- Eyyüb'ün Sağlığına Kavuşması
- Kur'an'ın Arap ve Yabancı Atasözlerinden Alıntıları
- İslam Öncesi Dönemde Vahiy,Şairlik ve Cinler

Kur'an'ın Kaynaklarına Yapılan Savunma

Kur'an'ın kaynakları dediğimizde Müslümanlar şu şekilde savunma yaparlar;

> **İslam dini ilk insan Adem'den beri vardır,Allah bu dini ilk insandan beri bildirmektedir.Dolayısıyla Kur'an'da anlatılan**

hikayelerin,ibadetlerin vb. Kur'an'dan önceki kaynaklarda da bulunması kadar doğal birşey yoktur,bu Kur'an'ın eski kaynaklardan kopyalandığını göstermez,aksine Allah'ın ilk insandan beri İslam dinini vahyettiğinin kanıtıdır.

Tabi bu çok boş bir savunmadır.Birkaç kitapta anlatılanlar o kitaplardan daha eski kaynaklarda bulunabiliyorsa -diyelim ki 3 kitap olsun- bu kitaplardan hangisinin Tanrı'dan olduğunu bilemeyiz.Şöyle ki;

Ben Muhammed'le aynı devirde yaşıyor olayım,ikimizin de eşit kaynaklara ulaşıp dilediğimiz gibi kopya etme imkanımız olsun.İkimiz de kitabımıza Tanrı vahyi diyelim.Bu durumda hangimiz doğru söylüyor olurduk?Sonuçta ikimiz de eski masalları kopyaladığımız bir kitaba Tanrı vahyi diyoruz?Benim yazdıklarım mı ilk insandan beri vahyediliyor olur yoksa Muhammed'in yazdıkları mı?Nasıl anlayacağız bunu?

Demek istediğim o ki eski kaynaklardan kopya çekmek için peygamber olmaya gerek yoktur.O dönemde yaşasaydım,biraz da imkanlı biri olsaydım rahatça eski masalları kitabıma kopyalabilirdim.Dolayısıyla Kur'an'da anlatılan masallar Muhammed döneminde bilindiği için,Kur'an'dan daha eski oldukları için,Muhammed peygamber olmasa da o masalları kopyalayıp bir kitap yazabileceği için,Müslümanların savunmaları boşa çıkıyor.

Tıpkı benim bugünkü ünlü masal kitaplarından bir karma yapıp,kitaba geçirmem o masalların ilk insandan beri anlatıldığının kanıtı olamayacağı gibi.

Kur'an ne yenilik getirmiş diye sormamız lazım.Yoksa peygamber olmayanların da sahip olduğu en basit yetenek olan kopya etmek yeteneğiyle birşey kanıtlanamaz.

Önce kitabın Allah'tan olduğu kanıtlanmalıdır ki,Kur'an'da kendini kanıtlayacak birşeyler olmalıdır ki,bizler de Müslümanların bu savunmalarını haklı bulabilelim.

Kur'an'da Anılan Peygamberler ve Tevrat'ta Yerleri

Kur'an'da adı geçen peygamberlerden 20 tanesi Tevrat-İncil kaynaklıdır.Liste şöyle;

1. Adem ve iki oğlu Habil ve Kabil ile karısı Havva(Adem dışındakiler peygamber değil)
2. Nuh
3.İbrahim

4.Lût
5.İsmail
6.İshak
7.Yâkup
8.Yûsuf
9.Eyyup
10.Şuayb
11.Musa
12.Harun
13.Dâvud
14.Süleyman
15.Elyasa(Elisha)
16.İlyas(Elijah)
17.Yûnus
18.Zekeriya
19.Yahya
20.İsa

Bu liste benim saptadıklarım Tevrat ve İncil'den Kur'an'a alınmış ve benim gözümden kaçan başka peygamberler de olduğundan eminim,aklımda bir iki tanesi filan daha vardı ama şimdilik bunları bi işleyelim.Benim amacım bu peygamberlerin Tevrat-İncil ve Kur'an'da nasıl anıldıklarını ayet ayet göstermek.

Sadece bu peygamber hikayeleri bile Kur'an'ın Tevrat kopyası olduğunu kanıtlamaya yeter,bunu okuyunca sizler de göreceksiniz.Sırf bunlar bile Sureler dolusu hikaye ediyor.Durum böyleyken Kur'an Tanrı'dan inmiş olabilir mi?Ne yenilik getirmiş,Tevrat'ı,İncil'i ve diğer eski kaynakları kopyalamaktan başka ne yapmış?Neyse hikayelere geçelim...

Adem'den başlayalım;

Adem-Havva

Tevrat ve Kur'an'ın her ikisinde de Adem Allah'ın yarattığı ilk insandır.Yehova-Allah önce toprağa insan şekli verir yani Adem'in heykelini yapar sonra da o topraktan heykele kendi Ruh'undan üfürerek Adem'i canlı-kanlı insana dönüştürür.Tevrat ve Kur'an'dan ayetler;

Tevrat-Yaratılış=2:7:RAB Tanrı Adem'i topraktan yarattı ve burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu.

Kur'an'da Adem'in yaratılışı çeşitli surelere dağıtılmıştır.Allah Adem'i yaratacağını önce meleklere bildirir,meleklerle Allah arasında çeşitli diyaloglar geçer ki ben onlara hiç girmeyeceğim,birkaç ayet yeter;

Sad=71-72:Rabbin meleklere şöyle demişti: "Ben çamurdan bir insan yaratacağım. Onu yapıp ruhumdan ona üflediğim zaman ona secdeye kapanın."

Bu ayet Tevrat'taki ayetin birebir kopyası.Aynı şekilde Adem toprağın şekillendirilip içine Ruh üflenmesiyle canlı hale getiriliyor yani yaratılıyor.Ben ayetleri olabildiğince kısa tutmaya çalışacağım siz okuyucuların yorulmaması açısından,Adem'in topraktan yaratılıp da canlandırılması hakkında bu ayetlerden başka birçok ayet bulabilirsiniz.

Havva'nın Yaratılışı

Tevrat'a göre Havva Adem'in kaburga kemiğinden yaratılmıştır.Kur'an'da ise bundan bahsedilmez,Havva adı bile geçmez,''Adem'in karısı'' diye bahsedilir sadece.Fakat İslam geleneğine göre(hadisler) Adem'in karısının adı Tevrat'taki gibi Havva'dır ve Havva yine Tevrat'taki gibi Adem'in kaburga kemiğinden yaratılmıştır;

Tevrat:Yaratılış:2:21-23=RAB Tanrı Adem'e derin bir uyku verdi. Adem uyurken, RAB Tanrı onun kaburga kemiklerinden birini alıp yerini etle kapadı.Adem'den aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaratarak onu Adem'e getirdi.
Adem,
“İşte, bu benim kemiklerimden alınmış kemik,
Etimden alınmış ettir” dedi,
“Ona ‘Kadın’ denilecek,
Çünkü o adamdan alındı.”

Adem ve Havva'nın Cennet'ten Kovulması

Tevrat'ta Tanrı Adem ve Havva'ya ''Aden bahçesi'ndeki her ağaçtan meyve yiyebilirsiniz fakat şu ağaca dokunmayın'' diyor.Aden bahçesine biz kısaca ''Cennet'' diyelim,açıklaması uzun,kısa keselim.Kur'an'daki hikaye de bu şekilde.

Tevrat'ta kurnaz bir yılan Havva'yı kandırıp yasak ağaçtan meyve yemesini sağlıyor ve Havva sayesinde Adem'de meyveden yiyor.Yani Havva yılanla işbirliği yapmış gibi oluyor ama yapmıyor,saflığına geliyor,şimdi günahını almayalım.Kur'an'da ise İblis sadece Havva'yı değil Havva ile Adem'e de aynı anda vesvese veriyor ve ikisi ortak olarak yasak ağaçtan meyve yiyorlar.

Bunun üzerine her iki kitaba göre de çıplaklıklarının farkına varıyolar,sonrada Cennetten dünyaya kovuluyorlar.

Tevrat:Yaratılış:3:1-24:RAB Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı yılandı. Yılan kadına, “Tanrı gerçekten, ‘Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin’ dedi mi?” diye sordu.

Kadın, “Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz” diye yanıtladı,“Ama Tanrı, ‘Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz’ dedi.”

Yılan, “Kesinlikle ölmezsiniz” dedi,“Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.”

Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi.İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar.

Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler. 9 RAB Tanrı Adem'e, “Neredesin?” diye seslendi.

Adem, “Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim” dedi.

RAB Tanrı, “Çıplak olduğunu sana kim söyledi?” diye sordu, “Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?”

Adem, “Yanıma koyduğun kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim” diye yanıtladı.
RAB Tanrı kadına, “Nedir bu yaptığın?” diye sordu.

Kadın, “Yılan beni aldattı, o yüzden yedim” diye karşılık verdi.

Bunun üzerine RAB Tanrı yılana,
“Bu yaptığından ötürü
Bütün evcil ve yabanıl hayvanların
En lanetlisi sen olacaksın” dedi,
“Karnının üzerinde sürünecek,
Yaşamın boyunca toprak yiyeceksin.
Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu
Birbirinize düşman edeceğim.
Onun soyu senin başını ezecek,
Sen onun topuğuna saldıracaksın.”

RAB Tanrı kadına,

**“Çocuk doğururken sana
Çok acı çektireceğim” dedi,
“Ağrı çekerek doğum yapacaksın.
Kocana istek duyacaksın,
Seni o yönetecek.”**

**RAB Tanrı Adem'e,
“Karının sözünü dinlediğin ve sana,
Meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için
Toprak senin yüzünden lanetlendi” dedi,
“Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın.
Toprak sana diken ve çalı verecek,
Yaban otu yiyeceksin.
Toprağa dönünceye dek
Ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın.
Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın
Ve yine toprağa döneceksin.”
Adem karısına Havva adını verdi. Çünkü o bütün insanların annesiydi.**

RAB Tanrı Adem'le karısı için deriden giysiler yaptı, onları giydirdi.Sonra, “Adem iyiyle kötüyü bilmekle bizlerden biri gibi oldu” dedi, “Artık yaşam ağacına uzanıp meyve almasına, yiyip ölümsüz olmasına izin verilmemeli.”Böylece RAB Tanrı, yaratılmış olduğu toprağı işlemek üzere Adem'i Aden bahçesinden çıkardı.Onu kovdu. Yaşam ağacının yolunu denetlemek için de Aden bahçesinin doğusuna Keruvlar ve her yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi.

<u>Şimdi de Kur'an'a bakalım;</u>

Kur'an:Araf:19-25= (Sonra Allah, Âdem'e hitab etti): "Ey Âdem! Sen ve eşin cennette durun, dilediğiniz yerden yeyin; fakat şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz."

Derken onların, kendilerinden gizli kalan çirkin yerlerini kendilerine göstermek için onlara fısıldadı: "Rabbiniz, başka bir sebepten dolayı değil, sırf ikiniz de birer melek ya da ebedî kalıcılardan olursunuz diye sizi şu ağaçtan men etti." dedi.

Ve onlara: "Elbette ben size öğüt verenlerdenim." diye de yemin etti.

Böylece onları aldatarak aşağı sarkıttı (önceki mevkilerinden indirdi). Ağacı(n meyvesini) tadınca, çirkin yerleri kendilerine göründü ve cennet yapraklarını üst üste yamayıp üzerlerini örtmeğe başladılar. Rableri onlara seslendi: "Ben sizi o ağaçtan men etmedim mi ve şeytan size apaçık düşmandır, demedim mi?"

Dediler ki: "Ey Rabbimiz! Biz kendimize zulmettik, eğer bizi bağışlamaz ve bize rahmetinle muamele etmezsen muhakkak ziyana uğrayacaklardan oluruz!"

(Allah) buyurdu: "Birbirinize düşman olarak inin, sizin yeryüzünde bir süreye kadar kalıp geçinmeniz gerekmektedir."

'"Orada yaşayacaksınız, orada öleceksiniz ve yine oradan (dirilip) çıkarılacaksınız!" dedi.

Kur'an:Taha:116-123=Hani meleklere, "Âdem için saygı ile eğilin" demiştik de, İblis'ten başka melekler hemen saygı ile eğilmişler; İblis bundan kaçınmıştı.Biz de şöyle dedik: "Ey Âdem! Şüphesiz bu (İblis), sen ve eşin için bir düşmandır. Sakın sizi cennetten çıkarmasın; sonra mutsuz olursun."“Şüphesiz senin için orada aç kalmak, çıplak kalmak yoktur."“Orada ne susuzluk çekersin, ne de güneş altında kalırsın.

"Nihayet şeytan ona vesvese verip şöyle dedi: "Ey Âdem! Sana ebedîlik ağacını ve yok olmayan bir saltanatı göstereyim mi?"

Bunun üzerine onlar (Âdem ve eşi Havva) o ağacın meyvesinden yediler. Bu sebeple ayıp yerleri kendilerine göründü ve cennet yaprağından üzerlerine örtmeye başladılar. Âdem, Rabbine isyan etti ve yolunu şaşırdı.

Sonra Rabbi onu seçti, tövbesini kabul etti ve ona doğru yolu gösterdi.Allah, şöyle dedi: "Birbirinize düşman olarak hepiniz oradan inin. Eğer tarafımdan size bir yol gösterici (kitap) gelir de, kim benim yol göstericime uyarsa artık o, ne (dünyada) sapar ne de (ahirette) sıkıntı çeker."

Görüldüğü gibi hikaye tamamen aynı,aynen Tevrat'tan alınmış,Sadece kurnaz yılan Kur'an'a İblis olarak geçirilmiş.

Kayin ve Habil(Kabil ve Habil)

İki kitaba göre de Tanrı Ademin oğullarından birinin sunusunu kabul eder(Habil),diğerininkini kabul etmez(Kabil).Bunun üzerine sunusu kabul edilmeyen Kabil kıskançlığa ve öfkeye kapılıp sunusu kabul edilen Habil'i öldürür.Kabil'in sunusunun kabul edilmemesinin nedeni ise sunusunda samimi olmamasıdır,Habil en iyi koyunlarını kurban ederken,Kabil çürük meyveleri sunmuştur;

Tevrat:Yaratılış:4:1-8=Adem karısı Havva ile yattı. Havva hamile kaldı ve Kayin'i doğurdu. "RAB'bin yardımıyla bir oğul dünyaya getirdim" dedi.Daha sonra Kayin'in kardeşi Habil'i doğurdu. Habil çoban oldu, Kayin ise

çiftçi.Günler geçti. Bir gün Kayin toprağın ürünlerinden RAB'be sunu getirdi.Habil de sürüsünde ilk doğan hayvanlardan bazılarını, özellikle de yağlarını getirdi. RAB Habil'i ve sunusunu kabul etti.Kayin'le sunusunu ise reddetti. Kayin çok öfkelendi, suratını astı.

RAB Kayin'e, "Niçin öfkelendin?" diye sordu, "Niçin surat astın?Doğru olanı yapsan, seni kabul etmez miyim? Ancak doğru olanı yapmazsan, günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor. Ona egemen olmalısın."

Kayin kardeşi Habil'e, "Haydi, tarlaya gidelim" dedi. Tarlada birlikteyken kardeşine saldırıp onu öldürdü.

<u>Kur'an'da bu kadar detay yok ama aynı hikaye;</u>

Kur'an:Maide:27-31= (Ey Muhammed!) Onlara, Âdem'in iki oğlunun haberini gerçek olarak oku. Hani ikisi de birer kurban sunmuşlardı da, birinden kabul edilmiş, ötekinden kabul edilmemişti. Kurbanı kabul edilmeyen, "Andolsun seni mutlaka öldüreceğim" demişti. Öteki, "Allah, ancak kendisine karşı gelmekten sakınanlardan kabul eder" demişti."Andolsun! Sen beni öldürmek için elini bana uzatsan da ben seni öldürmek için sana elimi uzatacak değilim. Çünkü ben âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım."

"Ben istiyorum ki, sen benim günahımı da, kendi günahını da yüklenip cehennemliklerden olasın. İşte bu zalimlerin cezasıdır."

Derken nefsi onu kardeşini öldürmeye itti de (nefsine uyarak) onu öldürdü ve böylece ziyan edenlerden oldu.

Nihayet Allah, ona kardeşinin ölmüş cesedini nasıl örtüp gizleyeceğini göstermek için yeri eşeleyen bir karga gönderdi. "Yazıklar olsun bana! Şu karga kadar olup da kardeşimin cesedini örtmekten âciz miyim ben?" dedi. Artık pişmanlık duyanlardan olmuştu.

Kur'an'da isimler gibi detaylar bulunmasa da hikaye tıpatıp aynı,Kur'an'a olduğu gibi Tevrat'tan alınmıştır.

Nuh ve Tufanı

Bildiğiniz gibi Nuh Tufanı çok ünlüdür.230'dan fazla toplumda bu hikayeye rastlanmaktadır,bu hikayenin bugün bilinen en eski kökeni ise Sümer'dir.Kur'an ve Tevrat'ta da geçmektedir,Kur'an'a büyük ihtimalle Tevrat'tan kopyalanmış.Tevrat'da geminin nasıl yapılacağı gibi birçok ayrıntı bulunmakta fakat uzatmaya gerek yok sadece Kur'an'la ortak yönlerini göstermek yeterli olacaktır;

Kur'an'a göre Tanrı tufanı Nuh kavmi putlara tapmaktan vazgeçmiyor diye gönderir,Tevrat'a göre ise insanlar çok fazla kargaşa çıkardıkları,çok fazla kötülük yaptıkları için Tanrı insanı yarattığına pişman oluyor ve tüm insanları yoketmek için Tufan gönderiyor.

Tevrat:Yaratılış:6:5-12=RAB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, aklı fikri hep kötülükte. İnsanı yarattığına pişman oldu. Yüreği sızladı. "Yarattığım insanları, hayvanları, sürüngenleri, kuşları yeryüzünden silip atacağım" dedi, "Çünkü onları yarattığıma pişman oldum."Ama Nuh RAB'bin gözünde lütuf buldu.

Nuh'un öyküsü şöyledir: Nuh doğru bir insandı. Çağdaşları arasında kusursuz biriydi. Tanrı yolunda yürüdü.Üç oğlu vardı: Sam, Ham, Yafet.Tanrı'nın gözünde yeryüzü bozulmuş, zorbalıkla dolmuştu.Tanrı yeryüzüne baktı ve her şeyin ne denli bozulduğunu gördü. Çünkü insanlar yoldan çıkmıştı.

Fakat Tanrı sonradan fikir değiştirip Nuh'u ve Nuha'a uyanları ve her hayvandan iki çifti kurtarmaya karar veriyor,anlaşılan aklında temiz bir nesil yaratmak var;

Tevrat:Yaratılış:6:13-21=Tanrı Nuh'a, "İnsanlığa son vereceğim" dedi, "Çünkü onlar yüzünden yeryüzü zorbalıkla doldu. Onlarla birlikte yeryüzünü de yok edeceğim.Kendine gofer ağacından bir gemi yap. İçini dışını ziftle, içeriye kamaralar yap.Gemiyi şöyle yapacaksın: Uzunluğu üç yüz, genişliği elli, yüksekliği otuz arşın olacak.Pencere de yap, boyu yukarıya doğru bir arşını bulsun. Kapıyı geminin yan tarafına koy. Alt, orta ve üst güverteler yap.Yeryüzüne tufan göndereceğim. Göklerin altında soluk alan bütün canlıları yok edeceğim. Yeryüzündeki her canlı ölecek.Ama seninle bir antlaşma yapacağım. Oğulların, karın, gelinlerinle birlikte gemiye bin.Sağ kalabilmeleri için her canlı türünden bir erkek, bir dişi olmak üzere birer çifti gemiye al.Çeşit çeşit kuşlar, hayvanlar, sürüngenler sağ kalmak için çifter çifter sana gelecekler.Yanına hem kendin, hem onlar için yenebilecek ne varsa al, ilerde yemek üzere depola."

<u>Dediğim gibi Kur'an'a göre ise Nuh kavmi yola gelmediği,putlara tapmaya devam ettiği için gönderiyor Allah tufanı;</u>

Kur'an:Hud:25-27=Andolsun biz, Nuh'u da toplumuna resul olarak göndermiştik. "Ben sizin için açık bir uyarıcıyım.

Allah'tan başkasına kulluk etmeyin. Korkunç bir günün azabına uğramanızdan korkuyorum." demişti de;

Toplumunun küfre sapanlarından bir grup kodaman şöyle konuşmuştu: “Bize göre sen, bizim gibi bir insandan başkası değilsin. Bakıyoruz sana, ayak takımımızın basit görüşlü insanlarından başkası ardına düşmüyor. Sizin bize hiçbir üstünlüğünüzün olduğuna da inanmıyoruz. Aksine, sizi yalancılar sayıyoruz.”

İki kitaba göre de Nuh gemiyi Tanrı'nın tarifine göre yapıyor;

Hud:37=Bizim gözetimimiz altında ve vahyimize göre gemiyi yap. Zulüm yapanlar hakkında da bana bir şey söyleme. Çünkü onlar kesinlikle suda boğulacaklardır.

Yukarıda verdiğim Tevrat ayetlerinde zaten geminin nasıl yapılacağını Tanrı tarif ediyor,o yüzden tekrar asmaya gerek yok.

Ve Tufan başlar;

Tevrat-Yaratılış=6:17-22:Yeryüzüne tufan göndereceğim. Göklerin altında soluk alan bütün canlıları yok edeceğim.Yeryüzündeki her canlı ölecek.Ama seninle bir antlaşma yapacağım.Oğulların,karın, gelinlerinle birlikte gemiye bin.Sağ kalabilmeleri için her canlı türünden bir erkek,bir dişi olmak üzere birer çifti gemiye al.Çeşit çeşit kuşlar, hayvanlar, sürüngenler sağ kalmak için çifter çifter sana gelecekler.Yanına hem kendin, hem onlar için yenebilecek ne varsa al, ilerde yemek üzere depola.Nuh Tanrı'nın bütün buyruklarını yerine getirdi.”

Yaratılış=8:1-5:Sonra Tanrı Nuh'u ve gemideki evcil ve yabanıl hayvanları anımsadı.Yeryüzünde bir rüzgar estirdi, sular alçalmaya başladı.Enginlerin kaynakları, göklerin kapakları kapandı. Yağmur dindi.Sular yeryüzünden çekilmeye başladı.Yüz elli gün geçtikten sonra sular azaldı.Gemi yedinci ayın on yedinci günü Ararat dağlarına oturdu.Sular onuncu aya kadar sürekli azaldı. Onuncu ayın birinde dağların doruğu göründü.

Hikaye Kur'an'da Tevrat'takinin özeti gibi geçer,bu kadar detay yok;

Müminun=27:Bunun üzerine ona şöyle vahyettik: "Nezaretimiz altında, sana bildirdiğimiz gibi gemiyi yap; buyruğumuz gelip tandırdan sular kaynayınca her cinsten birer çifti ve aleyhine hüküm verilmiş olanın dışında kalan çoluk çocuğunu alıp gemiye bindir. Haksızlık yapanlar için Bana baş vurma, çünkü onlar suda boğulacaklardır."

Hud=40,44:Nihayet emrimiz geldiği ve tennur (tandır veya geminin kazanı) tutuşup parladığı zaman dedik ki; "Erkeği ve dişisi olan her canlıdan ikişer tane, aleyhlerinde hüküm verilmiş olanların dışında, aileni ve iman etmiş olanları geminin içine yükle". Zaten beraberinde iman edenler çok az idi.

Yere, "Suyunu çek!", göğe, "Ey gök sen de tut!" denildi. Su çekildi, iş de bitti; gemi Cudi'ye oturdu. "Haksızlık yapan millet Allah'ın rahmetinden uzak olsun" denildi.

İkisinde de gemi dağa oturuyor,Tevrat'a göre Ararat(Ağrı) Dağı'na,Kur'an'a göre Cudi Dağı'na.

Gördüğünüz gibi hikayeler yine noktasına,virgülüne kadar aynı,sadece Tevrat'ta daha detaylı anlatılmış.Bir de Kur'an'a göre Nuh'un oğlu ve karısı Nuh'a inanmayıp suda boğulanlardandır ama Tevrat'a göre karısı,oğulları vb. hepsi iman eder ve gemiye binerler.

İbrahim

İbrahim'e Oğul Müjdelenmesi

Her iki kitaba göre de İbrahim çok yaşlanmıştır,karısı Sara da öyle,çocukları olmaz,üstelik Sara kısırdır.Oğlu İsmail cariyesi Hacer'dendir.Kur'an'da isimler verilmez,bu kadar detaylı değildir masal.

Sonuç olarak mucizevi bir şekilde çocukları İshak doğar;

Tevrat:Yaratılış:17:17-27=İbrahim yüzüstü yere kapandı ve güldü. İçinden, "Yüz yaşında bir adam çocuk sahibi olabilir mi?" dedi, "Doksan yaşındaki Sara doğurabilir mi?"Sonra Tanrı'ya, "Keşke İsmail'i mirasçım kabul etseydin!" dedi.

Tanrı, "Hayır. Ama karın Sara sana bir oğul doğuracak, adını İshak koyacaksın" dedi, "Onunla ve soyuyla antlaşmamı sonsuza dek sürdüreceğim.İsmail'e gelince, seni işittim. Onu kutsayacak, verimli kılacak, soyunu alabildiğine çoğaltacağım. On iki beyin babası olacak. Soyunu büyük bir ulus yapacağım. Ancak antlaşmamı gelecek yıl bu zaman Sara'nın doğuracağı oğlun İshak'la sürdüreceğim."Tanrı İbrahim'le konuşmasını bitirince ondan ayrılıp yukarıya çekildi.

İbrahim evindeki bütün erkekleri –oğlu İsmail'i, evinde doğanların, satın aldığı uşakların hepsini– Tanrı'nın kendisine buyurduğu gibi o gün sünnet ettirdi.İbrahim sünnet olduğunda doksan dokuz yaşındaydı.Oğlu İsmail on üç yaşında sünnet oldu.İbrahim, oğlu İsmail'le aynı gün sünnet edildi.

İbrahim'in evindeki bütün erkekler –evinde doğanlar ve yabancılardan satın alınanlar– onunla birlikte sünnet oldu.

<u>Şimdi Kur'an'a bakalım;</u>

Kur'an:Hud:69-73=Andolsun, elçilerimiz (melekler), İbrahim'e müjde getirip "Selâm sana!" dediler. O, "Size de selâm" dedi ve kızartılmış bir buzağı getirmekte gecikmedi.Ellerini yemeğe uzatmadıklarını görünce, onları yadırgadı ve onlardan dolayı içinde bir korku duydu. Dediler ki: "Korkma, çünkü biz Lût kavmine gönderildik."

Ve ayakta duran hanımı, bunun üzerine gülümsedi. O zaman onu, İshak ile ve İshak'ın arkasından Yâkub ile müjdeledik.Karısı, "Vay başıma gelenler! Ben bir kocakarı ve bu kocam da bir ihtiyar iken çocuk mu doğuracağım? Gerçekten bu, çok şaşılacak bir şey!" dedi.Melekler, "Allah'ın emrine mi şaşıyorsun? Allah'ın rahmeti ve bereketi size olsun ey (peygamber ocağının) ev halkı! Şüphesiz O, övülmeye lâyıktır, şanı yücedir." dediler.

Kur'an:İbrahim:39="Hamd, iyice yaşlanmış iken bana İsmail'i ve İshak'ı veren Allah'a mahsustur. Şüphesiz Rabbim duayı işitendir."

Gördüğünüz gibi her iki kitaba göre de İbrahim ve karısı çok yaşlanmıştır fakat İshak isminde çocukla müjdelenirler.Yani çocuğun ismine kadar herşey aynıdır,olduğu gibi Tevrat'tan kopyalanmıştır Kur'an'a.Çocuklarının isimleri de Tevrat'tan alınmıştır,İsmail ve İshak.

Tevrat'a göre İbrahim'in Yakup isminde bir çocuğu yoktur,anlaşılan Kur'an'ın yazarları Tevrat'ta İshak'ın oğlu diye geçen Yakup'u yanlış anlayıp Kur'an'a İbrahim'in oğlu diye geçirmişler.Tevrat'a ve İslam geleneğine göre ise İsmail İbrahim'in karısı Sara'nın değil,cariyesi Hacer'in oğludur.Hatta İslam inancına göre Sara Hacer'i kıskanıp Hacer ile oğlu İsmail'i Mekke'ye sürgün ettirir,İbrahim eliyle.Hatta Zemzem'in de onlar için çıktığı inancı yaygındır.

İbrahim'e Gelen Üç Konuk

Bunun için ayrı başlık açmayı uygun gördüm çünkü ayrı bir başlıkta sergilemek karışıklık olmasını da önleyecektir.Tevrat aynen şunları söylüyor;

Tevrat:Yaratılış:18:1-15=İbrahim günün sıcak saatlerinde Mamre meşeliğindeki çadırının önünde otururken, RAB kendisine göründü.İbrahim karşısında üç adamın durduğunu gördü. Onları görür görmez karşılamaya koştu. Yere kapanarak,"Ey efendim, eğer gözünde lütuf bulduysam, lütfen kulunun yanından ayrılma" dedi,"Biraz su getirteyim, ayaklarınızı yıkayın. Şu ağacın altında dinlenin.

Madem kulunuza konuk geldiniz, bırakın size yiyecek bir şeyler getireyim. Biraz dinlendikten sonra yolunuza devam edersiniz."

Adamlar, “Peki, dediğin gibi olsun” dediler.

İbrahim hemen çadıra, Sara'nın yanına gitti. Ona, “Hemen üç sea ince un al, yoğurup pide yap” dedi.Ardından sığırlara koştu. Körpe ve besili bir buzağı seçip uşağına verdi. Uşak buzağıyı hemen hazırladı.İbrahim hazırlanan buzağıyı yoğurt ve sütle birlikte götürüp konuklarının önüne koydu. Onlar yerken o da yanlarında, ağacın altında durdu.

Konuklar, “Karın Sara nerede?” diye sordular.

İbrahim, “Çadırda” diye yanıtladı.

O, “Gelecek yıl bu zamanda kesinlikle yanına döneceğim” dedi, “O zaman karın Sara'nın bir oğlu olacak.”

Sara onun arkasında, çadırın girişinde durmuş, dinliyordu.İbrahim'le Sara kocamışlardı, yaşları hayli ileriydi. Sara âdetten kesilmişti.İçin için gülerek, “Bu yaştan sonra bu sevinci tadabilir miyim?” diye düşündü, “Üstelik efendim de yaşlı.”

RAB İbrahim'e sordu: “Sara niçin, ‘Bu yaştan sonra gerçekten çocuk sahibi mi olacağım?’ diyerek güldü?RAB için olanaksız bir şey var mı? Belirlenen vakitte, gelecek yıl bu zaman yanına döndüğümde Sara'nın bir oğlu olacak.”

Sara korktu, “Gülmedim” diyerek yalan söyledi.

RAB, “Hayır, güldün” dedi.

<u>Kur'an ayetlerini tekrar görelim;</u>

Kur'an:Hud:69-73=Andolsun, elçilerimiz (melekler), İbrahim’e müjde getirip “Selâm sana!” dediler. O, “Size de selâm” dedi ve kızartılmış bir buzağı getirmekte gecikmedi.Ellerini yemeğe uzatmadıklarını görünce, onları yadırgadı ve onlardan dolayı içinde bir korku duydu. Dediler ki: “Korkma, çünkü biz Lût kavmine gönderildik.”

Ve ayakta duran hanımı, bunun üzerine gülümsedi. O zaman onu, İshak ile ve İshak'ın arkasından Yâkub ile müjdeledik.Karısı, “Vay başıma gelenler! Ben bir kocakarı ve bu kocam da bir ihtiyar iken çocuk mu doğuracağım? Gerçekten bu, çok şaşılacak bir şey!” dedi.Melekler, “Allah’ın emrine mi şaşıyorsun? Allah’ın rahmeti ve bereketi size olsun ey (peygamber ocağının) ev halkı! Şüphesiz O, övülmeye lâyıktır, şanı yücedir.” dediler.

<u>Ortak noktalar;</u>

- **İbrahim'e üç melek konuk olarak geliyor,**
- **İbrahim melekler için buzağı kızartıyor,**
- **Sara'nın ayakta İbrahim ile Meleklerin konuşmasını dinlemesi ve gülmesi,**
- **Meleklerin İbrahim'i çocuk ile müjdelemesi,**
- **İbrahim'in karısı Sara'nın "ben ve kocam yaşlıyken nasıl çocuğumuz olur" demesi...**

Gördüğünüz gibi bir-iki küçük ayrıntı dışında tamamen aynılar,noktasına,virgülüne kadar.Aynılıklar bitmedi,iki kitaba göre de bu üç konuk aslında Lut kavmine gönderilmiştir,Lut kavmini yok edecektir ama önce İbrahim'e uğrayıp çocuk ile müjdelemişlerdir.Ayrıca İbrahim Lut kavmini bağışlamaları için tartışmaya girer,yalvarır meleklere(Tevrat'ta Tanrı'ya) her iki kitaba göre de.Ayetleri görelim;

Tevrat:Yaratılış:18:16-33=Adamlar oradan ayrılırken Sodom'a doğru baktılar. İbrahim onları yolcu etmek için yanlarında yürüyordu.RAB, "Yapacağım şeyi İbrahim'den mi gizleyeceğim?" dedi,"Kuşkusuz İbrahim'den büyük ve güçlü bir ulus türeyecek, yeryüzündeki bütün uluslar onun aracılığıyla kutsanacak.Doğru ve adil olanı yaparak yolumda yürümeyi oğullarına ve soyuna buyursun diye İbrahim'i seçtim. Öyle ki, ona verdiğim sözü yerine getireyim."

Sonra İbrahim'e, "Sodom ve Gomora büyük suçlama altında" dedi, "Günahları çok ağır.Onun için inip bakacağım. Duyduğum suçlamalar doğru mu, değil mi göreceğim. Bunları yapıp yapmadıklarını anlayacağım." Adamlar oradan ayrılıp Sodom'a doğru gittiler. Ama İbrahim RAB'bin huzurunda kaldı.RAB'be yaklaşarak, "Haksızla birlikte haklıyı da mı yok edeceksin?" diye sordu,"Kentte elli doğru kişi var diyelim. Orayı gerçekten yok edecek misin? İçindeki elli doğru kişinin hatırı için kenti bağışlamayacak mısın?Senden uzak olsun bu. Haklıyı, haksızı aynı kefeye koyarak haksızın yanında haklıyı da öldürmek senden uzak olsun. Bütün dünyayı yargılayan adil olmalı."

RAB, "Eğer Sodom'da elli doğru kişi bulursam, onların hatırına bütün kenti bağışlayacağım" diye karşılık verdi.

İbrahim, "Ben toz ve külüm, bir hiçim" dedi, "Ama seninle konuşma yürekliliğini göstereceğim.Kırk beş doğru kişi var diyelim, beş kişi için bütün kenti yok mu edeceksin?"
RAB, "Eğer kentte kırk beş doğru kişi bulursam, orayı yok etmeyeceğim" dedi.

İbrahim yine sordu: “Ya kırk kişi bulursan?”
RAB, “O kırk kişinin hatırı için hiçbir şey yapmayacağım” diye yanıtladı.

İbrahim, “Ya Rab, öfkelenme ama, otuz kişi var diyelim?” dedi.
RAB, “Otuz kişi bulursam, kente dokunmayacağım” diye yanıtladı.

İbrahim, “Ya Rab, lütfen konuşma yürekliliğimi bağışla” dedi, “Eğer yirmi kişi bulursan?”
RAB, “Yirmi kişinin hatırı için kenti yok etmeyeceğim” diye yanıtladı.

İbrahim, “Ya Rab, öfkelenme ama, bir kez daha konuşacağım” dedi, “Eğer on kişi bulursan?”
RAB, “On kişinin hatırı için kenti yok etmeyeceğim” diye yanıtladı.

RAB İbrahim'le konuşmasını bitirince oradan ayrıldı, İbrahim de çadırına döndü.

<u>Tevrat'ta yine çok ayrıntılı bir şekilde anlatılmış Lut'un Tanrı'ya yalvarışı.Kur'an'da hiç detay yok ve Tevrat'tan farklı olarak Tanrı'ya değil meleklere yalvarıyor;</u>

Kur'an:Hud:70=Ellerini yemeğe uzatmadıklarını görünce, onları yadırgadı ve onlardan dolayı içinde bir korku duydu. Dediler ki: “Korkma, çünkü biz Lût kavmine gönderildik.”

Kur'an:Hud:74-76=İbrâhim'in korkusu yatışıp müjdelenince Lût kavmi hakkında bizimle mücâdeleye girişmişti.

Çünkü İbrahim çok içli ve Allah’a yönelen bir kimseydi.

Elçilerimiz, “Ey İbrahim bundan vazgeç! Çünkü Rabbinin emri kesin olarak gelmiştir. Şüphesiz onlara geri döndürülemeyecek bir azap gelecektir” dediler.

Kur'an:Ankebut:31,32=Elçilerimiz (melekler) İbrahim’e müjdeyi getirdiklerinde, “Biz, bu memleket halkını helâk edeceğiz, çünkü oranın ahalisi zalim kimselerdir” dediler.

İbrahim, “Ama orada Lût var” dedi. Onlar, “Orada kimin bulunduğunu biz daha iyi biliriz. Biz, onu ve ailesini elbette kurtaracağız. Ancak karısı başka. O, geri kalıp helâk edilenlerden olacaktır.”

Gördüğünüz gibi iki kitaba göre de melekler Lut kavmine gönderilmiştir ama Lut'un şehrine gitmeden önce İbrahim'e uğrayıp çocuk müjdesini verirler ve sonra Lut'un şehrine doğru yola koyulurlar ve İbrahim Lut kavmi hakkında Tevrat'ta Tanrı ile Kur'an'da melekler ile tartışmaya girer.

İbrahim'e Oğlunu Kurban Etmesi Emrinin Verilmesi ve Kurbanlık Koç İndirilmesi

Evet bu hikaye de çok bilindik bir hikayedir.İbrahim'i denemek için Tanrı oğlu İshak'ı(Kur'an'Da isim verilmemiş) kurban etmesi emrini verir ve İbrahim'in bu emre uyduğunu görünce İbrahim'e sınavı kazandığını bildirir ve tam İshak'ı kesecekken gökten İshak yerine kurban etmesi için koç indirir;

Tevrat:Yaratılış:22:1-19= Daha sonra Tanrı İbrahim'i denedi. "İbrahim!" diye seslendi. İbrahim, "Buradayım!" dedi.

Tanrı, "İshak'ı, sevdiğin biricik oğlunu al, Moriya bölgesine git" dedi, "Orada sana göstereceğim bir dağda oğlunu yakmalık sunu olarak sun."

İbrahim sabah erkenden kalktı, eşeğine palan vurdu. Yanına uşaklarından ikisini ve oğlu İshak'ı aldı. Yakmalık sunu için odun yardıktan sonra, Tanrı'nın kendisine belirttiği yere doğru yola çıktı.

Üçüncü gün gideceği yeri uzaktan gördü.Uşaklarına, "Siz burada, eşeğin yanında kalın" dedi, "Tapınmak için oğlumla birlikte oraya gidip döneceğiz."

Yakmalık sunu için yardığı odunları oğlu İshak'a yükledi. Ateşi ve bıçağı kendisi aldı. Birlikte giderlerken İshak İbrahim'e, "Baba!" dedi.

İbrahim, "Evet, oğlum!" diye yanıtladı.

İshak, "Ateşle odun burada, ama yakmalık sunu kuzusu nerede?" diye sordu.

İbrahim, "Oğlum, yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı kendisi sağlayacak" dedi. İkisi birlikte yürümeye devam ettiler.

Tanrı'nın kendisine belirttiği yere varınca İbrahim bir sunak yaptı, üzerine odun dizdi. Oğlu İshak'ı bağlayıp sunaktaki odunların üzerine yatırdı.Onu boğazlamak için uzanıp bıçağı aldı.Ama RAB'bin meleği göklerden, "İbrahim, İbrahim!" diye seslendi.

İbrahim, "İşte buradayım!" diye karşılık verdi.

Melek, "Çocuğa dokunma" dedi, "Ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin."

İbrahim çevresine bakınca, boynuzları sık çalılara takılmış bir koç gördü. Gidip koçu getirdi. Oğlunun yerine onu yakmalık sunu olarak sundu.Oraya

“Yahve yire” adını verdi. “RAB'bin dağında sağlanacaktır” sözü bu yüzden bugün de söyleniyor.

RAB'bin meleği göklerden İbrahim'e ikinci kez seslendi:“RAB diyor ki, kendi üzerime ant içiyorum. Bunu yaptığın için, biricik oğlunu esirgemediğin için seni fazlasıyla kutsayacağım; soyunu göklerin yıldızları, kıyıların kumu kadar çoğaltacağım. Soyun düşmanlarının kentlerini mülk edinecek.

Soyunun aracılığıyla yeryüzündeki bütün uluslar kutsanacak. Çünkü sözümü dinledin.”

Sonra İbrahim uşaklarının yanına döndü. Birlikte yola çıkıp Beer-Şeva'ya gittiler.İbrahim Beer-Şeva'da kaldı.

<u>Hikaye Kur'an'da şöyle geçiyor;</u>

Kur'an:Saffat:102-107=Çocuk kendisiyle birlikte koşup yürüyecek yaşa gelince İbrahim ona, “Yavrum, ben rüyamda seni boğazladığımı gördüm. Düşün bakalım, ne dersin?” dedi. O da, “Babacığım, emrolunduğun şeyi yap. İnşaallah beni sabredenlerden bulacaksın” dedi.

Nihayet her ikisi de (Allah’ın emrine) boyun eğip, İbrahim de onu (boğazlamak için) yüz üstü yere yatırınca ona, şöyle seslendik: “Ey İbrahim!”

“Gördüğün rüyanın hükmünü yerine getirdin. Şüphesiz biz iyilik yapanları böyle mükâfatlandırırız.”“Şüphesiz bu apaçık bir imtihandır.”

Ve onun yerine, kesilmek üzere büyük bir koç ihsân ettik.

<u>Ortak noktalar;</u>

- **İbrahim'in oğlunu kurban etmesi için Tanrı'dan emir alması,**
- **İbrahim oğlunu tam kesecekken gökten seslenilmesi,**
- **Ve gökteki sesin sınavı kazandın diyerek,İbrahim'e oğlunun yerine kurbanlık koç verilmesi.**

Yine görüyorsunuz ya,noktasına,virgülüne kadar aynı,Kur'an aynen Tevrat'tan kopyalamış bu masalı.

Lut ve Kavmi

Yine Kur'an Lut ve maceralarını da birebir Tevrat'tan kopyalamıştır.Tevrat'ta çok daha fazla detaylı anlatılır o kadar.Şimdi benzerlikleri başlık başlık sıralayalım;

İki İnançta da Lut İbrahim'in Akrabası

Tevrat'a göre İbrahim Lut'un amcasıdır.İslam inancına göre de öyle fakat Kur'an'da bunu anlatan birşey bulamadım;

Yaratılış=11:27:Terah soyunun öyküsü: Terah Avram, Nahor ve Haran'ın babasıydı. Haran'ın Lut adlı bir oğlu oldu.

Yaratılış=13:8:Avram Lut'a, "Biz akrabayız" dedi, "Bu yüzden aramızda da çobanlarımız arasında da kavga çıkmasın.

Lut Eşcinsel Bir Kavme Gönderilir

Kur'an'da yok ama İslam inancına göre Lut Tevrat'taki gibi başından beri yolculuk ettiği amcası İbrahim'den ayrılarak Sodom şehrine gider;

Yaratılış 13:12=Avram Kenan topraklarında kaldı. Lut ovadaki kentlerin arasına yerleşti, Sodom'a yakın bir yere çadır kurdu.

<u>Eşcinsel bir topluluk oldukları için Tanrı Lut Kavmini yoketme kararı alır ve bunun için iki melek gönderir;</u>

Yaratılış 19:1-2-3=İki melek akşamleyin Sodom'a vardılar. Lut kentin kapısında oturuyordu. Onları görür görmez karşılamak için ayağa kalktı. Yere kapanarak "Efendilerim" dedi, "Kulunuzun evine buyurun. Ayaklarınızı yıkayın, geceyi bizde geçirin. Sonra erkenden kalkıp yolunuza devam edersiniz."Melekler, "Olmaz" dediler, "Geceyi kent meydanında geçireceğiz."

Ama Lut çok diretti. Sonunda onunla birlikte evine gittiler. Lut onlara yemek hazırladı, mayasız ekmek pişirdi. Yediler.

<u>Eşcinsel topluluk cinsel ilişkiye girmek için erkek kılığındaki melekleri istiyor;</u>

Yaratılış 19:4-11=Onlar yatmadan, kentin erkekleri –Sodom'un her mahallesinden genç yaşlı bütün erkekler– evi sardı. Lut'a seslenerek, "Bu gece sana gelen adamlar nerede?" diye sordular, "Getir onları da yatalım."

<u>Lut bu isteği geri çevirir ve engellemek için istediklerini yapmak için kızlarını vermeyi teklif eder;</u>

Lut dışarı çıktı, arkasından kapıyı kapadı. “Kardeşler, lütfen bu kötülüğü yapmayın” dedi,“Erkek yüzü görmemiş iki kızım var. Size onları getireyim, ne isterseniz yapın. Yeter ki, bu adamlara dokunmayın. Çünkü onlar konuğumdur, çatımın altına geldiler.”

Adamlar kabul etmez ve zorlamaya başlarlar bunun üzerine melekler Lut'u eve alıp adamların gözlerini kör ederler;

Adamlar, “Çekil önümüzden!” diye karşılık verdiler, “Adam buraya dışardan geldi, şimdi yargıçlık taslıyor! Sana daha beterini yaparız.” Lut'u ite kaka kapıyı kırmaya davrandılar.Ama içerdeki adamlar uzanıp Lut'u evin içine, yanlarına aldılar ve kapıyı kapadılar.Kapıya dayanan adamları, büyük küçük hepsini kör ettiler. Öyle ki, adamlar kapıyı bulamaz oldu.

Şimdi de bu hikayeyi Kur'an'dan dinleyelim;

Hud:77= Elçilerimiz Lut'a gelince, (Lut) onların yüzünden üzüldü ve onlardan dolayı içi daraldı da "Bu, çetin bir gündür" dedi.

İki Meleğin Lut'un evine gitmesi;

Hud:78=Kavmi, (konuklarıyla çirkin ilişkide bulunmak üzere) ona doğru koşa koşa geldiler. Zaten onlar önceden de bu tür çirkin işleri yapıyorlardı. Lût, dedi ki: “Ey Kavmim! İşte kızlarım. Onlar(la nikâhlanmanız) sizin için daha temizdir. Allah’a karşı gelmekten sakının ve konuklarıma karşı beni rezil etmeyin. İçinizde hiç aklı başında bir adam yok mu?”

Lut'un Melekleri korumak adına kavmine kızlarını peşkes çekmesi ama eşcinsel kavim kızlar da gözümüz yok diyor tıpkı Tevrat'taki gibi;

Hud:79=Onlar, “İyi biliyorsun ki kızlarında bizim gözümüz yok. Sen bizim ne istediğimizi çok iyi biliyorsun” dediler.

Meleklerin kavmi kör etmesi olayı Hud Suresi'nde yer almaz,bildiğiniz gibi Kur'an'da ayetlerin sırası bile aşırı düzensizdir,bir hikayeyi tam anlayabilmek için başka surelere serpiştirilmiş ayetleri bulup yapboz gibi bir araya getirmelisiniz.Meleklerin kavmi kör etmesi Kamer Suresi 37. ayette yer alır;

Kamer:37=And olsun ki, onlar Lut’un konukları olan melekleri elde etmeye kalkıştılar, bunun üzerine gözlerini kör ettik. "Azabımı ve uyarmalarımı dinlememenin sonucunu tadın" dedik.

Şimdi de Lut'un Soddom Şehri'ni Tanrı emriyle terk edip Şehrin yokedilişini yine önce Tevrat'tan dinleyelim;

Lut'a ailesini şehrin dışına çıkarması emrediliyor,Şehir Sabah Vakti ateşli kükürtle yok ediliyor ve Lut'un karısı kurtulamıyor;

Yaratılış 19:12,13,23,24,25,26=

İçerdeki iki adam Lut'a, "Senin burada başka kimin var?" diye sordular, "Oğullarını, kızlarını, damatlarını, kentte sana ait kim varsa hepsini dışarı çıkar. Çünkü burayı yok edeceğiz. RAB bu halk hakkında birçok kötü suçlama duydu, kenti yok etmek için bizi gönderdi."

Lut Soar'a vardığında güneş doğmuştu.RAB Sodom ve Gomora'nın üzerine gökten ateşli kükürt yağdırdı.Bu kentleri, bütün ovayı, oradaki insanların hepsini ve bütün bitkileri yok etti.Ancak Lut'un peşisıra gelen karısı dönüp geriye bakınca tuz kesildi.

<u>Hikaye Kur'an'da da aynı şekilde:</u>

Lut'a ailesini şehrin dışına çıkarması emrediliyor,Şehir Sabah Vakti pişirilmiş balçıkla yok ediliyor ve Lut'un karısı kurtulamıyor;

Hud:81=Konukları şöyle dedi: "Ey Lût! Biz Rabbinin elçileriyiz. Onlar sana asla ulaşamayacaklar. Geceleyin bir vakitte aileni al götür. İçinizden kimse ardına bakmasın. Ancak karın müstesna. (Onu bırak.) Çünkü onların (kavminin) başına gelecek olan azap, onun başına da gelecektir. Onların azabla buluşma zamanı sabahtır. Sabah yakın değil midir?!"

Hud:82=(Azap) emrimiz gelince oranın altını üstüne getirdik. Üzerine de Rabbinin katında işaretlenmiş pişirilmiş balçıktan taşlar yağdırdık. Bunlar zalimlerden uzak değildir.

Görüldüğü gibi Lut hikayesi de Kur'an'a birebir Tevrat'tan kopyalanmış,en ince detaylarına kadar aynı.

İsmail ve İshak

Kur'an'da İsmail ve İshak'ın Tevrat'la örtüşen noktalarına pek rastlanmaz,ikisinde de İsmail ve İshak İbrahim'in oğludur,ilk oğlu İsmail'dir.İlk oğlu olduğu Kur'an'da açıkça belirtilmemiştir,Müslümanlar ilgili ayetlerde İsmail'in devamlı İshak'tan önce anılmasından bu kanıya kapılmışlardır,yani İslam inancına göre de böyledir.

Kur'an'da Kabe'nin İbrahim ve İsmail tarafından yapıldığı yazılıdır,Tevrat'ta Kabe bile geçmez.Büyük ihtimalle Kur'an'a Haniflerden(İbrahim'e inanan Sabîler) veya diğer kaynaklardan sokulmuştur.

İsmail ve İshak için ayet vb. koymaya gerek yoktur,bu kadarını yeterli görüyor ve diğerine geçiyorum.

Yakup

Kur'an'da Yakup hakkında da Tevrat'la örtüşen herhangi bir bilgi yoktur,sadece Allah Yakup'un Yahudi veya Hristiyan olmayıp,Müslüman olduğunu kanıtlamaya çalışır.Tevrat'tan aşırılıp hakkında detaya girilmemiş bir peygamber,ayet vermeye gerek yok.Ayrıca Kur'an'a göre Yakup da İbrahim'in oğludur fakat geleneksel İslam'da Kur'an'la ters olarak İbrahim'in torunu diye söz edilir Yakup'dan.

Yusuf

Bir başka aşırılmış peygamber de Yusuf'tur.Yine önce Tevrat ayetlerine bakalım;

Yusuf ve Bünyamin kardeşlerinin içinde en çok sevilendi;

Yaratılış 36:3=İsrail(Yakup) Yusuf'u öbür oğullarının hepsinden çok severdi.

<u>Aynı masal Kur'an'da da var,kardeşleri babalarının Yusuf'u ve Bünyamin'i daha çok sevdiğini düşünüyorlar;</u>

Yusuf:8=Kardeşleri dediler ki: “Biz güçlü bir topluluk olduğumuz hâlde, Yûsuf ve kardeşi (Bünyamin) babamıza bizden daha sevgilidir. Doğrusu babamız açık bir yanılgı içindedir.”

Diğer bir nokta da Kur'an'ın apaçık olmayışı çelişkisidir.Parantez içindeki ''Bünyamin'' ismi tahrif olmuş(!) Tevrat'la tefsir ediliyor,gerçekten ilginç.

Yusuf'un rüyası;

Yaratılış 37:9=Yusuf bir düş daha görüp kardeşlerine anlattı. “Dinleyin, bir düş daha gördüm” dedi, “Güneş, ay ve on bir yıldız önümde eğildiler.”

<u>Aynı rüyayı Kur'an'da da görüyoruz;</u>

Yusuf:4=Bir zaman Yûsuf, babasına babacığım demişti, ben onbir yıldızla güneşi ve ayı gördüm, bir de baktım ki onlar, bana secde ediyorlar.

Kur'an'da Yusuf önce rüyayı babasına anlatıyor ve babası Yusuf'u rüyasını kimseye anlatmaması konusunda tembihliyor,Tevrat'ta ise Yusuf direk

kardeşlerine ve babasına söylüyor.Tabi Tevrat'ta Yusuf'un bir rüyası daha var,Kur'an'da olmadığı için direk geçiyorum.

Yusuf'un kuyuya atılması;

Yaratılış 37:12,13=Bir gün Yusuf'un kardeşleri babalarının sürüsünü gütmek için Şekem'e gittiler.İsrail Yusuf'a, "Kardeşlerin Şekem'de sürü güdüyorlar" dedi, "Gel seni de onların yanına göndereyim."
Yusuf, "Hazırım" diye yanıtladı.

Tevrat'ta gördüğünüz gibi İsrail(Yakup) Yusuf'u kendisi gönderiyor kardeşlerinin yanına hatta kardeşleri çoktan yola çıkmışlar,Yusuf arkalarından gidip buluyor onları(ki ben o ayetleri Kur'an'da bulunmadığı için yazamayacağım).Kur'an'da ise Yakup Yusuf'u göndermek istemyor,kardeşleri ısrar edince gönderiyor.Tevrat'a devam edelim;

Yaratılış 37:18-23: Kardeşleri onu uzaktan gördüler. Yusuf yanlarına varmadan, onu öldürmek için düzen kurdular.Birbirlerine, "İşte düş hastası geliyor" dediler,"Hadi onu öldürüp kuyulardan birine atalım. Yabanıl bir hayvan yedi deriz. Bakalım o zaman düşleri ne olacak!"

Ruben bunu duyunca Yusuf'u kurtarmaya çalıştı: "Canına kıymayın" dedi,"Kan dökmeyin. Onu şu ıssız yerdeki kuyuya atın, ama kendisine dokunmayın." Amacı Yusuf'u kurtarıp babasına geri götürmekti.

Yusuf yanlarına varınca, kardeşleri sırtındaki renkli uzun giysiyi çekip çıkardılar ve onu susuz, boş bir kuyuya attılar.

<u>Evet şimdi de bu Tevrat ayetlerinin daha detaysız kopyalarını Kur'an'dan görelim;</u>

Yusuf:8-10:Kardeşleri dediler ki: "Biz güçlü bir topluluk olduğumuz hâlde, Yûsuf ve kardeşi (Bünyamin) babamıza bizden daha sevgilidir. Doğrusu babamız açık bir yanılgı içindedir."

"Yûsuf'u öldürün veya onu bir yere atın ki babanız sadece size yönelsin. Ondan sonra (tövbe edip) salih kimseler olursunuz."

Onlardan bir sözcü, "Yûsuf'u öldürmeyin, onu bir kuyunun dibine bırakın ki geçen kervanlardan biri onu bulup alsın. Eğer yapacaksanız böyle yapın" dedi.

Diğer bu plandan sonraki ayetlerde de Yusuf kuyuya atılıyor,onları yazmaya gerek olduğunu sanmıyorum.

Yusuf'u kuyuya attıktan babalarına söyleyecekleri "Yusuf'u kurt yedi" yalanını güçlendirmek için bir hayvan kesip Yusuf'dan çıkardıkları giysiyi hayvanın kanına buluyorlar ve babalarına götürüyorlar;

Yaratılış 37:31-33:Bunun üzerine bir teke keserek Yusuf'un renkli uzun giysisini kanına buladılar.Giysiyi babalarına götürerek, "Bunu bulduk" dediler, "Bak, bakalım, oğlunun mu, değil mi?"

Yakup giysiyi tanıdı, "Evet, bu oğlumun giysisi" dedi, "Onu yabanıl bir hayvan yemiş olmalı. Yusuf'u parçalamış olsa gerek."

Kur'an'da da şöyle yer almakta;

Yusuf:17,18="Ey babamız! Biz, yarış yapmak için gittik ve Yusuf'u eşyamızın yanına bıraktık. O zaman (o esnada) onu kurt yedi. Biz doğru söylesek bile, sen bize inanacak değilsin." dediler.

Bir de üzerine, sahte bir kan bulaştırılmış gömleğini getirdiler. Yakub dedi ki: "Hayır! Nefisleriniz sizi aldatıp böyle bir işe sürükledi. Artık bana düşen, güzel bir sabırdır. Anlattıklarınıza karşı yardımı istenilecek de ancak Allah'tır."

Gördüğünüz gibi Kur'an'a göre Yakup oğullarına inanmıyor,siz birşey etmişsinizdir diyor,Tevrat'ta ise hemen inanıp kendisi "vahşi bir hayvan tarafından yenmiş olmalı" diye tahminde bulunuyor.

Yusuf'un köle yapılışı;

Yaratılış 37:25-28:Yemek yemek için oturduklarında, Gilat yönünden bir İsmaili kervanının geldiğini gördüler. Develeri kitre, pelesenk, laden yüklüydü. Mısır'a gidiyorlardı.Yahuda, kardeşlerine, "Kardeşimizi öldürür, suçumuzu gizlersek ne kazanırız?" dedi,"Gelin onu İsmaililer'e satalım. Böylece canına dokunmamış oluruz. Çünkü o kardeşimizdir, aynı kanı taşıyoruz." Kardeşleri kabul etti.

Midyanlı tüccarlar oradan geçerken, kardeşleri Yusuf'u kuyudan çekip çıkardılar, yirmi gümüşe İsmaililer'e sattılar. İsmaililer Yusuf'u Mısır'a götürdüler.

Tevrat'ta Yusuf'u kardeşleri tüccarlara satarken,Kur'an'da sadece kuyuya atıp gidiyorlar,tüccarlar Yusuf'u bulup Mısır'a götürüyor;

Yusuf:19:Bir kervan gelmiş, sucularını suya göndermişlerdi. Sucu kovasını kuyuya salınca, "Müjde! Müjde! İşte bir oğlan!" dedi. Onu alıp bir ticaret malı olarak sakladılar. Oysa Allah, onların yaptıklarını biliyordu.

Ve Yusuf'u Tevrat'ta adı geçen fakat Kur'an'da ima bile edilmeyen Mısır'da firavunun muhafız birliği komutanı Potifar'a satarlar;

Yaratılış 37:36= Bu arada Midyanlılar da Yusuf'u Mısır'da firavunun bir görevlisine, muhafız birliği komutanı Potifar'a sattılar.

Kur'an'da ise şöyle deniliyor;

Yusuf:20,21=Onu ucuz bir fiyata, birkaç dirheme sattılar. Zaten ona değer vermiyorlardı.

Mısır'da onu satın alan kişi, hanımına şöyle dedi: "Onun yerleşeceği yeri, özenle hazırla (ona karşı kerim ol). Belki bize faydası olur veya (belki de) onu evlât ediniriz." Ve işte böylece ona hadîslerin (olayların, sözlerin) tevîlini (yorumunu) öğretelim diye Yusuf'u yeryüzünde yerleştirdik. Ve Allah, emrinde gâlip olandır. Ve lâkin insanların çoğu bilmezler.

Efendinin Yusuf'tan memnuniyeti;

Yaratılış 39:3=Efendisi RAB'bin Yusuf'la birlikte olduğunu, yaptığı her işte onu başarılı kıldığını gördü.

Bu da Kur'an'dan bir ayet;

Yusuf:22=Olgunluk çağına erişince, ona hikmet ve ilim verdik. İşte biz, iyi davrananları böyle mükâfatlandırırız.

Efendi'nin karısı Züleyha'nın Yusuf'a göz koyup iftira atışı;

Yaratılış 39:6-10:Yusuf güzel yapılı, yakışıklıydı. Bir süre sonra efendisinin karısı ona göz koyarak, "Benimle yat" dedi. Ama Yusuf reddetti.

"Ben burada olduğum için efendim evdeki hiçbir şeyle ilgilenme gereğini duymuyor" dedi, "Sahip olduğu her şeyin yönetimini bana verdi.Bu evde ben de onun kadar yetkiliyim. Senin dışında hiçbir şeyi benden esirgemedi. Sen onun karısısın. Nasıl böyle bir kötülük yapar, Tanrı'ya karşı günah işlerim?"

Potifar'ın karısı her gün kendisiyle yatması ya da birlikte olması için direttiyse de, Yusuf onun isteğini kabul etmedi.

Kur'an'dan;

Yusuf:24=Andolsun, kadın ona (göz koyup) istek duymuştu. Eğer Rabbinin delilini görmemiş olsaydı, Yûsuf da ona istek duyacaktı. Biz, ondan kötülüğü

ve fuhşu uzaklaştırmak için işte böyle yaptık. Çünkü o, ihlâsa erdirilmiş kullarımızdandı.

Züleyha'nın Yusuf'un elbisesini yırtması(Tevrat'ta giysinin tamamını alıyor) ve Potifar'a Yusuf'u şikayet etmesi;

Yaratılış 39:11-18=Bir gün Yusuf olağan işlerini yapmak üzere eve gitti. İçerde ev halkından hiç kimse yoktu.Potifar'ın karısı Yusuf'un giysisini tutarak, "Benimle yat" dedi. Ama Yusuf giysisini onun elinde bırakıp evden dışarı kaçtı.

Kadın Yusuf'un giysisini bırakıp kaçtığını görünce, uşaklarını çağırdı. "Bakın şuna!" dedi, "Kocamın getirdiği bu İbrani bizi rezil etti. Yanıma geldi, benimle yatmak istedi. Ben de bağırdım.Bağırdığımı duyunca giysisini yanımda bırakıp dışarı kaçtı."

Efendisi eve gelinceye kadar Yusuf'un giysisini yanında alıkoydu. Ona da aynı şeyleri anlattı: "Buraya getirdiğin İbrani köle yanıma gelip beni aşağılamak istedi.Ama ben bağırınca giysisini yanımda bırakıp kaçtı."

Kur'an;

Yusuf:25=Ve ikisi de kapıya koştular. (Kadın) onun gömleğini arkadan (çekerek) yırttı. Ve kapının yanında onun (kadının) efendisi ile karşılaştılar. Ve (kadın) şöyle dedi: "Senin ehline (ailene) kötülük yapmak isteyen kimsenin cezası zindana atılmak veya acı (bir) azaptan başka nedir?

Yusuf'un zindana atılışı;

Yaratılış 39:19,20=Karısının, "Kölen bana böyle yaptı" diyerek anlattıklarını duyunca, Yusuf'un efendisinin öfkesi tepesine çıktı.Yusuf'u yakalayıp zindana, kralın tutsaklarının bağlı olduğu yere attı.

Tevrat'ta Potifar iftirayı duyunca zindana atılması gerektiğini kendi söylyüor,Kur'an'da ise bu fikir Züleyha'dan çıkıyor;

Yusuf:25=İkisi de kapıya koştular. Kadın, Yûsuf'un gömleğini arkadan yırttı. Kapının yanında hanımın efendisine rastladılar. Kadın dedi ki: "Senin ailene kötülük yapmak isteyenin cezası, ancak zindana atılmak veya can yakıcı bir azaptır."

Yusuf'un suçsuzluğu anlaşılıyor,başta zindana atılmıyor fakat sonradan zindana atılıyor;

Yusuf:35=Sonra onlar, Yûsuf'un suçsuzluğunu ortaya koyan delilleri gördükten sonra yine de mutlaka onu bir süre zindana atmayı uygun buldular.

Yusuf Tutsakların Düşünü Yorumluyor

Tevrat:Yaratılış:40:1-23=Bir süre sonra Mısır Kralı'nın sakisiyle fırıncısı efendilerini gücendirdiler.Firavun bu iki görevlisine, baş sakiyle fırıncıbaşına öfkelendi.Onları muhafız birliği komutanının evinde, Yusuf'un tutsak olduğu zindanda göz altına aldı.Muhafız birliği komutanı Yusuf'u onların hizmetine atadı. Bir süre zindanda kaldılar.

Firavunun sakisiyle fırıncısı tutsak oldukları zindanda aynı gece birer düş gördüler. Düşleri farklı anlamlar taşıyordu.Sabah Yusuf yanlarına gittiğinde, onları tedirgin gördü.Efendisinin evinde, kendisiyle birlikte zindanda kalan firavunun görevlilerine, "Niçin suratınız asık bugün?" diye sordu.

"Düş gördük ama yorumlayacak kimse yok" dediler.

Yusuf, "Yorum Tanrı'ya özgü değil mi?" dedi, "Lütfen düşünüzü bana anlatın."

Baş saki düşünü Yusuf'a anlattı: "Düşümde önümde bir asma gördüm. Üç çubuğu vardı. Tomurcuklar açar açmaz çiçeklendi, salkım salkım üzüm verdi.Firavunun kâsesi elimdeydi. Üzümleri alıp firavunun kâsesine sıktım. Sonra kâseyi ona verdim."

Yusuf, "Bu şu anlama gelir" dedi, "Üç çubuk üç gün demektir. Üç gün içinde firavun seni zindandan çıkaracak, yine eski görevine döneceksin. Geçmişte olduğu gibi yine ona sakilik yapacaksın. Ama her şey yolunda giderse, lütfen beni anımsa. Bir iyilik yap, firavuna benden söz et. Çıkar beni bu zindandan.Çünkü ben İbrani ülkesinden zorla kaçırıldım. Burada da zindana atılacak bir şey yapmadım."

Fırıncıbaşı bu iyi yorumu duyunca, Yusuf'a, "Ben de bir düş gördüm" dedi, "Başımın üstünde üç sepet beyaz ekmek vardı.En üstteki sepette firavun için pişirilmiş çeşitli pastalar vardı. Kuşlar başımın üstündeki sepetten pastaları yiyorlardı."

Yusuf, "Bu şu anlama gelir" dedi, "Üç sepet üç gün demektir. Üç gün içinde firavun seni zindandan çıkarıp ağaca asacak. Kuşlar etini yiyecekler."

Üç gün sonra, firavun doğum gününde bütün görevlilerine bir şölen verdi. Görevlilerinin önünde baş sakisiyle fırıncıbaşını zindandan çıkardı.Yusuf'un

yaptığı yoruma uygun olarak baş sakisini eski görevine atadı. Baş saki firavuna şarap sunmaya başladı. Ama firavun fırıncıbaşını astırdı.

Gelgelelim, baş saki Yusuf'u anımsamadı, unuttu gitti.

<u>Kur'an'da da bu hikaye tıpatıp aynıdır;</u>

Yusuf:36,41,42=Onunla beraber zindana iki delikanlı daha girdi. Biri, "Ben rüyamda şaraplık üzüm sıktığımı gördüm" dedi. Diğeri, "Ben de rüyamda başımın üzerinde, kuşların yediği bir ekmek taşıdığımı gördüm. Bize bunun yorumunu haber ver. Şüphesiz biz seni iyilik yapanlardan görüyoruz" dedi.

"Ey zindan arkadaşlarım! (Rüyanızın yorumuna gelince,) biriniz efendisine şarap sunacak, diğeri ise asılacak ve kuşlar başından yiyecektir. Yorumunu sorduğunuz iş böylece kesinleşmiştir."

Yûsuf, onlardan kurtulacağını düşündüğü kişiye, "Efendinin yanında beni an", dedi. Fakat şeytan onu efendisine hatırlatmayı unutturdu da bu yüzden o, birkaç yıl daha zindanda kaldı.

36. ayetten sonra araya alakasız ayetler girer ve Yusuf'un yorumu taa 41. ayete atılır.Neyse gördüğünüz gibi tıpatıp aynı.Tutsaklar aynı rüyayı görüyor,yorum aynı,hatta Yusuf'un ''efendine beni an'' demesi ama şarapçının demeyi unutması bile aynı.

Yusuf Firavunun Düşünü Yorumluyor ve Zindandan Kurtuluyor

Tevrat:Yaratılış:41:1-36=Tam iki yıl sonra firavun bir düş gördü: Nil Irmağı'nın kıyısında duruyordu.Irmaktan güzel ve semiz yedi inek çıktı. Sazlar arasında otlamaya başladılar.
Sonra yedi çirkin ve cılız inek çıktı. Irmağın kıyısında öbür ineklerin yanında durdular.Çirkin ve cılız inekler güzel ve semiz yedi ineği yiyince, firavun uyandı.

Yine uykuya daldı, bu kez başka bir düş gördü: Bir sapta yedi güzel ve dolgun başak bitti. 6 Sonra, cılız ve doğu rüzgarıyla kavrulmuş yedi başak daha bitti.Cılız başaklar, yedi güzel ve dolgun başağı yuttular. Firavun uyandı, düş gördüğünü anladı.

Sabah uyandığında kaygılıydı. Bütün Mısırlı büyücüleri, bilgeleri çağırttı. Onlara gördüğü düşleri anlattı. Ama hiçbiri firavunun düşlerini yorumlayamadı.

Bu arada baş saki firavuna, "Bugün suçumu itiraf etmeliyim" dedi,"Kullarına –bana ve fırıncıbaşına– öfkelenince bizi zindana, muhafız birliği komutanının

evine kapattın.Bir gece ikimiz de düş gördük. Düşlerimiz farklı anlamlar taşıyordu.Orada bizimle birlikte muhafız birliği komutanının kölesi İbrani bir genç vardı. Gördüğümüz düşleri ona anlattık. Bize bir bir yorumladı.Her şey onun yorumladığı gibi çıktı: Ben görevime döndüm, fırıncıbaşıysa asıldı."

Firavun Yusuf'u çağırttı. Hemen onu zindandan çıkardılar. Yusuf tıraş olup giysilerini değiştirdikten sonra firavunun huzuruna çıktı.

Firavun Yusuf'a, "Bir düş gördüm" dedi, "Ama kimse yorumlayamadı. Duyduğun her düşü yorumlayabildiğini işittim."

Yusuf, "Ben yorumlayamam" dedi, "Firavuna en uygun yorumu Tanrı yapacaktır."

Firavun Yusuf'a anlatmaya başladı: "Düşümde bir ırmak kıyısında duruyordum.Irmaktan semiz ve güzel yedi inek çıktı. Sazlar arasında otlamaya başladılar.Sonra arık, çirkin, cılız yedi inek daha çıktı. Mısır'da onlar kadar çirkin inek görmedim.Cılız ve çirkin inekler ilk çıkan yedi semiz ineği yedi.Ancak kötü görünüşleri değişmedi. Sanki bir şey yememiş gibi görünüyorlardı. Sonra uyandım.

"Bir de düşümde bir sapta dolgun ve güzel yedi başak bittiğini gördüm.Sonra solgun, cılız, doğu rüzgarının kavurduğu yedi başak daha bitti.Cılız başaklar yedi güzel başağı yuttular. Büyücülere bunu anlattım. Ama hiçbiri yorumlayamadı."

Yusuf, "Efendim, iki düş de aynı anlamı taşıyor" dedi, "Tanrı ne yapacağını sana bildirmiş.Yedi güzel inek yedi yıl demektir. Yedi güzel başak da yedi yıldır. Aynı anlama geliyor.Daha sonra çıkan yedi cılız, çirkin inek ve doğu rüzgarının kavurduğu yedi solgun başaksa yedi yıl kıtlık olacağı anlamına gelir.

"Söylediğim gibi, Tanrı ne yapacağını sana göstermiş.Mısır'da yedi yıl bolluk olacak.Sonra yedi yıl öyle bir kıtlık olacak ki, bolluk yılları hiç anımsanmayacak. Çünkü kıtlık ülkeyi kasıp kavuracak.

Ardından gelen kıtlık bolluğu unutturacak, çünkü çok şiddetli olacak.Bu konuda iki kez düş görmenin anlamı, Tanrı'nın kesin kararını verdiğini ve en kısa zamanda uygulayacağını gösteriyor.

"Şimdi firavunun akıllı, bilgili bir adam bulup onu Mısır'ın başına getirmesi gerekir.Ülke çapında adamlar görevlendirmeli, bunlar yedi bolluk yılı boyunca ürünlerin beşte birini toplamalı.Gelecek verimli yılların bütün yiyeceğini toplasınlar, firavunun yönetimi altında kentlerde depolayıp

korusunlar.Bu yiyecek, gelecek yedi kıtlık yılı boyunca Mısır'da ihtiyat olarak kullanılacak, ülke kıtlıktan kırılmayacak."

<u>Yine Kur'an'da bu kadar detaylı anlatılmamakla birlikte,hikaye Tevrat hikayesiyle tamamen aynıdır;</u>

Kur'an:Yusuf:43-51= Kral, "Ben rüyamda yedi semiz ineği, yedi zayıf ineğin yediğini; ayrıca yedi yeşil başak ve yedi de kuru başak görüyorum. Ey ileri gelenler! Eğer rüya yorumluyorsanız, rüyamı bana yorumlayın" dedi.

Dediler ki: "Bunlar karma karışık düşlerdir. Biz böyle düşlerin yorumunu bilmiyoruz."

Zindandaki iki kişiden kurtulmuş olanı, nice zamandan sonra (Yûsuf'u) hatırladı ve, "Ben size onun yorumunu haber veririm, hemen beni (zindana) gönderin" dedi.

(Zindana varınca), "Yûsuf! Ey doğru sözlü! Rüyada yedi semiz ineği yedi zayıf ineğin yemesi, bir de yedi yeşil başakla diğer yedi kuru başak hakkında bize yorum yap. Ümid ederim ki (vereceğin bilgi ile) insanlara dönerim de onlar da (senin değerini) bilirler" dedi.

Yûsuf dedi ki: "Yedi yıl âdetiniz üzere ekin ekeceksiniz. Yiyeceğiniz az bir miktar hariç, biçtiklerinizi başağında bırakın.""Sonra bunun ardından yedi kurak yıl gelecek, saklayacağınız az bir miktar hariç bu yıllar için biriktirdiklerinizi yiyip bitirecek.""Sonra bunun ardından insanların yağmura kavuşacağı bir yıl gelecek. O zaman (bol rızka kavuşup) şıra ve yağ sıkacaklar."

Kral, "Onu bana getirin" dedi. Elçi, Yûsuf'a gelince (Yûsuf) dedi ki: "Efendine dön de, ellerini kesen o kadınların derdi ne idi, diye sor. Şüphesiz Rabbim onların hilesini hakkıyla bilendir."

Kur'an:Yusuf:54-56=Kral, "Onu bana getirin, onu özel olarak yanıma alayım", dedi. Onunla konuşunca dedi ki: "Şüphesiz bugün sen yanımızda yüksek makam sahibi ve güvenilir bir kişisin."

Yûsuf, "Beni ülkenin hazinelerine bakmakla görevlendir. Çünkü ben iyi koruyucu ve bilgili bir kişiyim" dedi.Böylece Yûsuf'a, dilediği yerde oturmak üzere ülkede imkân ve iktidar verdik. Biz rahmetimizi istediğimize veririz ve iyi davrananların mükâfatını zayi etmeyiz.

Açıklama yapmaya gerek yok sanırım,hikayelerin ikiz olduğu kolayca anlaşılıyor,noktasına,virgülüne kadar aynı.

Yusuf'un Kardeşleri Mısır'a Gidiyor

Bu konuda ayet vermeyeceğim sadece ortak noktaları madde madde yazacağım.Neden mi?Çünkü çok uzun bir hikaye ve Tevrat çok fazla detay içeriyor.Tabi ki sonunda Tevrat'tan ve Kur'an'dan ayet numaralarını vereceğim,isteyen kontrol edebilecek;

- **Yusuf'un kardeşlerinin kuraklık nedeniyle yiyecek almak için Mısır'a gitmeleri**
- **Yusuf'un abilerinden Yusuf'la aynı anneden olma küçük kardeşini getirmesini istemesi**
- **Yusuf'un küçük kardeşini getirmedikleri takdirde üvey kardeşlerine ceza uygulaması(Tevrat'ta bütün kardeşler gözaltına alınıyor ve kardeşlerden biri küçük kardeşi getirmeye yollanıyor,o gelmeden serbest bırakmayacağını söylüyor,Kur'an'da ise yiyecek satmamakla tehdit ediyor)**
- **Yusuf yola çıkan kardeşlerin çuvallarının içine Mısır'da yiyecek almak için harcadıkları paranın tamamını koyuyor.**
- **Kardeşler küçük kardeşi getirmek üzere babalarının(Yakup) yanına gidiyorlar fakat babaları Yusuf'u öldürdükleri için,küçük kardeşe de birşey yaparlar korkusuyla başta kabul etmiyor)**
- **Eve geldiklerinde yüklerini açtıkları zaman Mısır'da harcadıkları parayı görüyorlar ve şaşırıyorlar.**
- **Tevrat'a göre bir karışıklık olmuştur diye düşünüp parayı Yusuf'a geri teslim etmek istiyorlar,Kur'an'da ise buna sevinip "iki kat fazla yiyecek alabiliriz" diyorlar.**
- **Sonunda babaları küçük kardeş Bünyamin'i göndermek zorunda kalıyor.**
- **Kur'an'a göre Kardeşleri Yusuf'un huzuruna çıkınca Yusuf öz kardeşi Bünyamin'i kenara çekerek,diğer kardeşlerden gizli bir şekilde ona kardeşi olduğunu açıklıyor.Tevrat'a göre ise hepsine birden aynı anda kardeşleri Yusuf olduğunu açıklıyor,kimliğini açıklıyor yani.**
- **Yusuf kasesini öz kardeşi Bünyamin'in çuvalına koyduruyor ve adamlarını kardeşlerini araması için görevlendiriyor ve kaseyi çaldı bahanesiyle Bünyamin'i yanında tutuyor.Anlayacağınız Bünyamin'i yanında tutabilmek için bir oyun oynuyor.Yalnız bu olay Kur'an'a göre Yusuf'un Bünyamin'e kimliğini açıklamasından sonra oluyor,yani kardeşi Yusuf olarak kendini açıkladıktan sonra ve anlaşılana göre Bünyamin ile beraber planlıyolar bunu,ya da Bünyamin'in haberi var.Tevrat'a göre ise Bünyamin'in hiçbirşeyden haberi yok,bu oyundan sonra Yusuf dayanamayıp hepsine birden kimliğini açıklıyor.**
- **Kardeşler Yusuf'a Bünyamin'i alıkoymaması için iki kitapta da aynı şekilde yalvarıyor,bizden birini al Bünyamin'i gönder,yoksa bunun yaşlı**

babası üzüntüden ölür diyorlar.Kur'an'a göre Yusuf onları dinlemiyor ve Bünyamin'i alıkoyuyor,Tevrat'a göre ise öyle birşey yok.

- Yusuf Bünyamin dışındaki üvey kardeşlerine kimliğini Yakup'un yanına gidip tekrar huzuruna geldiklerinde açıklıyor.
- Ondan sonra kardeşler tekrar Yakup'un yanına gidiyorlar ve Yusuf'u bulduklarını açıklıyorlar.Bunun üzerine bütün kabile Mısır'a gidiyor.
- Son olarak Yusuf'un yazının başlarında verdiğim rüyası gerçekleşiyor ''Güneş,Ay(Yusuf'un Annesi ve Babası) ve 11 yıldız(Kardeşleri) Yusuf'un önünde secde ediyorlar.

Görüyorsunuz değil mi?Hikayeler tıpatıp aynı yeni-yine-yeniden.Kur'an olduğu gibi Tevrat'tan kopyalamış bu masalı.Masal için bakınız;

Tevrat'ın Yaratılış Kitabı 42. bölümden 50. bölüme kadar.Tevrat ayetlerini aldığım şu siteden bakabilirsiniz;

http://www.bursakilisesi.com/kutsalkitap/?q=yar%2042

Kur'an'ın ise Yusuf Suresi'nin 58. ayetinden 101. ayetine kadar olan kısım.Yine şu siteden bakabilirsiniz;

http://www.kuranmeali.org/12/yusuf_suresi/58.ayet/kurani_kerim_mealleri.aspx

Bu Yusuf beni çok uğraştırdı,sonunda diğerlerine geçebiliriz.Geçmeden önce tekrar söylüyüm ki Kur'an'da Tevrat kadar detay yoktur,örneğin Yusuf'un öz kardeşinin adı geçmez(Bünyamin),kardeşlerin ne için Mısır'a gittikleri vb. de yazmaz.Gerçi bunlar önemli değil ama yine de söyleyelim.

Eyüp

Bir başka peygamber de çektiği acılarla tanınan Eyüp.

Eyüp'ün çektiği acılar ve sabrı;

Eyüp 1:6-22= Bir gün ilahi varlıklarRAB'bin huzuruna çıkmak için geldiklerinde, Şeytan da onlarla geldi.RAB Şeytan'a, “Nereden geliyorsun?” dedi.

Şeytan, “Dünyada gezip dolaşmaktan” diye yanıtladı.

RAB, “Kulum Eyüp'e bakıp da düşündün mü?” dedi, “Çünkü dünyada onun gibisi yoktur. Kusursuz, doğru bir adamdır. Tanrı'dan korkar, kötülükten kaçınır.”

Şeytan, “Eyüp Tanrı'dan boşuna mı korkuyor?” diye yanıtladı.“Onu, ev halkını, sahip olduğu her şeyi sen çitle çevirip korumadın mı? Elleriyle yaptığı her şeyi bereketli kıldın. Sürüleri bütün ülkeye yayıldı.
Ama elini uzatır da sahip olduğu her şeyi yok edersen, yüzüne karşı sövecektir.”

RAB Şeytan'a, “Peki” dedi, “Sahip olduğu her şeyi senin eline bırakıyorum, yalnız kendisine dokunma.” Böylece Şeytan RAB'bin huzurundan ayrıldı.

Bir gün Eyüp'ün oğullarıyla kızları ağabeylerinin evinde yemek yiyip şarap içerken bir ulak gelip Eyüp'e şöyle dedi: “Öküzler çift sürüyor, eşekler onların yanında otluyordu.Sabalılar baskın yaptı, hepsini alıp götürdü. Uşakları kılıçtan geçirdiler. Yalnız ben kaçıp kurtuldum sana durumu bildirmek için.”

O daha sözünü bitirmeden başka bir ulak gelip, “Tanrı ateş yağdırdı” dedi, “Koyunlarla uşakları yakıp küle çevirdi. Yalnızca ben kaçıp kurtuldum durumu sana bildirmek için.”

O daha sözünü bitirmeden başka bir ulak gelip, “Kildaniler üç bölük halinde develere saldırdı” dedi, “Hepsini alıp götürdüler, uşakları kılıçtan geçirdiler. Yalnızca ben kurtuldum durumu sana bildirmek için.”

O daha sözünü bitirmeden başka bir ulak gelip, “Oğullarınla kızların ağabeylerinin evinde yemek yiyip şarap içerken ansızın çölden şiddetli bir rüzgar esti” dedi, “Evin dört köşesine çarptı; ev gençlerin üzerine yıkıldı, hepsi öldü. Yalnız ben kurtuldum durumu sana bildirmek için.”

Bunun üzerine Eyüp kalktı, kaftanını yırtıp saçını sakalını kesti, yere kapanıp tapındı.Dedi ki,
“Bu dünyaya çıplak geldim, çıplak gideceğim.
RAB verdi, RAB aldı,
RAB'bin adına övgüler olsun!”

Bütün bu olaylara karşın Eyüp günah işlemedi ve Tanrı'yı suçlamadı.

Eyüp'ün hastalığı;

Eyüp 2:1-10= Başka bir gün ilahi varlıklar RAB'bin huzuruna çıkmak için geldiklerinde Şeytan da RAB'bin huzuruna çıkmak için onlarla gelmişti.RAB Şeytan'a, “Nereden geliyorsun?” dedi.
Şeytan, “Dünyada gezip dolaşmaktan” diye yanıtladı.

RAB, “Kulum Eyüp'e bakıp da düşündün mü?” dedi, “Çünkü dünyada onun gibisi yoktur. Kusursuz, doğru bir adamdır. Tanrı'dan korkar, kötülükten

kaçınır. Senin kışkırtmaların sonucunda onu boş yere yıkıma uğrattım, ama o doğruluğunu hâlâ sürdürüyor."

"Cana can!" diye yanıtladı Şeytan, "İnsan canı için her şeyini verir.Elini uzat da, onun etine, kemiğine dokun, yüzüne karşı sövecektir."

RAB, "Peki" dedi, "Onu senin eline bırakıyorum. Yalnız canına dokunma."

Böylece Şeytan RAB'bin huzurundan ayrıldı. Eyüp'ün bedeninde tepeden tırnağa kadar kötü çıbanlar çıkardı.Eyüp çıbanlarını kaşımak için bir çömlek parçası aldı. Kül içinde oturuyordu.

Karısı, "Hâlâ doğruluğunu sürdürüyor musun?" dedi, "Tanrı'ya söv de öl bari!"

Eyüp, "Aptal kadınlar gibi konuşuyorsun" diye karşılık verdi, "Nasıl olur? Tanrı'dan gelen iyiliği kabul edelim de kötülüğü kabul etmeyelim mi?"

Bütün bu olaylara karşın Eyüp'ün ağzından günah sayılabilecek bir söz çıkmadı.

<u>En sonunda Eyüp ağıt yakıyor,Tanrı'ya isyan ediyor fakat sonra tövbe ediyor.Kur'an'da hem bu kadar detay yok hem de Tanrı'ya isyan ettiğinden bahsetmez.Tevrat'tan sadece iki üç cümle kopylamışlar Kur'an'a,şeytanın hastalık vermesi,Eyüp'ün sabrı ve sonunda Tanrı'nın Eyüp'e çok daha fazla mal ve huzur vermesi;</u>

Sad:41-44:(Ey Muhammed!) Kulumuz Eyyûb'u da an. Hani o, Rabbine, "Şeytan bana bir yorgunluk ve azap dokundurdu" diye seslenmişti.

Biz de ona, "Ayağını yere vur! İşte yıkanacak ve içecek soğuk bir su" dedik.

Biz ona tarafımızdan bir rahmet ve akıl sahiplerine bir öğüt olmak üzere ailesini ve onlarla birlikte bir o kadarını bahşettik.

Şöyle dedik: "Eline bir demet sap al ve onunla vur, yeminini bozma." Gerçekten biz Eyyûb'u sabreden bir kimse olarak bulduk. O ne güzel bir kuldu! O, Allah'a çok yönelen bir kimse idi.

Enam:83,84=Eyyub'u da (an). Hani Rabbine: "Başıma bu dert geldi. Sen, merhametlilerin en merhametlisisin" diye niyaz etmişti.

Bunun üzerine biz, tarafımızdan bir rahmet ve kulluk edenler için bir hatıra olmak üzere onun duasını kabul ettik; kendisinde dert ve sıkıntı olarak ne

varsa giderdik ve ona aile efradını, ayrıca bunlarla birlikte bir mislini daha verdik.

Görüldüğü gibi birebir Tevrat'tan alıntı ayetler.

Şuayb

İki kitapta da Şuayb(Tevrat'ta adı Yitro) Medyen'e gönderilmiştir;

Mısır'dan Çıkış 18:1=Musa'nın kayınbabası Medyenli Kâhin Yitro, Tanrı'nın Musa ve halkı İsrail için yaptığı her şeyi, RAB'bin İsrailliler'i Mısır'dan nasıl çıkardığını duydu.

Her iki kitaba göre de Şuayb(Yitro) Musa'nın kayınbabasıdır fakat bunu Musa başlığında işlemeyi düşünüyorum,burada hızlı bir bilgi verip geçeyim.

Şuayb'ın Medyen'e gönderildiğine dair Kur'an ayeti;

Araf:85=Medyen'e de kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik): "Ey kavmim, dedi, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka bir ilâhınız yoktur. Size Rabbinizden açık bir delil geldi: Ölçüyü ve tartıyı tam yapın, insanların eşyalarını eksik vermeyin, düzeltildikten sonra yeryüzünde bozgunculuk yapmayın; eğer inanan (insan)lar iseniz, böylesi sizin için daha iyidir!"

Bu üç(3.sü iki kitapta da peygamber olmasıdır) benzerlik dışında başka bir benzerlik yok.

Musa ve Harun

Musa ve Harun masalı da ufak ayrıntılar,detaylar dışında Tevrat'ta anlatılanlarla birebir aynıdır.Musa masalı Kur'an'da uzunca yer edindiği için ayet vermeyeceğim,çünkü çok uzun ve Kur'an'da ayetler farklı surelere serpişik.Diğer uzun masalları ayet ayet gösterdim fakat artık bıkkınlık geldi.Ufak bir google araştırmasıyla Tevrat ve Kur'an ayetlerine ulaşıp,karşılaştırma yaparsanız hikayelerin ufak değişiklikler ve detaylar dışında noktasına,virgülüne kadar aynı olduğunu görebilirsiniz.Musa'nın doğumundan,Mısır'dan çıkışına kadar....

Davud,Talut(Saul),Calut(Golyat)

Başlıktan da anlayabileceğiniz gibi Talut'un Tevrat'taki ismi Sauld'dur,Kral Saul.Calut da Golyat.Her iki kitaptaki ortak noktalar şunlar;

Davut=Peygamber
Saul(Talut)=İsrail Kralı

Golyat(Calut)=Bunların düşmanı.

Musa ve Harun başlığındaki gibi bunlara da aynı sebepten(bıkkınlık) ayet vermeyecem,ulaşmak zor değil.

Süleyman

İki kitapta da Davud'un oğludur;

Tevrat:2.Samuel:5:14=Davut'un Yeruşalim'de doğan çocuklarının adları şunlardı: Şammua, Şovav, Natan,Süleyman.

Kur'an:Sad:30=Dâvûd'a Süleyman'ı bağışladık. O ne güzel kuldu! Şüphesiz o, Allah'a çok yönelen bir kimse idi.

Ve Süleyman'ın Sebe Melikesi ile buluşması;

İki kitapta da Süleyman ve Sebe Melikesi bir araya gelirler.Tek fark Sebe Melikesi Kur'an'da Süleyman'ın Mektubu üzerine Süleyman'ı ziyarete gelir,Tevrat'ta ise Süleyman'ın ününü duyup kendisi tanışmak için Süleyman'ı ziyaret eder.

Tevrat:1.Krallar:10:1Saba Kraliçesi, RAB'bin adından ötürü Süleyman'ın artan ününü duyunca, onu çetin sorularla sınamaya geldi.

Kur'an:Neml:42=Melike gelince, "Senin tahtın da böyle mi?" dendi. O şöyle cevap verdi: "Tıpkı o! Zaten bize daha önce bilgi verilmiş ve biz teslimiyet göstermiştik."

Bu ayetleri uzun uzun vermeye gerek yok,sadece Sebe Kraliçesi ile Süleyman'ın görüştüğünü söyleyen ayetleri verdim.Daha Hudhud Kuşu filan var arada ki,daha geniş versiyonunu ayrı başlık altında yayınlayacağım.

Kur'an ve Tevrat'taki iki ortak nokta budur,şimdi diğerine geçebiliriz.

İlyas

Tevrat'tan alıntı bu peygamber hakkında da Kur'an sadece 3 ayet içerir;

En'am:85=Zekeriya'yı,Yahya'yı,İsa'yı ve İlyas'ı da (hidayete eriştirdik.) Onların hepsi salihlerdendir.

Saffat:123=Gerçekten İlyas da, gönderilmiş (peygamber)lerdendi.

Saffat:130=İlyas'a selam olsun.

Tevrat'tan ayet vermeye gerek yok,tek ortak nokta iki kitapta da peygamber olarak anılmasıdır.Kur'an'ın aksine Tevrat İlyas'ı uzun uzun anlatılır.

Elyesa

Bu peygamber de Tevrat'tan alıntıdır fakat Kur'an'da hakkında sadece iki ayet vardır;

Sad:48=İsmail'i, Elyasa'yı, Zülkifl'i de an Hepsi de iyilerdendir

En'am:86=İsmail, Elyesa, Yunus ve Lût'a da (yol gösterdik), hepsini âlemlere üstün klldlk

Tevrat'tan ayet vermeye gerek yok tek ortak nokta iki kitapta da peygamber olmasıdır.Hikayesi Tevrat'ta uzun uzun anlatılır.

Yunus

İki kitapta da peygamberdir,diğer ortak nokta ise Yunus'un balık tarafından yutulmasıdır;

Tevrat:Yunus:1:1-17:RAB bir gün Amittay oğlu Yunus'a, "Kalk, Ninova'ya, o büyük kente git ve halkı uyar" diye seslendi, "Çünkü kötülükleri önüme kadar yükseldi."

Ne var ki, Yunus RAB'bin huzurundan Tarşiş'e kaçmaya kalkıştı. Yafa'ya inip Tarşiş'e giden bir gemi buldu. Ücretini ödeyip gemiye bindi, RAB'den uzaklaşmak için Tarşiş'e doğru yola çıktı.

Yolda RAB şiddetli bir rüzgar gönderdi denize. Öyle bir fırtına koptu ki, gemi neredeyse parçalanacaktı.Gemiciler korkuya kapıldı, her biri kendi ilahına yalvarmaya başladı. Gemiyi hafifletmek için yükleri denize attılar. Yunus ise teknenin ambarına inmiş, yatıp derin bir uykuya dalmıştı.

Gemi kaptanı Yunus'un yanına gidip, "Hey! Nasıl uyursun sen?" dedi, "Kalk, tanrına yalvar, belki halimizi görür de yok olmayız."

Sonra denizciler birbirlerine, "Gelin, kura çekelim" dediler, "Bakalım, bu bela kimin yüzünden başımıza geldi." Kura çektiler, kura Yunus'a düştü.

Bunun üzerine Yunus'a, "Söyle bize!" dediler, "Bu bela kimin yüzünden başımıza geldi? Ne iş yapıyorsun sen, nereden geliyorsun, nerelisin, hangi halka mensupsun?"

Yunus, “İbrani'yim” diye karşılık verdi, “Denizi ve karayı yaratan Göklerin Tanrısı RAB'be taparım.”

Denizciler bu yanıt karşısında dehşete düştüler. “Neden yaptın bunu?” diye sordular. Yunus'un RAB'den uzaklaşmak için kaçtığını biliyorlardı. Daha önce onlara anlatmıştı.

Deniz gittikçe kuduruyordu. Yunus'a, “Denizin dinmesi için sana ne yapalım?” diye sordular.

Yunus, “Beni kaldırıp denize atın” diye yanıtladı, “O zaman sular durulur. Çünkü biliyorum, bu şiddetli fırtınaya benim yüzümden yakalandınız.”

Denizciler karaya dönmek için küreklere asıldılar, ama başaramadılar. Çünkü deniz gittikçe kuduruyordu.RAB'be seslenerek, “Ya RAB, yalvarıyoruz” dediler, “Bu adamın canı yüzünden yok olmayalım. Suçsuz bir adamın ölümünden bizi sorumlu tutma. Çünkü sen kendi istediğini yaptın, ya RAB.”Sonra Yunus'u kaldırıp denize attılar, kuduran deniz sakinleşti.Bu olaydan ötürü denizciler RAB'den öyle korktular ki, O'na kurbanlar sundular, adaklar adadılar.

Bu arada RAB Yunus'u yutacak büyük bir balık sağladı. Yunus üç gün üç gece bu balığın karnında kaldı.

<u>Tevrat'ın Yunus kitabının ikinci bölümünde ise Yunus balığın karnında Rabbi'ne dua ediyor ve Rab balığa buyruk veriyor ve balık Yunus'u karaya kusuyor.Sanırım o ayetleri asmama gerek yok,şimdi Kur'an ayetlerine bakalım;</u>

Saffat:139-146=Şüphesiz Yûnus da peygamberlerdendi.Hani o kaçıp yüklü gemiye binmişti.Gemidekilerle kur’a çekmiş ve kaybedenlerden olmuştu.Böylece, Yûnus kendini kınayıp dururken balık onu yuttu.Eğer o, Allah’ı tespih edip yüceltenlerden olmasaydı, mutlaka insanların diriltileceği güne kadar balığın karnında kalırdı.Derken biz onu hasta bir hâlde sahile attık.Üzerine geniş yapraklı bir ağaç bitirdik.

Tevrat kadar detaylı olmasa da Kur'an'daki hikaye de Tevrat'takinin aynısı.

<u>Son üç peygamber ise Tevrat'ta değil İncil'de geçmektedir;</u>

Zekeriya

Kur'an'da peygamberdir fakat İncil'de kahin,Yahya peygamberin babasıdır;

Luka İncil'i:1:5-25:Yahudiye Kralı Hirodes zamanında, Aviya bölüğünden Zekeriya adında bir kâhin vardı. Harun soyundan gelen karısının adı ise Elizabet'ti.Her ikisi de Tanrı'nın gözünde doğru kişilerdi, Rab'bin bütün buyruk ve kurallarına eksiksizce uyarlardı.Elizabet kısır olduğu için çocukları olmuyordu. İkisinin de yaşı ilerlemişti.

Zekeriya, hizmet sırasının kendi bölüğünde olduğu bir gün, Tanrı'nın önünde kâhinlik görevini yerine getiriyordu.Kâhinlik geleneği uyarınca Rab'bin Tapınağı'na girip buhur yakma görevi kurayla ona verilmişti.Buhur yakma saatinde bütün halk topluluğu dışarıda dua ediyordu.

Bu sırada, Rab'bin bir meleği buhur sunağının sağında durup Zekeriya'ya göründü.Zekeriya onu görünce şaşırdı, korkuya kapıldı.Melek, "Korkma, Zekeriya" dedi, "Duan kabul edildi. Karın Elizabet sana bir oğul doğuracak, adını Yahya koyacaksın.Sevinip coşacaksın. Birçokları da onun doğumuna sevinecek.O, Rab'bin gözünde büyük olacak. Hiç şarap ve içki içmeyecek; daha annesinin rahmindeyken Kutsal Ruh'la dolacak.İsrailoğulları'ndan birçoğunu, Tanrıları Rab'be döndürecek.

Babaların yüreklerini çocuklarına döndürmek, söz dinlemeyenleri doğru kişilerin anlayışına yöneltmek ve Rab için hazırlanmış bir halk yetiştirmek üzere, İlyas'ın ruhu ve gücüyle Rab'bin önünden gidecektir."

Zekeriya meleğe, "Bundan nasıl emin olabilirim?" dedi. "Çünkü ben yaşlandım, karımın da yaşı ilerledi."

Melek ona şöyle karşılık verdi: "Ben Tanrı'nın huzurunda duran Cebrail'im. Seninle konuşmak ve bu müjdeyi sana bildirmek için gönderildim.İşte, belirlenen zamanda yerine gelecek olan sözlerime inanmadığın için dilin tutulacak, bunların gerçekleşeceği güne dek konuşamayacaksın."

Zekeriya'yı bekleyen halk, onun tapınakta bu kadar uzun süre kalmasına şaştı.Zekeriya ise dışarı çıktığında onlarla konuşamadı. O zaman tapınakta bir görüm gördüğünü anladılar. Kendisi onlara işaretler yapıyor, ama konuşamıyordu.

Görev süresi bitince Zekeriya evine döndü.Bir süre sonra karısı Elizabet gebe kaldı ve beş ay evine kapandı."Bunu benim için yapan Rab'dir" dedi. "Bu günlerde benimle ilgilenerek insanlar arasında utancımı giderdi."

Luka İncil'i:1:57-66=Elizabet'in doğurma vakti geldi ve bir oğul doğurdu.Komşularıyla akrabaları, Rab'bin ona ne büyük merhamet gösterdiğini duyunca, onun sevincine katıldılar.Sekizinci gün çocuğun sünnetine geldiler. Ona babası Zekeriya'nın adını vereceklerdi.Ama annesi, "Hayır, adı Yahya olacak" dedi.

Ona, “Akrabaların arasında bu adı taşıyan kimse yok ki” dediler.

Bunun üzerine babasına işaretle çocuğun adını ne koymak istediğini sordular.Zekeriya bir yazı levhası istedi ve, “Adı Yahya'dır” diye yazdı. Herkes şaşakaldı.O anda Zekeriya'nın ağzı açıldı, dili çözüldü.Tanrı'yı överek konuşmaya başladı.Çevrede oturanların hepsi korkuya kapıldı. Bütün bu olaylar, Yahudiye'nin dağlık bölgesinin her yanında konuşulur oldu.

Özetlersek:Karısı kısır olduğu için Zekeriya'nın çocuğu olmamıştır,şimdi karısının kısır olması yanında bir de yaşlanmışlardır.Sonra tapınakta ibadet ederken melekler Zekeriya'ya çocuk müjdeler.Zekeriya başta inanamaz meleklerin verdiği müjdenin gerçekleşebileceğine ''çünkü yaşlandık'' der.Fakat sonra çocukları olur ve çocuğun adını meleklerin emri üzerine Yahya koyarlar.Bu meleğin adı da Cebrail,Kur'an'daki Cebrail'in ta kendisi,zaten Kur'an melekleri de başka dinlerden almıştır,İngilizlerde Gabriel'dir meleğin ismi,telaffuz farklılıklarından dolayı bir kitaba alınırken kitabın yazarı nasıl telaffuz ediyorsa öyle alınır,Gabriel=Cibriel,Cebriel,Cebrail vb. diye telaffuz edilebilir.Anlaşılan İbranice Gavri'el olan meleğin adını Araplar Jibril,Jibra'il olarak telaffuz etmişler,ikisi de aynı melek yani.

<u>Neyse Bu hikayenin aynısı Kur'an'ın şu ayetlerinde geçer;</u>

Meryem:3-11=Hani o, Rabbine gizli bir sesle yalvarmıştı.O, şöyle demişti: “Rabbim! Şüphesiz kemiklerim gevşedi. Saçım sakalım ağardı. Sana yaptığım dualarda (cevapsız bırakılarak) hiç mahrum olmadım.” “Gerçek şu ki ben, benden sonra gelecek akrabalarım(ın isyankâr olmaların)dan korkuyorum. Karım ise kısırdır. Bana kendi tarafından; bana ve Yakub hanedanına varis olacak bir çocuk bağışla ve onu hoşnutluğuna ulaşmış bir kimse kıl!”

“Ey Zekeriyya! Haberin olsun ki biz sana Yahya adlı bir oğul müjdeliyoruz. Daha önce onun adını kimseye vermedik.”Zekeriyya, “Rabbim!” “Hanımım kısır ve ben de ihtiyarlığın son noktasına ulaşmış iken, benim nasıl çocuğum olur?” dedi.(Vahiy meleği) dedi ki: Evet, öyle. (Ancak) Rabbin diyor ki: “Bu, bana göre kolaydır. Nitekim daha önce, hiçbir şey değil iken seni de yarattım.”(Vahiy meleği) dedi ki: Evet, öyle. (Ancak) Rabbin diyor ki: “Bu, bana göre kolaydır. Nitekim daha önce, hiçbir şey değil iken seni de yarattım.”Derken Zekeriya ibadet yerinden halkının karşısına çıktı. (Konuşmak istedi, konuşamadı) ve onlara “Sabah akşam Allah’ı tespih edin” diye işaret etti.

Ali İmran:38-41= Orada Zekeriya Rabbine dua etti: “Rabbim! Bana katından temiz bir nesil bahşet. Şüphesiz sen duayı hakkıyla işitensin” dedi.Zekeriya mabedde namaz kılarken melekler ona, “Allah sana, kendisinden gelen bir

kelimeyi (İsa'yı) doğrulayıcı, efendi, nefsine hâkim ve salihlerden bir peygamber olarak Yahya'yı müjdeler" diye seslendiler.Zekeriya, "Ey Rabbim! Bana ihtiyarlık gelip çatmış iken ve karım da kısır iken benim nasıl çocuğum olabilir?" dedi. Allah, "Öyledir, ama Allah dilediğini yapar" dedi.Zekeriya, "Rabbim! (çocuğum olacağına dair) bana bir alâmet ver" dedi. Allah da şöyle dedi: "Senin için alâmet, insanlarla üç gün konuşamaman, ancak işaretleşebilmendir. Ayrıca Rabbini çok an, sabah akşam tesbih et."

Görüldüğü gibi hikaye tıpa tıp aynı,çocuğun isminin melekler tarafından Yahya konulmasından tutun da meleklerin sözlerinin doğru olduğunu kanıtlamak için işaret olarak Zekeriya'nın konuşma yetisini almalarına kadar...

Yahya ismi Tevrat'a göre sadece Zekeriya ve Karısının akrabaları arasında yok fakat Kur'an'a göre o zamana kadar dünya üzerinde kimseye konmamış bu isim.

Yahya

Bu peygamber de Zekeriya'yı açıklarken belirttiğim gibi her iki kitapta da Zekeriya'nın oğludur ve ikisi de peygamberdir.

Başka bir ortak nokta yok,ayet vermeye gerek de yok.

İsa

İki kitapta da Meryem Kutsal Ruh'tan İsa'ya hamile kalır ve İsa'yı doğurur.Yani Kutsal Ruh(İncil'de Tanrı'nın Ruh'u,İslam inanışına göre ise melek Cebrail) bir nevi İsa'nın babasıdır;

İncil:Matta:1:18=İsa Mesih'in doğumu şöyle oldu: Annesi Meryem, Yusuf'la nişanlıydı. Ama birlikte olmalarından önce Meryem'in Kutsal Ruh'tan gebe olduğu anlaşıldı.

Kur'an:Meryem:16-22=(Ey Muhammed!) Kitap'ta (Kur'an'da) Meryem'i de an. Hani ailesinden ayrılarak doğu tarafında bir yere çekilmiş ve (kendini onlardan uzak tutmak için) onlarla arasında bir perde germişti. Biz, ona Cebrail'i göndermiştik de ona tam bir insan şeklinde görünmüştü.Meryem, "Senden, Rahmân'a sığınırım. Eğer Allah'tan çekinen biri isen (bana kötülük etme)" dedi.Cebrail, "Ben ancak Rabbinin elçisiyim. Sana tertemiz bir çocuk bağışlamak için gönderildim" dedi.Meryem, "Bana hiçbir insan dokunmadığı ve iffetsiz bir kadın olmadığım hâlde, benim nasıl çocuğum olabilir?" dedi.Cebrail, "Evet, öyle. Rabbin diyor ki: O benim için çok kolaydır. Onu insanlara bir mucize, katımızdan bir rahmet kılmak için böyle takdir ettik.

Bu, zaten (ezelde) hükme bağlanmış bir iştir" dedi.Böylece Meryem, çocuğa gebe kaldı ve onunla uzak bir yere çekildi.

İki kitaba göre de İsa'nın doğacağı Tanrı tarafından Meryem'e önceden bildiriliyor,iki kitapta da müjdeyi duyan Meryem'in sözü aynı "bana bir erkek dokunmamışken,benim nasıl çocuğum olur";

İncil:Luka:1:26-38=Elizabet'in hamileliğinin altıncı ayında Tanrı, Melek Cebrail'i Celile'de bulunan Nasıra adlı kente, Davut'un soyundan Yusuf adındaki adamla nişanlı kıza gönderdi. Kızın adı Meryem'di.Onun yanına giren melek, "Selam, ey Tanrı'nın lütfuna erişen kız! Rab seninledir" dedi. Söylenenlere çok şaşıran Meryem, bu selamın ne anlama gelebileceğini düşünmeye başladı.

Ama melek ona, "Korkma Meryem" dedi, "Sen Tanrı'nın lütfuna eriştin.Bak, gebe kalıp bir oğul doğuracak, adını İsa koyacaksın.O büyük olacak, kendisine 'Yüceler Yücesi'nin Oğlu' denecek. Rab Tanrı O'na, atası Davut'un tahtını verecek.O da sonsuza dek Yakup'un soyu üzerinde egemenlik sürecek, egemenliğinin sonu gelmeyecektir."

Meryem meleğe, "Bu nasıl olur? Ben erkeğe varmadım ki" dedi.

Melek ona şöyle yanıt verdi: "Kutsal Ruh senin üzerine gelecek, Yüceler Yücesi'nin gücü sana gölge salacak. Bunun için doğacak olana kutsal, Tanrı Oğlu denecek.Bak,senin akrabalarından Elizabet de yaşlılığında bir oğula gebe kaldı. Kısır bilinen bu kadın şimdi altıncı ayındadır.Tanrı'nın yapamayacağı hiçbir şey yoktur."

"Ben Rab'bin kuluyum" dedi Meryem, "Bana dediğin gibi olsun." Bundan sonra melek onun yanından ayrıldı.

<u>Kuran;</u>

Kur'an:Ali-İmran:45,47=Hani melekler şöyle demişti: "Ey Meryem! Allah, seni kendi tarafından bir kelime ile müjdeliyor ki, adı Meryem oğlu İsa Mesih'tir. Dünyada da, ahirette de itibarlı ve Allah'a çok yakın olanlardandır."

(Meryem), "Ey Rabbim! Bana bir beşer dokunmamışken benim nasıl çocuğum olur?" dedi. Allah, "Öyle ama, Allah dilediğini yaratır. O, bir şeyin olmasını dilediğinde ona sadece "ol" der, o da hemen oluverir" dedi.

Ve yine her iki kitaba göre de İsa'nın havarileri(öğrencileri-elçileri) var.İncil'de 12 tane oldukları söylenir ve tek tek hepsinin isimleri verilir ama Kur'an'da bu kadar detay yoktur,sadece havarilerinin olduğunu anlarız;

İncil:Matta:10:1-4=İsa on iki öğrencisini yanına çağırıp onlara kötü ruhlar üzerinde yetki verdi. Böylece kötü ruhları kovacak, her hastalığı, her illeti iyileştireceklerdi.

Bu on iki elçinin adları şöyle: Birincisi Petrus adıyla bilinen Simun, onun kardeşi Andreas, Zebedi'nin oğulları Yakup ve Yuhanna, Filipus ve Bartalmay, Tomas ve vergi görevlisi Matta, Alfay oğlu Yakup ve Taday, Yurtsever Simun ve İsa'ya ihanet eden Yahuda İskariot.

Kur'an:Ali-İmran:52=İsa onların inkârlarını hissedince: "Allah yolunda yardımcılarım kim?" dedi. Havariler: "Allah yolunda yardımcılar biziz. Allah'a iman ettik. Şahit ol ki, biz muhakkak müslümanlarız." dediler.

Bir de İsa'nın göğe yükselmesi olayı var.İncil'e göre İsa öldürülmüştür,3 gün sonra dirilmiştir ve sonra göğe yükselmiştir.

Kur'an'a göre ise İsa öldürülmemiştir,Allah İsa'ya benzeyen bir adamı İsa'yı göğe yükseltip İsa'nın yerine koymuştur,ve düşmanlar İsa'yı öldürdüklerini sanmıştır;

İncil:Elçilerin İşleri:1:6-11= Elçiler bir araya geldiklerinde İsa'ya şunu sordular: "Ya Rab, İsrail'e egemenliği şimdi mi geri vereceksin?"
İsa onlara, "Baba'nın kendi yetkisiyle belirlemiş olduğu zamanları ve tarihleri bilmenize gerek yok" karşılığını verdi."Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız."

İsa bunları söyledikten sonra, onların gözleri önünde yukarı alındı. Bir bulut O'nu alıp gözlerinin önünden uzaklaştırdı.İsa giderken onlar gözlerini göğe dikmiş bakıyorlardı. Tam o sırada, beyaz giysiler içinde iki adam yanlarında belirdi."Ey Celililer, neden göğe bakıp duruyorsunuz?" diye sordular. "Aranızdan göğe alınan İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir."

Kur'an:Nisa:157-159=Bir de inkârlarından ve Meryem'e büyük bir iftira atmalarından ve "Biz Allah'ın peygamberi Meryem oğlu İsa Mesih'i öldürdük" demelerinden dolayı kalplerini mühürledik. Oysa onu öldürmediler ve asmadılar. Fakat onlara öyle gibi gösterildi. Onun hakkında anlaşmazlığa düşenler, bu konuda kesin bir şüphe içindedirler. O hususta hiçbir bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Onu kesin olarak öldürmediler.

Fakat Allah onu kendisine yükseltmiştir. Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir.

Şimdi gelelim İsa'nın hem Kur'an'da hem de İncil'de anlatılan ortak mucizelerine.Şöyle madde madde başlıklar halinde yazalım önce aynı mucizeleri;

- **İsa'nın ölüleri diriltmesi**
- **İsa'nın hastalıkları iyi etmesi,körleri iyi etmesi,**
- **İsa'nın gaybı yani bilinmeyeni bilmesi(gelecek vb.)**

Önce İncil'deki ayetleri verelim;

İncil:Matta:8:14,15=İsa Simon Petrus'un yüksek ateşten kıvranan kaynanasını da iyileştirdi. İsa kadının elini tutar tutmaz kadın hemen iyileşti. Kadın iyileşince ayağa kalktı ve evde bulunanlara hizmet etmeye başladı.

İncil:Matta:12:22=Daha sonra İsa'ya kör ve dilsiz bir cinli getirdiler. İsa adamı iyileştirdi. Adam konuşmaya, görmeye başladı.

Bu kadar doktorlukla ilgili ayet yeter sanırım,İsa bunlar dışında felçlileri,cüzzamlıları vb. iyileştiriyor İncil'e göre,adam her derde deva anlayacağınız.

İncil:Yuhanna:11:41-44=Bunun üzerine taşı çektiler. İsa gözlerini gökyüzüne kaldırarak şöyle dedi: "Baba, beni işittiğin için sana şükrediyorum.Beni her zaman işittiğini biliyordum. Ama bunu, çevrede duran halk için, beni senin gönderdiğine iman etsinler diye söyledim."Bunları söyledikten sonra yüksek sesle, "Lazar, dışarı çık!" diye bağırdı.

Ölü, elleri ayakları sargılarla bağlı, yüzü peşkirle sarılmış olarak dışarı çıktı. İsa oradakilere, "Onu çözün, bırakın gitsin" dedi.

Bu da İsa'nın ölü diriltmesiyle ilgili örneklerden sadece biri.

Gelecekten haber vermesi;

İncil:Luka:21:5-21=Bazı kişiler tapınağın nasıl güzel taşlar ve adaklarla süslenmiş olduğundan söz edince İsa, "Burada gördüklerinize gelince, öyle günler gelecek ki, taş üstünde taş kalmayacak, hepsi yıkılacak!" dedi.

Onlar da, "Peki, öğretmenimiz, bu dediklerin ne zaman olacak? Bunların gerçekleşmek üzere olduğunu gösteren belirti ne olacak?" diye sordular.

İsa, “Sakın sizi saptırmasınlar” dedi. “Birçokları, ‘Ben O'yum’ ve ‘Zaman yaklaştı’ diyerek benim adımla gelecekler. Onların ardından gitmeyin.Savaş ve isyan haberleri duyunca telaşlanmayın. Önce bunların olması gerek, ama son hemen gelmeyecek.”

Sonra onlara şöyle dedi: “Ulus ulusa, devlet devlete savaş açacak.Şiddetli depremler, yer yer kıtlıklar ve salgın hastalıklar, korkunç olaylar ve gökte olağanüstü belirtiler olacak.

“Ama bütün bu olaylardan önce sizi yakalayıp zulmedecekler. Sizi havralara teslim edecek, zindanlara atacaklar. Benim adımdan ötürü kralların, valilerin önüne çıkarılacaksınız.Bu size tanıklık etme fırsatı olacak.Buna göre kendinizi nasıl savunacağınızı önceden düşünmemekte kararlı olun.
Çünkü ben size öyle bir konuşma yeteneği, öyle bir bilgelik vereceğim ki, size karşı çıkanların hiçbiri buna karşı direnemeyecek, bir şey diyemeyecek.Anne babanız, kardeşleriniz, akraba ve dostlarınız bile sizi ele verecek ve bazılarınızı öldürtecekler.Benim adımdan ötürü herkes sizden nefret edecek.

Ne var ki, başınızdaki saçlardan bir tel bile yok olmayacaktır.19 Dayanmakla canlarınızı kazanacaksınız.

“Yeruşalim'in ordular tarafından kuşatıldığını görünce bilin ki, kentin yıkılacağı zaman yaklaşmıştır.O zaman Yahudiye'de bulunanlar dağlara kaçsın, kentte olanlar dışarı çıksın, kırdakiler kente dönmesin.

İsa'nın gelecekten haber vermesi ile ilgili ayetlerden bazıları ise bunlar.Şimdi Kur'an'a bakalım;

Kur'an:Ali-İmran:49-51="Onu İsrailoğullarına elçi kılacak. (O israiloğullarına şöyle diyecek) :"Gerçek şu ben size Rabbinizden bir ayetle geldim. Ben size çamurdan kuş biçiminde bir şey oluşturur içine üfürürüm o da hemencecik Allah'ın izniyle kuş oluverir. Ve Allah'ın izniyle doğuştan kör olanı alaca hastalığına tutulanı iyileştirir ve ölüyü diriltirim. Yediklerinizi ve biriktirdiklerinizi size haber veririm. şüphesiz eğer inanmışsanız bunda sizin için kesin bir ayet vardır. Benden önceki Tevrat'ı doğrulamak ve size haram kılınan bazı şeyleri helal kılmak üzere size Rabbinizden bir ayetle geldim. Artık Allah'tan korkup bana itaat edin. Gerçekten Allah benim de Rabbimsizin de Rabbinizdir. Öyleyse O'na ibadet edin. Dosdoğru olan yol işte budur." "Onu İsrailoğullarına elçi kılacak. (O israiloğullarına şöyle diyecek) :"Gerçek şu ben size Rabbinizden bir ayetle geldim. Ben size çamurdan kuş biçiminde bir şey oluşturur içine üfürürüm o da hemencecik Allah'ın izniyle kuş oluverir. Ve Allah'ın izniyle doğuştan kör olanı alaca hastalığına tutulanı iyileştirir ve ölüyü diriltirim. Yediklerinizi ve biriktirdiklerinizi size haber veririm. şüphesiz eğer inanmışsanız bunda sizin için kesin bir ayet vardır. Benden önceki Tevrat'ı doğrulamak ve size haram kılınan bazı şeyleri helal

kılmak üzere size Rabbinizden bir ayetle geldim. Artık Allah'tan korkup bana itaat edin. Gerçekten Allah benim de Rabbimsizin de Rabbinizdir. Öyleyse O'na ibadet edin. Dosdoğru olan yol işte budur."

Bu ayetlerde İncil'den verdiğim İsa'nın gerçekleştirdiği tüm mucizeler anlatılıyor;

- **Körleri ve hastaları iyi etmesi,**
- **Yediklerini ve bitirdiklerini haber vermesi(Yani gaybı bilmesi),**
- **Ölüleri diriltmesi.**

Gördüğünüz gibi tamamen İncil'den alınmış,İncil'de birtek İsa'nın çamurdan kuş yapıp da onu canlandırması,kuşun uçması mucizesi yok.Elbetteki bunlar da Apokrif metinlerden ve Hristiyanların geleneksel efsanelerinden alınmıştır,bunları da zaten ayrı başlıklar altında işledim.

Son olarak her iki kitaba göre de İsa Tevrat'ı doğrulamak için gelmiştir;

İncil:Matta:5:17=Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim.

Kur'an:Ali-İmran:50=Benden önceki Tevrat'ı doğrulamak ve size haram kılınan bazı şeyleri helal kılmak üzere size Rabbinizden bir ayetle geldim. Artık Allah'tan korkup bana itaat edin.

Kur'an ve Tevrat Arasındaki Diğer Benzerlikler

Muhammed zamanında hem Matta, Markos, Luka, Yuhanna İncilleri; hem de şu anda var olan Tevrat mevcuttu, bunlar yeni bir oluşum için kaynak olarak vardı.

Zaten, Kuran'da var olan sosyal içerikli temaların hemen hemen hepsi, Tevrat'ta da vardır. Özellikle Tevrat'ın Kuran'ın oluşturulması üzerindeki etkisinin oldukça büyük olduğu gözlenmektedir. bu konuda somut birkaç örnek vermek gerekirse, ebu Hüreyre şöyle demektedir:

"Ehl-i kitap (Yahudiler), Tevrat'ı İbranice olarak okur, bize de Arapça olarak açıklamasını yaparlardı. buna karşı Muhammed bize, 'siz onları ne doğrulayın, ne de yalanlayın' diyordu." (tecrid-i sarih, diyanet tercemesi, no: 1679).

Bir diğer örneği de halife Ömer'den dinleyelim:

"Ehl-i kitap kendi aralarında Tevrat okurken, ben de onları dinlerdim. gerçekten Kuran ile Tevrat arasında herhangi bir fark görmezdim" (vahidi, eshab-ı nüzul, bakara suresi, 98.ayet)

Gerek bu ifadeler, gerekse Kuran ile Tevrat'ın birlikte incelenmesi halinde ortaya çıkacak olan tıpatıp ortak noktalar-benzerlikler gösteriyor ki; gerçekten Kuran'ın oluşturulması sırasında Tevrat kültürü fevkalade ekili olmuştur.

Söz, Tevrat ile Kuran arasındaki benzerliklerden açılmışken, bu benzerlikleri, bazı somut örneklerle açıklamakta yarar var. örneğin;

1. Boy abdesti. İslamiyet'ten önce hem Arapların inançlarında, hem de Tevrat'ta (Yahudilikte) mevcuttu. (ibn-i habib, muhabber, s.319; halebi, insanü'l uyun, 1/425 ve Tevrat, "Levililer" bölümü, 15/16-18).

2. Namaz da İslamiyet'ten önce vardı. hatta, bugünkü gibi günde beş vakit kılınıyordu. isimleri, Şaharit (sabah namazı), Musaf (öğle namazı), Minha (ikindi namazı), Neilat şerarim (akşam üstü) ve Maarib (akşam namazı) olarak halk arasında kullanılıyordu. (Hayrullah örs, Musa ve Yahudilik, s.399-405; doç.dr. ali osman ateş, asr-ı saadette İslam; şaban kuzgun, Hz. İbrahim ve Hanifilik, s.117; Epstein, Judaism, s.162.)

3. İslamiyet'ten önce cuma namazı var olup, "Arube" adıyla bilinirdi. bunu, Muhammed'den önce Kab Bin Lüey oluşturmuştu. ayrıca, namazın daha önce var olduğu Kuran'ın birçok ayetinde de bulunuyor. (Al-i imran suresi-39, İbrahim suresi-40, Meryem suresi-31 vb.)

İslamiyet'te varlığı en başta Kuran ile (nisa-43) sabit olan teyemmüm (toprakla temizleme usulü), bile daha önceden gelen bir uygulamadır. (islam ansiklopedisi, wensinck, m.e.b. tercemesi, "teyemmüm" madesi, 12/1-223).

4. Muhammed'den önceki dönemlerde Araplar tarafından kutlanan iki önemli bayram geleneği vardı. 21 mart'ta Nevroz, 22 eylül'de Mihriban bayramları kutlanıyordu. Muhammed döneminde, bu bayramlar Müslümanlara yasaklanarak, bunların yerine ramazan ve kurban bayramları getirildi. böylece, iklim değişikliklerini haber vermesi nedeniyle, tarımsal faaliyetler açısından da rasyonel bir yarar sağlayan Nevroz ve Mihriban bayramları, sadece dinsel içeriği olan bayramlar ile değiştirildi. böylece, bayramların da İslamiyet'in getirdiği yeni bir gelişim olduğundan söz edilemez.

5. İslam'i bir gelenek olduğu sanılan "yağmur duası" da daha önceden vardı. bakara suresi'nin 60.ayetinde bu konuya değinilmiştir.

6. İslamiyet'te kadınların kullandığı başörtüsü, Yahudilik ve Hıristiyan kültüründen gelen bir adettir. Yahudi kadınların, özellikle bir ibadeti izlerken, başlarını mutlaka örtmesi gerekiyordu. bu onlar için bir zorunluluktu. kadınların başörtüsü takması, Hıristiyanlık'ta da önemliydi. (Abdurrakman küçük-Günay Tümer, dinler tarihi, s.227; örneğin; pavlus'un 1.korintoslulara mektupları, 11/3-8).

8. İslamiyet'ten önceki gelenekler ile, kişinin kendi annesi, kardeşi, teyzesi, halası, üvey annesi ve eşi henüz hayatta iken baldızı ile evlenmesi yasaktı. Tevrat'a göre, bunlara uymayan kişi idam ile cezalandırılırdı. bunlar da Kuran'da aynen kabul edildi. (örneğin, nisa suresi 23.ayet). (Tevrat, "Levililer" bölümü, 18/6-24 ile 20/11; İbn-i Habib, Mubber, s.325-327 ve Munammak, s.21; Yakubi tarihi, 2/15; ibn-i kuteybe, el-maarif, s.50; belazuri, ensaül eşraf, 1/87; isfehani, el-ağani, 3/152).

9. İçkinin verdiği zarar göz önüne alınarak, konuyla ilgili yasak Muhammed'den önce de uygulanıyordu. bu yasaktan Tevrat ve İncil'de de söz edilir. ayrıca, Muhammed'den önce Osman bin Maz'un, kus bin saide, Hz. Ali, varaka, ebu zer ve zeyd bin amr yasak koymuşlardı.

10. Oruç ibadetinin Muhammed'den asırlar önce var olan bir adet olduğunu Kuran zaten yazıyor. (bakara 183.ayet). hatta, o zaman orucun başlangıcı bile İslamiyet'teki gibi aya göre tespit ediliyordu. tıpkı, bugünkü Müslümanlar gibi, ay'ı görmek için gözetleme heyetleri bile kuruluyordu. (Hayrullah örs, Musa ve Yahudilik, s.409

11. İslamiyet'teki "Kuran'ı hatmetme, hatim indirme" adeti de Yahudilikten alınmadır. Yahudilikte, "Simra tora" adıyla anılan bu gelenekte Tevrat her yıl bir kez hatmedilir ve bunun sonunda da bayram yapılırdı. (Abdurrahman küçük-Günay Tümer, dinler tarihi, s.231.)

12. İslamiyet'te her ayın 13, 14 ve 15.günlerinde oruç tutulmasının sevap olduğuna inanılır. bu günlere "eyyam-ı biz" denir. bu adet de Yahudilikten alınma bir adettir. Muhammed, "kim ayın bu üç gününde oruç tutarsa, sanki senenin tüm günlerinde oruç tutmuş gibidir" demiştir. (Tevrat, "Levililer", 23/4-6; tecrid-i sarih, diyanet tercümesi, 601 numaralı hadisin şerhi, 4/152; sünen-i ebu Davut, Savm-68, no:2449; sünen-i nesai, savm-84, no:2419-2425; ibn-i mace, savm-29, no:1707

13. İslamiyet'ten önceki dönemlerde de, bir kadın kocası tarafından üç kez boşanırsa, artık birbirlerinden ayrılmaları zorunlu olurdu. İslamiyet, bu

geleneği de almıştır. (bakara suresi 229 ve 230.ayetler). ayrıca, hac'da kurban kesmek, şeytan taşlamak, senenin 12 ayından dördünün "hürmetli aylar" olarak kabul edilmesi, ölen birisinin yıkanması, kefenlenmesi, cenaze namazının kılınması, verasette kız çocuklara erkeklerin aldığı payın yarısının verilmesi vb. gibi adetler, İslam'dan önce de geçerliydi. (örneğin ibn-i habib, muhabber, s.309-324; halebi, insanü'l uyun, "batn-ı nahle" bölümü, 3/156).

14. İslam'a göre hırsızlık yapan birinin cezalandırılmasındaki yöntem ve hukuki düzenlemeler de Kuran'ın ortaya attığı yeni bir olay değildir. bunlar, eskiden beri var olan düzenlemelerdi. erkeklerin sünnet olmaları, yeni doğan çocuklar için "Akika" denilen kurban kesilmesi, kadınlarla ilgili "iddet" (kadının eşinin ölmesi durumunda yeniden evlenmesi için belirli bir süre beklenmesi zorunluluğu) ve erkekle kadın arasındaki özel ilişkilerin belli bir düzlemdeki yasalarını ifade eden "zihar", "ila" gibi adetler daha önce de vardı. (Tevrat, "tekvin" bölümü, 17/11-14; Kuran, maide suresi 38.ayet; ibn-i habib, muhabber, 329; ibn-i esir, üsd-ül gabe, no.7527-7530; alusi, büluğü'l ereb, 2/50; taberi tefsiri, 23/76).

15. Çalışanın alın terinin kurumadan ücretinin ödenmesi prensibi, Muhammed'in hadislerinde vazedilen bir düzenleme olarak sanılırsa da, bu düzenleme Tevrat'tan alınmadır. (Tevrat, "Tesniye" bölümü, 24/14-15).

16. Kuran'da var olan bütün İsrailoğulları peygamberlerinin tüm efsaneleri, Tevrat'ta kapsamlı biçimde anlatılmaktadır. (örneğin, Hz. İbrahim, Hz.Musa, Hz.Eyüp, Hz.Davut, Hz.Süleyman gibi).

17. Kesilmeyen bir hayvanın (leş) etini yemek, İslamiyet'ten önce de haram idi. (Tevrat, "Levililer", 22/8).

18. Mekke'nin harem bölgesi (hürmetli şehir) sayılması, Hz.İbrahim'den beri gelen bir gelenekti.

19. İslamiyet'teki köleyi azat etmek geleneği, İslamiyet öncesinde de vardı. (tecrid-i sarih, diyanet tercümesi, no:705-709).

20. Zekat verilmesi de İslamiyet öncesinde var olan bir adetti. bu durum, Kuran'ın kendisinde bile yazıyor. (Hz. İsa ile ilgili Meryem suresi 31.ayet, ismail peygamber ile ilgili Meryem suresi 55.ayet, Hz.İbrahim ile ilgili enbiya suresi 73.ayet).

21. Kabe'yi örtme geleneği İslamiyet'ten önce de vardı (moğultay, el-işare, s.49; moğultay, bu kaynağında şu eserlerden alıntı yapmıştır: askeri, el-evail, 16; süheyli, revdü'l unuf, 1/146; ibn-i kuteybe, el-maarif, 551; ibn'il cevzi, telkih, 446; suyuti, el-vesail, s.84; ibn hazm, cemheretü'l ensab, s.189).

22. Yanlışlıkla öldürülen bir insanın kan bedelinin 100 deve olması, İslamiyet'ten önce de var olan bir gelenekti.

23. Farklı inançlarda olan insanların evlenmesine getirilen kısıtlamalar, İslamiyet'e Yahudilikten alınmıştır. (Tevrat, "Tekvin", 34/1-26; "Tesniye", 7/3; Kuran bakara suresi 221.ayet).

24. erkeğin birden çok kadınla evlenebilmesi de İslamiyet'e, Yahudilikten alınmış bir adettir. (Tevrat, "Tekvin", 16/1...,29/17, 32/22; "2. Samuel", 25/40; "1.krallar", 11/1; Kuran, nisa-54, ra'd-38, ahzab-38, sad-23, 24, vb.)

25. İslamiyet'te herhangi bir davanın ispatı için gereken iki erkeğin şahitliği adeti de İslamiyet öncesinden gelmektedir. (Tevrat, "Tesniye", 17/16, 19/15; Kuran, bakara-282; Yuhanna incili, 8/17; Matta incili, 18/16).

26. Kuran'daki cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, yaraya yara.. şeklinde ifade edilen ceza biçimleri de Tevrat'tan alınmıştır. (Tevrat, "çıkış", 2/23-25, "Levililer", 24/17-20, "Tesniye", 19/21; Kuran, Maide-45).

27. İslamiyet'te yemin, ancak Allah'ın adı ve sıfatları ile geçerlik kazanır. bu gelenek de Tevrat'tan alıntıdır. (Tevrat, "Tesniye", 20/20).

28. Kuran'a göre, Allah'a şirk koşmanın cezası çok ağırdır. (nisa suresi 48 ve 116.ayetler). bu inanç, Tevrat'ta da bulunmaktadır. (Tevrat, "çıkış", 22/20, "Tesniye", 17/2-7).

29. Yol kesenlere ve dine göre terör sayılan hareketlere katılanlara ve yer yüzünde fesat çıkaranlara İslamiyet'ten önce de ağır cezalar verilirdi. Kuran'a da bu adetlerden alıntı yapılmıştır. (Kuran, Maide suresi, 33,ayet; İbn-i Habib, Muhabber, 327).

30. Dicle ie Fırat'ın çok önemli iki nehir oldukları da Kuran'a Tevrat'tan yapılmış bir alıntıdır. (Dicle ve Fırat hikayesi için kaynakça: Tevrat, "Tekvin" bölümü, 2/13-14; tecrid-i sarih, diyanet tercümesi, no:1551; Buhari-Müslim, el-lü'lüü ve'l mercan, no: 103; buhari, bed'ü'l halk, 6; Menakıb-ı Ansar, 42; Eşribe, 12; Müslim, iman, no:164, cennet, no:2839 ve diğer hadis kaynakları).

31. Nuh tufanı efsanesi de Kuran'ın birçok ayetine Tevrat'tan alınmıştır.

Kaynak:http://www.islamacevap.net/turkce/mukaddes/tevratvei.html

Sur'a Üfürülmesi ve İncil'deki Kökeni

İncil ve Kur'an'ın her ikisine göre de kıyamet vaktini Tanrı'dan başka kimse bilemez,İncil'e göre İsa yani Tanrı'nın oğlu bile bilemez;

Araf:187=Sana kıyameti, ne zaman gelip çatacağını soruyorlar. De ki: Onun ilmi ancak Rabbimin katındadır. Onun vaktini O'ndan başkası açıklayamaz. O göklere de yere de ağır gelmiştir. O size ansızın gelecektir. Sanki sen onu biliyormuşsun gibi sana soruyorlar. De ki: Onun bilgisi ancak Allah'ın katındadır; ama insanların çoğu bilmezler.

<u>İncil;</u>

Markos:13:32=O günü ve o saati, ne gökteki melekler, ne de Oğul bilir; Baba'dan başka kimse bilmez

Her iki kitaba göre de melekler borazanlara üfleyince başlar kıyamet;

Kur'an'a göre bir melek Sur'a üfleyecek ve kıyamet o zaman başlayacaktır; Sur'a da üfürülmüştür. İşte bu, tehdidin (gerçekleştiği) gündür. (Kaf Suresi, 20)

Çünkü o boruya (sur'a) üfürüldüğü zaman, İşte o gün, zorlu bir gündür; kafirler içinse hiç kolay değildir. (Müdessir Suresi, 8-10)

Sur'a üfürülmüştür; böylece onlar kabirlerinden (diriltilip) Rablerine doğru (dalgalar halinde) süzülüp-giderler. (Yasin Suresi, 51)

Sur'a üfürüleceği gün, Allah'ın dilediği kimseler dışında, göklerde ve yerde olan herkes artık korkuya kapılmıştır ve her biri 'boyun bükmüş' olarak O'na gelmişlerdir. (Neml Suresi, 87)

Sur ise bildiğiniz gibi borazan,düdük gibi anlamlara gelir ve melek buna üfürünce kıyamet kopacaktır tabi bu ses bizi de kopartacak kıyametle birlikte.

Sur'a üfürecek olan meleğin Kur'an'da adı geçmeyen İsrafil olduğuna inanılır İslam inancında.

Bu inanış yine olduğu gibi İncil kaynaklıdır.İncil'de de kıyamet meleklerin borazanı çalmasıyla başlar. Çok uzun oldukları için sadece 4'ünün hikayesini alıyorum buraya,vereceğim linkten tamamını okuayabileceksiniz;

Esinlenme:8:6-13=Yedi melek, ellerindeki yedi borazanı çalmaya hazırlandı.

Birinci melek borazanını çaldı. Kanla karışık dolu ve ateş oluştu ve yeryüzüne yağdı. Yerin üçte biri, ağaçların üçte biri ve bütün yeşil otlar yandı.

İkinci melek borazanını çaldı. Alev alev yanan, dağ gibi büyük bir kütle denize atıldı. Denizin üçte biri kana dönüştü.

Denizdeki canlı yaratıkların üçte biri öldü ve gemilerin üçte biri yok oldu.

Üçüncü melek borazanını çaldı. Gökten, meşale gibi yanan büyük bir yıldız ırmakların üçte biri üzerine ve su pınarlarının üzerine düştü.

Bu yıldızın adı Pelin'dir. Suların üçte biri pelin gibi acılaştı. Acılaşan sulardan içen birçok insan öldü.

Dördüncü melek borazanını çaldı. Güneşin üçte biri, ayın üçte biri ve yıldızların üçte biri vuruldu. Sonuç olarak ışıklarının üçte biri söndü, gündüzün de gecenin de üçte biri ışıksız kaldı.

Sonra baktım, göğün ortasında uçan bir kartalın yüksek sesle şöyle dediğini işittim:

«Borazanlarını çalacak olan diğer üç meleğin borazan seslerinden yeryüzünde yaşayanların vay, vay, vay haline!»

http://www.christiananswers.net/turkish/bible-tr/tr-rev8.html

Gördüğünüz gibi Sur'a üfürüş olduğu gibi Kur'an'da alınmıştır.İncil'e göre 7 melek birkez borazanını üfler yani 7 kez borazan çalınır,Kur'an'a göre ise bir borazan 2 kere üflenir ve her üflenişte şu olaylar meydana gelir;

Zümer :68= Sura üflenince, Allah'ın dilediği bir yana, göklerde olanlar, yerde olanlar hepsi düşüp ölür. Sonra Sura bir daha üflenince hemen ayağa kalkıp bakışır dururlar.

Yani birinci üfleyişte yerde ve gökte olan her canlı ölüyor ikinci üfleyişte ise kıyamete kadar ölmüş olan herkes diriliyor.Bu ayrıca şu ayetlerde şöyle ifade edilir;

Yine Rabbimiz şöyle buyuruyor: "Nihayet Sur'a üfürülecek, bir de bakarsın ki onlar kabirlerinden
kalkıp koşarak Rabbine giderler. İşte o zaman: Ey vah, ey vah! Bizi kabrimizden kim kaldırdı? Bu, Rahman'ın vaat ettiğidir. Peygamberler gerçekten doğru söylemişler! derler." (Yasin,51–52)

Yüce Allah buyuruyor: “O gün onlar, sanki dikili bir şeye koşuyorlar gibi, gözleri horluktan aşağı düşmüş ve kendileri zillete bürünmüş bir halde kabirlerinden fırlaya fırlaya çıkarlar. İşte bu, onların tehdit edile geldikleri gündür.” (Mearic,43–44)

Kur'an'da kıyametle ilgili pekçok tasvir yine Tevrat ve İncil kaynaklıdır (göklerin dürülmesi,yıldızların kararıp yeryüzüne düşmesi vb...).

İsa'nın Çamurdan Yaptığı Kuşları Canlandırması

Kur'an'ın Medine dönemindeki iki Suresine göre, Yeshua çamura kuş şekli vermiş ve daha sonra üfleyerek bu kuşların canlanmasını sağlamıştır. Kur'an bu yaratma mucizesini onaylar; ancak Mesih'in Tanrı'nın isteği ve emri ile yarattığını iddia eder. Kısacası, Muhammed'e göre Mesih, Allah'ın yarattığı ve kendine eş tuttuğu bir ilahtır:

Ali İmran:49=Allah onu İsrailoğullarına bir Peygamber olarak gönderecek (ve o da onlara şöyle diyecek): “Şüphesiz ben size Rabbinizden bir mucize getirdim. Ben çamurdan kuş şeklinde bir şey yapar, ona üflerim. O da Allah’ın izniyle hemen kuş oluverir. (Sure 3:49)

Maide:110=Hani iznimle çamurdan kuş şekline benzer bir şey yapıyordun da içine üflüyordun, benim iznimle hemen bir kuş oluyordu.

Mesih'in çamurdan kuş yarattığı öğretisi Arapça Çocukluk İncili'ndeki bir öyküden alınarak tek bir cümleye indirgenmiştir. Orijinal anlatı:

> **Ve yine bir gün Rab Yeshua diğer erkek çocuklarla birlikte su kaynağının yanında oynamaktaydı ve diğer çocuklar çamurdan yine balık havuzu yapmışlardı. Rab Yeshua ise on iki adet serçe yapıp onları kendi balık havuzunun çevresine üçerli sıra halinde dizmişti. O gün Şabat günüydü. Bir Yahudi, Hanan'ın oğlu, gelip de onların bu şekilde oynadıklarını görünce büyük bir öfke ve hiddet ile şunları söyledi: "Şabat gününde çamurdan şekiller mi yapıyorsunuz?" Hemen koşup diğer çocukların yaptığı balık havuzlarını bozdu. Mesih ise yaptığı on iki serçe şekli üzerinde ellerini çırpınca, bu kuşlar (canlanıp) uçmaya ve ötmeye başladılar. (Kurtarıcının Arapça Çocukluk İncili bölüm 46)**

Mesih'in çamurdan kuş yapma mucizesinin Kur'an'da Mesih'in İsrail oğullarını hedef alan açıklamaları ve mucizeleri ile ilişkilendirilmesi bir tesadüf değildir; Muhammed'in yazıcıları bu hikayeyi duyunca Şabat gününden dolayı bu olayın Mesih ile İsrail arasındaki ayrımlaşmaya işaret

ettiğini anlamışlardır. Ancak bu hikayeyi özetledikleri için söz konusu önemli bağlantının anlaşılmasını neredeyse imkansızlaştırmışlardır. Yani bir kez daha istemeden de olsa Kur'an'da yazılanların anlaşılması için apokrifal metinlerin okunmasını zorunlu kılmışlardır.

http://www.hristiyanforum.com/forum/kuranikerim-f700/kuranda-incil-alintilari-t320665.html

Yeshua=İsa...

İsa'nın Beşikteyken Konuşması

Kur'an'da 19. Sure'de bebek Yeshua'nın beşikte iken konuştuğu ve kimliğini açıkladığı yazılıdır:

Meryem:29,30=Bunun üzerine (Meryem, çocukla konuşun diye) ona işaret etti. "Beşikteki bir bebekle nasıl konuşuruz?" dediler. Bebek şöyle konuştu: "Şüphesiz ben Allah'ın kuluyum. Bana kitabı (İncil'i) verdi ve beni bir peygamber yaptı."

Yeshua'nın daha bebekken ve beşikteyken konuşarak kimliğini açıkladığı yolundaki öğreti Arapça Çocukluk İncili isimli bir apokrifal metinden alınmıştır:

> **Aşağıdaki alıntıyı Mesih ile aynı dönemde yaşayan başkahin Yusuf'un - bazıları onun Kayafa olduğunu söyler - kitabında yazılı buluyoruz. O dedi ki: "Yeshua konuştu ve gerçekten beşiğindeyken annesi Meryem'e şöyle dedi: 'Ben Yesua'yım, Cebrail'in müjdesi uyarınca doğurduğun Tanrı'nın Oğlu ve Logos'um (Söz). Babam beni dünyanın kurtuluşu için gönderdi'". (Kurtarıcının Arapça Çocukluk İncili bölüm 1)**

Görüldüğü gibi, Muhammed'in yazıcıları Mesih'in beşikteyken konuşma mucizesini Kur'an'a kopyalarken orijinal metinde yazılı olan ifadeleri tamamen değiştirmişlerdir.

- **Tanrı'nın Oğlu: Tanrı'nın kulu**
- **Logos (Kelam): Kitap (!)**
- **Kurtarıcı: Peygamber**

Muhammed'in yazıcıları asıl kaynakta geçen Logos sözcüğünün "kelime"ez aracılığıyla orijinal metinden ayrılmış. Yine de, Arapça metinde Meryem'e "aşağıdan" seslenen kişi belli değildir; sadece meçhul bir sesin Meryem'e

konuştuğu yazılıdır. Diyanet ise klasik bir tavırla Kur'an ayetlerindeki belirsizlikleri giderme ve bu sayede eleştirileri ortadan kaldırma mücadelesi vermektedir.

http://www.hristiyanforum.com/forum/kuranikerim-f700/kuranda-incil-alintilari-t320665.html

Yeshua=İsa...

Meryem'in Halkı Tarafından Zina ile Suçlanması

Kur'an'ın 19. Suresi'ne göre, Meryem, mucizevi hamileleğinden dolayı halkının eleştiri ve ithamlarına maruz kalmıştır:

Meryem:27,28=Kucağında çocuğu ile halkının yanına geldi. Onlar şöyle dediler: "Ey Meryem! Çok çirkin bir şey yaptın!" Ey Hârûn'un* kız kardeşi! Senin baban kötü bir kimse değildi. Annen de iffetsiz değildi."
(*) Muhammed'in yazıcıları, Yeshua'nın annesi Meryem'în Eski Antlaşma'daki İmran'ın (Amram) kızı ve Harun'un kızkardeşi Meryem ile aynı kişi olduğunu söylemişlerdir.

Meryem'in halkı tarafından suçlandığı iddiası Sahte Matta İncili'nden alınmıştır:

> **Bu olaylardan sonra Meryem'in hamile olduğu duyuldu. Tapınak görevlileri Yusuf'u yakalayıp Meryem ile birlikte başkahinin huzuruna çıkardılar. (Sahte Matta bölüm 12)**
>
> **Kaç kişiden oluştuğu belirlenemeyecek kadar büyük bir kalabalık toplandı ve Meryem tapınağa getirildi. Kahinler, Meryem'in akrabaları ve anne-babası ağlayıp ona şöyle dediler: "Günahını kahine itiraf et; sen ki Rabbin Tapınağında güvercin gibiydin ve meleğin ellerinden yiyecek almıştın". (Sahte Matta bölüm 12)**

Bu iki anlatım arasındaki tek fark yine olayların kronolojik sırasıyla ilgilidir: Meryem'in halkı tarafından suçlanması Sahte Matta'da Meryem'in hamileliği esnasında yaşanmışken, Kur'an'da Yeshua'nın doğumundan sonra yaşanmış gibi gösterilmiştir. Bunun sebebi ise Muhammed'in yazıcılarının Sahte Matta'da Meryem'in hamileliği için kullanılan ifadeyi yanlışlıkla harfiyen yorumlamalarıdır. Sahte Matta, Meryem'in hamile olduğunun anlaşıldığını söylerken "Meryem'in çocuk taşıdığını" belirtmiştir; ancak bu Meryem'in "rahminde" bir çocuk taşıdığını anlatmaya yöneliktir. Muhammed'in yazıcıları ise bu söz ile Meryem'in çocuk Yeshua'yı "kucağında" taşıdığının anlatılmak istendiğini sanarak hata yapmışlardır.

http://www.hristiyanforum.com/forum/kuranikerim-f700/kuranda-incil-alintilari-t320665.html

Yeshua=İsa...

Tanrı'nın Meryem'e Hurma ve Su Sunması

Kur'an'ın 19. Suresi'ne göre, Meryem hamile kalır kalmaz uzak bir diyara gitmiş ve orada (?) doğum sancılarına yakalanmıştır. Bir hurma kütüğüne yaslanan ve acı çeken Meryem, mucizevi bir biçimde Tanrı tarafından beslenerek teselli edilmiştir:

Meryem:22-26=Böylece Meryem çocuğa gebe kaldı ve onunla uzak bir yere çekildi. Doğum sancısı onu bir hurma ağacına yöneltti. "Keşke bundan önce ölseydim de unutulup gitmiş olsaydım!" dedi. Bunun üzerine (Cebrail)* ağacın altından ona şöyle seslendi: "Üzülme, Rabbin senin alt tarafında bir dere akıttı." Hurma ağacını kendine doğru silkele ki sana taze hurma dökülsün." "Ye, iç, gözün aydın olsun. İnsanlardan birini görecek olursan, "Şüphesiz ben Rahmân'a susmayı adadım. Bugün hiçbir insan ile konuşmayacağım" de.

(*) Diyanet'ın çevirisinde bu kez daha hassas davranılmış ve görüldüğü gibi yorum parantez aracılığıyla orijinal metinden ayrılmış, Yine de Arapça metinde Meryem'e "aşağıdan" seslenen kişi belli değildir; sadece meçhul bir sesin Meryem'e konuştuğu yazılıdır. Diyanet ise klasik bir tavırla Kur'an ayetlerindeki belirsizlikleri giderme ve bu sayede eleştirileri ortadan kaldırma mücadelesi vermektedir.

Meryem'in mucizevi bir şekilde hurma yediği ve ırmak aracılığıyla susuzluğunu giderip bayram ettiği yolundaki öykü Sahte Matta'nın İncili'nden alınmıştır:

> **Ve yolculuklarının üçüncü gününde yola devam ederlerken çölün kavurucu sıcağından rahatsız olan Kutsal Meryem bir hurma ağacı gördü ve Yusuf'a: "Şu ağacın gölgesinde biraz dinleneyim" dedi. Bunun üzerine Yusuf acele ile Meryem'i ağacın altına götürüp hayvanından indirdi. Kutsal Meryem orada otururken ağacın yapraklarına bakıp meyvelerle yüklü olduğunu gördü ve Yusuf'a şöyle dedi: "Keşke bu ağacın meyvelerini yemek mümkün olsaydı", Yusuf ise şöyle karşılık verdi:"Ağacın dallarının ne kadar yüksek olduğunu gördüğün halde bu şekilde konuşmana ve ağacın meyvelerinden yemek istemene şaşırıyorum. Ben suyun yokluğu konusunda daha çok endişeleniyorum; çünkü tüm tulumlar şu anda boş ve kendimizi ve hayvanlarımızı serinletmek için nerden su bulacağımızı bilmiyorum". O anda sevinçli bir yüz ifadesiyle annesinin kucağında oturan çocuk Yeshua ağaca şöyle dedi: "Ey ağaç, dallarını eğ ve annemi meyvelerinle sevindir". Bu emir üzerine ağaç derhal dallarını tepeden aşağıya eğerek meyvelerini Kutsal Meryem'in ayakları dibine serdi. Meyveleri toplayıp açlıklarını giderdiler. Meyvelerin toplanmasından sonra bile ağaç eğik durumda kalıp doğrulmak için çocuk**

Yeshua'nın ikinci emrini bekledi. Sonra çocuk Yeshua ona şöyle seslendi: "Doğrult kendini, ey hurma ağacı, ve güçlü ol, Babamın cennetinde bulunan ağaçlarla dost ol. Yeraltındaki sulara köklerinden bir damar aç da sular aksın ve biz suya doyalım". Ağaç derhal doğruldu ve onun köklerinden son derece serin, berrak ve ışıl ışıl bir su pınarı fışkırdı. Suyu görünce çok büyük sevinç duydular ve kana kana içtiler; hayvanlarına da su verdiler. Tanrı'ya şükürler sundular. (Sahte Matta bölüm 20)

Kur'andaki anlatımın, bu sahte İncil'den alındığı açıktır; ancak Muhammed'in yazıcıları olayların kronolojik sırasını değiştirdikleri için orijinal kaynakta Mısır'a yolculuk esnasında gerçekleşen bu mucizevi olayı, Yeshua'nın doğduğu anda gerçekleşmiş gibi göstermişlerdir. Bu nedenle Meryem'in hurma ağacına yaslanıp dinlenme isteği Sahte Matta'da çöl sıcağına Kur'an'da ise Meryem'in doğum sancılarına bağlanmıştır. Öykünün orijinalinin üstünlüğü ortadadır. Üstelik, bu orijinal metin Meryem'in mucize eseri meyve yemesi için kimin seslendiğini de bildirmektedir. Kur'an'a göre bile, ses aşağıdan gelmiştir; ancak sesin sahibi Müslümanlar tarafından Cebrail olarak yorumlanmaktadır. Oysa bu sesin Meryem'in kucağında bulunan çocuk Yeshua'ya ait olduğu kesindir. Cebrail niçin Meryem'in aşağısından veya ağacın altına girerek seslensin ki?!? Müslümanların yorumları Kur'an'ın anlaşılmasını daha da zorlaştırmakta ve onu gülünç duruma düşürmektedir. Muhammed'in yazıcıları sesin çocuk Yeshua'dan geldiğini bilmişlerdir; ancak anlatımda izledikleri farklı kronoloji, çocuğun doğmadan önce konuşmasını imkansız kıldığı için, söz konusu konuşmanın meçhul birisi tarafından yapıldığını söylemek zorunda kalmışlardır.

http://www.hristiyanforum.com/forum/kuranikerim-f700/kuranda-incil-alintilari-t320665.html

Şaşırtıcı benzerlikler yine tüm çıplaklığıyla ortada,ben sadece şu Yeshua'nın kim olduğunu açıklayayım bilmeyenler için.Yeshua İsa'dır,Jesus(İsa) adının gerçek Arapça'sı budur,Kur'an'da İsa olarak anılması da yanlıştır,İsa değil Yeshua olarak anılmalıydı.

Meleğin Meryem'e İnsan Şeklinde Görünmesi

Kur'an'da Mesih'in doğumu ilk olarak Mekke dönemine ait Meryem isimli 19. Sure'de anlatılmıştır. Bu Sure'yi hazırlayan kişiler Yakup'un İncili yerine başka bir popüler apokrifal çocukluk İncili olan Sahte Matta'nın İncili'ni kullanmışlardır; bu yüzden (iki farklı İncil metni kullanıldığı için) Meryem Suresi'nde yazılanlarla Al-i İmran Suresi'nde yazılanlar bir birini tutmaz.

Meryem:16-18=(Ey Muhammed!) Kitapta (Kur'an'da) Meryem'i de an. Hani ailesinden ayrılarak doğu tarafında bir yere çekilmiş ve (kendini onlardan uzak tutmak için) onlarla arasında bir perde germişti. Biz, ona Cebrail'i*

göndermiştik de ona tam bir insan şeklinde görünmüştü. Meryem, “Senden, Rahmân’a sığınırım. Eğer Allah’tan çekinen biri isen (bana kötülük etme)” dedi.

(*) Arapça metinde "Cebrail" kelimesi geçmez, "RUH" kelimesi geçer. (faarsalna ilayha roohana fatamaththala laha basharan sawiyyan) Diyanet İşleri Başkanlığı ise, çeviride orijinal Arapça metne bağlı kalmak yerine RUH sözcüğünü Cebrail ile değiştirmeyi ve bu sayede Kur'an'ın özgünlüğüne zarar vermeyi (tahrifat) tercih etmiştir!

> **Kur'an'daki bu anlatımda, meleğin insan biçiminde göründüğü ve Meryem'in de bundan korktuğu iddiası Sahte Matta'nın İncili'nden alınmıştır. Meleğin müjdesinden önce Meryem'in perde çektiğinin söylenmesi ise yine Sahte Matta'nın İncili'ndeki anlatımın tam olarak anlaşılmamasından kaynaklanmıştır. Sahte Matta'ya göre, Meryem tapınağın perdesini dikme görevini yerine getirirken melek tarafından ziyaret edilmiştir:**
>
> **Meryem ve diğer bakireler dikiş konusunda kur'a çektiler ve Tapınağın perdesini dikme görevi Meryem'e verildi. (Sahte Matta bölüm 8)**
>
> **Üçüncü gün Meryem, mor kumaş elinde çalışırken odasına kelimelerle anlatılamayacak güzellikte bir erkek girdi. Meryem onu görünce aşırı derecede korkup titremeye başladı. (bölüm 9)**

http://www.hristiyanforum.com/forum/kuranikerim-f700/kuranda-incil-alintilari-t320665.html

Görüldüğü gibi yine tıpa tıp aynı,yine Kur'an'ın bir yanlışı Hristiyanların apokrif İncilleriyle düzeltiliyor,Kur'an apokrif metinlerle tefsir ediliyor.

Meleklerin Meryem'e İsa'yı Müjdelemesi

Ali İmran:42,45=Hani melekler, “Ey Meryem! Allah seni seçti. Seni tertemiz yaptı ve seni dünya kadınlarına üstün kıldı.”

Hani melekler şöyle demişti: “Ey Meryem! Allah seni kendi tarafından bir kelime ile müjdeliyor ki, adı Meryemoğlu İsa Mesih’dir. Dünyada da, ahirette de itibarlı ve Allah’a çok yakın olanlardandır.”

Orijinal metin:

> **Meryem, maşrapayı alıp su doldurmaya gitti. Bir ses ona şöyle dedi: "Selam ey Tanrı'nın bolca lütuf verdiği! Rab seninledir. Tüm kadınlar arasında kutsalsın". (Yakup İncili XI.1)**

> **İşte Rabbin meleği Meryem'e görünüp şöyle dedi: "Korkma Meryem, sen her şeyin Rabbi huzurunda lütuf buldun. O'nun Sözünden hamile kalacaksın. (XI.2)**

http://www.hristiyanforum.com/forum/kuranikerim-f700/kuranda-incil-alintilari-t320665.html

Gördüğünüz gibi Meryem'in tüm kadınlardan üstün kılınması,İsa'nın Tanrı'nın sözü(kelimesi) olarak müjdelenmesi.. noktası,virgülü herşeyi aynı.

İsa'nın Tanrı'nın sözü(kelimesi) olması bugünkü kanonik İncillerde de geçer,yani Muhammed İsa'nın Tanrı'nın sözü olduğunu da kabul ediyor.

Meryem İçin Kur'a Çekilmesi

Ali İmran:44=(Ey Muhammed!) Bunlar sana vahyettiğimiz gayb haberlerindendir. Meryem'i kim himayesine alıp koruyacak diye kalemlerini (kur'a için) atarlarken sen yanlarında değildin. (Bu konuda) tartışırlarken de yanlarında değildin.

Bu üstü kapalı ayetlerin anlaşılması için metnin orijinalinin okunması zorunludur:

> **Rabbin meleği şöyle dedi: "Zekeriya, zekeriya, tapınaktan çık ve halkın dul erkeklerini bir araya topla. Her erkek bir dal parçası getirsin. Rab kime işaret verirse, Meryem o kişinin eşi olacak". Bu çağrı tüm Yahudiye bölgesine ilan edildi; Rabbin borusu çalındı ve tüm erkekler tapınağa koştular. (Yakup İncili VIII.3)**
>
> **Son dal parçasını Yusuf aldı ve işte bu dal parçasından bir güvercin çıkıp Yusuf'un başının üzerinde uçtu. Kahin Yusuf'a: "Bakireyi tapınaktan alıp himaye etmek görevi sana verilmiştir" dedi. Yusuf ise buna karşı çıkıp şöyle dedi: "Benim çocuklarım var ve yaşlı bir adamım, o ise bir bakire! Onu alıp kendimi İsrail halkına güldüremem". Kahin şöyle yanıt verdi:"Yusuf, Rabbin olan Tanrı'dan kork ve O'nun Dathan, Abiram ve Korah'a ne yaptığını hatırla, yer yarılıp itaatsiz bu kişileri yutuvermişti. Aynı şey senin başına da gelmesin". O zaman Yusuf korktu ve Meryem'i himayesine almayı kabul etti. (Yakup İncili IX.1)**

http://www.hristiyanforum.com/forum/kuranikerim-f700/kuranda-incil-alintilari-t320665.html

Görüyorsunuz ya hikaye tıpatıp aynı olduğu gibi Kur'an'da bulanık,Kur'an Hristiyanların sahte İncilleriyle tefsir ediliyor,ne de olsa apaçık bir kitap!

Meryem'e Gökten Yemek İndirilmesi

Kur'an birkaç cümle ile Meryem'in tapınaktaki günlerinden söz eder ve bu dönemde Zekeriya'nın kahinlik yaptığını öğretir. Meryem tapınaktaki bir odada kalırken mucizevi bir biçimde gökten yemek almaktadır:

Ali İmran:37=Bunun üzerine Rabbi onu güzel bir şekilde kabul buyurdu ve onu güzel bir şekilde yetiştirdi. Zekeriya'yı da onun bakımıyla görevlendirdi. Zekeriya, onun bulunduğu bölmeye her girişinde yanında bir yiyecek bulurdu. "Meryem, Bu sana nereden geldi?" derdi. O da "Bu, Allah katından" diye cevap verirdi. Zira Allah, dilediğine hesapsız rızık verir.

Bu alıntının kaynağı ve orijinali:

> **Tapınaktaki kahin Meryem'i aldı, öptü ve kutsadı. "Tanrı tüm kuşaklar arasında senin ismini yüceltti ve O, kurtuluşu İsrail oğullarına yakında senin aracılığınla ilan edecektir" dedi. Kahin, çocuğu altarın üçüncü basamağına oturttu. Rab Tanrı, çocuğa lütuf verdi ve o sevinçle ayaklarını oynattı. Tüm İsrail evinin sevgisi onunlaydı. (Yakup İncili VII.2)**
>
> **Ve Meryem bakılıp büyütülen bir güvercin gibi Rabbin evindeydi ve meleğin eliyle beslendi. (VIII.1)**
>
> **Başkahin dinsel kıyafetini ve on iki zili alıp kutsallar kutsalı denen bölmeye girdi ve Meryem hakkında dua etti. Rabbin meleği ona görünüp şöyle dedi: "Zekeriya, Zekeriya,...." (VIII.3)**

http://www.hristiyanforum.com/forum/kuranikerim-f700/kuranda-incil-alintilari-t320665.html

Tapınakta Meryem'le Zekeriya'nın ilgilenmesi,Meryem'in melekler eliyle beslenmesi vb. gördüğünüz gibi yine noktasına,virgülüne kadar aynı.

Meryem'in Doğumu ve Tapınağa Adanması

Kur'an'ın üçüncü Suresi'nde yazılanlara göre, Meryem daha doğumundan önce tapınak hizmetine adanmıştır.

Ali İmran:35=İmran'ın karısı: "Ya Rabbi! Karnımda olanı, sadece sana hizmet etmek üzere adadım, benden kabul buyur, doğrusu işiten ve bilen ancak Sensin" demişti.

Bu hikayenin kaynağı ise M.S. ikinci yüzyılda yazılan Yakup'un İncili isimli apokrifal metindir. Orijinal metindeki anlatım elbette

Kur'an'dakinden daha anlaşılır ve detaylıdır. Muhammed'in yazıcıları bu hikayeyi kopyalarken özetleyerek kısaltma yoluna gitmişlerdir. Esas anlatımda Meryem'in annesi (Anna) kısır bir kadındır ve Tanrı'dan bir çocuk dileğinde bulunur. Rabbin bir meleği Anna'ya görünerek mucizevi bir şekilde çocuk sahibi olacağını müjdeler. Anna, cinsiyet ayrımı gözetmeksizin, doğacak çocuğunu tapınak hizmetine adamaya yemin eder:

> Yakup İncili IV:1=**Ve işte, Rabbin bir meleği ona görünüp şöyle dedi: "Anna, Anna, Tanrı senin yakarmalarını duydu. Hamile kalıp çocuk doğuracaksın ve tüm dünya senin soyundan övgüyle bahsedecek. Anna yanıt verip dedi: "Rabbim olan Tanrı şahidimdir ki, doğurduğum erkek de olsa kız da olsa, onu Rabbime adayacağım ve çocuk tüm yaşamı boyunca Rabbe hizmet edecek".**
>
> **Yakup İncili:V.2=Hamilelik dönemi tamamlanınca Anna dokuzuncu ayda doğum yaptı. Ebeye sordu: "Ne doğurdum?" Ebe "bir kız bebek" dedi. Anna: "Ruhum bugün yüceltildi" dedi ve yatağa geri uzandı. Zamanı gelince Anna (Kutsal Yasa'daki buyruk uyarınca) arındı ve bebeğine süt verdi. Bebeğin adını Meryem koydu.**

http://www.hristiyanforum.com/forum/kuranikerim-f700/kuranda-incil-alintilari-t320665.html

7 Uyurlar ve Kökenleri

Ashab-ı Kehf

Geleneksel anlamda hikâyeye göre Ashab-ı Kehf denilen gençler, bugün yeri konusunda çeşitli rivayetler bulunan Efsus (Efes) şehrinde yaşıyorlardı. Bunlardan altısı sarayda görevli, hükümdara yakın kimselerdi ve hükümdarın müşavere heyetindeydiler. Onun sağında ve solunda bulunurlardı. Sağındakiler Yemliha, Mekselina ve Mislina idi. Bunlara "Ashab-ı Yemin" denmiştir. Hükümdarın solunda bulunanlar ise, Mernuş, Debernuş ve Şazenuş'tur. Bunlara da "Ashab-ı Yesar" denmiştir.

Hükümdarın Roma imparatorlarından Diocletian (284 - 305) (Gaius Aurelius Valerius Diocletianus) olduğu, ya da Domitianus (271-272) veya Decius (249-251) olduğu düşünülmektedir. Kesin olan şey imparatorun putperest olduğudur. Putperestliği kabul etmeyen az sayıdaki insanları yakalatıp öldürtmüştü. Hükümdar bir ihbar üzerine saraydaki putperest olmayan gençlerin durumlarını öğrendi. Onları çağırıp tehdit etti, onlar inançlarından

ayrılmak istemediler, aksine Dokyanus'u inançlarına davet ettiler. Hükümdar onların eski günlerine dönmeleri için zaman tanıdı. Gençlerde inançlarını korumak için şehre yakın bir dağ yönüne gittiler. Yolda giderken Kefeştetayyuş ismindeki bir çoban onların inancına katıldı ve yedincileri oldu. Çobanın köpeği Kıtmir de onlara katılıp, arkalarından takip etti. Dağa yaklaştıklarında çobanın gösterdiği bir mağaraya girdiler. Mağarada dua ederek merhamet dilediler. (İslam dininin kutsal kitabı Kur'an'daki Kehf suresinin 10. ayetinde bu kişilerin duaları belirtilir.)

Hikayenin devamına göre hükümdar, Efsûs' (Efes)a gelip, onları sorar. Kaçtıklarını haber alıp saklandıkları mağrayı öğrenince adamlarıyla mağaraya gider ve mağaranın ağzını onları öldürmek maksadıyla kapattırır. İnanca göre gençler ölmez, yüzyıllar boyunca uyumaya devam ederler. Sonunda ise ilahi bir şekilde uyandırırlar. Ne kadar süre kaldıkları tam olarak bilinmemekle birlikte Kehf suresine göre süre 309 senedir.

Ashab-ı Kehfin uyandıklarında geçmiş olan zamanın farkında olmadıkları belirtilir. Uykudan kalkmaları, birbirleriyle konuşmaları ve içlerinden birini şehre göndermeleri Kur'an'da geçer. Bunlar şehre gidip yiyecek getirecek kimsenin (Yemliha'nın) elbise değiştirerek halini kimseye bildirmeden gidip gelmesini uygun görürler. Yemliha, bunu kabul edip şehre geldiğinde çok değişmiş bir şehir bulur. Farklı yorumları mevcut olan bir hadiseyle bu kişi geçen zamanın farkına varır ve o zamanın hükümdarının yanına götürülür. İnanca göre bu hükümdar gençlerin dinindendir. Başlarından geçenleri hükümdara anlatır. Daha sonra gidip arkadaşlarına haber verir. Daha sonra tekrar hepsi uykuya dalarlar.

Bazıları sahabelerden Ali'nin, Ashab-ı Kehf'e gittiklerini ve Ashab-ı Kehf'in uykudan uyanıp onları gördüklerini ileri sürmüştür. Ayrıca bu söylenceye İslam dininin son peygamberi Muhammed'e iman ettiklerini bildirip ve selâm gönderip dua istedikleri de eklenir. Bunların dışında bazı kişiler Ashab-ı Kehf'in Mehdi geldiğinde uyanıp ona katılacağını ileri sürmüştür. Yine de bu iddiaların, veya hikâyede genelde geçen isim, yer, zaman ve bazı olayların gerçek temelleri tartışmalıdır. Kur'an'da ise bu yorumlara dair hiçbir şey yoktur.

Hristiyanlık'ta Yedi Uyurlar

Bu efsane Hristiyanlık'ta "yeniden dirilme" inancının kanıtı olarak gösterilmektedir.

Efsane'ye göre 250 yılları civarında Dakyus (Dakyanus veya Decius) adlı bir kral'ın yönettiği putperest bir ülkede 7 genç Hristiyalık'la suçlanır. İnançlarını değiştirmeleri için bir süre verilir fakat, onlar dünyevi eşyalarını bırakıp dağa ibadet etmeye giderler. Putperestliğe karşı bu tavrı gören kral

öldürülmelerini emreder. Gençler ve köpekleri mağaraya sığınırlar. Kral mağaranın girişine duvar örülmesini emreder. Yedi Uyurlar yıllarca burada kalırlar.

Uzun yıllar sonra, (genelde 379-390 yılları) ağıl yapmak isteyen bir çiftçi mağara girişini açar ve Yedi Uyurlar'la karşılaşır. Şehir'de haçlı bir sürü bina görüp hayrete düşerler. Dakyus zamanında kalan altınları harcamaya çalıştıkları zaman Psikopos'un karşısına çıkarılırlar. Hikayelerini dinleyen psikopos bunun bir mucize olduğunu söyler.

Bunlar Hristiyanlıkta Malta, Malchus, Martinianus, Dionysius, Joannes, Serapion, ve Constantinus adındaki azizlerdir. Başka kaynaklar başka isimler verir.

Efsanenin bu sürümü ise Kuran'da ki Kehf suresinde(18. sure) anlatılanlara benzemektedir. Bahsi geçen kişiler Philedelphia (Bugün Ürdün'deki Amman şehri) şehrinin soylularıdır. Liderleri Maximillian (Yemliha), o sırada şehri ziyaret eden Roma İmparatoru "Haderanius" (Hadrian)'a başkaldırır ve put tanrıları inkar ederek sadece Nuh'un, Musa'nun, İbrahim'in ve İsa'nın Tanrı'sının tapılmaya değer olduğunu söyler. İmparator idam edilmelerini emreder.

Kapatıldıkları zindandan kaçarlar ve sığınacakları bir mağara bulurlar. Yedisi ve bir köpek (Kitmir veya Kıtmir) mağarada uyuya kalırlar. Bu mağaraya gelen askerler şaşırmış ve isteri içinde geri dönerler. Bunun üzerine komutanları mağara girişinin taş ve harçla kapatılmasını emreder. Yedi kafir'in burada ölüme terkedildiklerini anlatan bir levha bırakarak giderler.

300 yıl kadar sonra uyandıklarında, Maximillian'ı şehre yiyecek almak üzere gönderirler. 300 sene önceki paradan şüphelenen fırıncı onun bir hazine bulduğunu zanneder ve bunu kendisiyle paylaşmazsa onu ele vereceğini söyler. Askerler gelir Maximillian'ı yetkililere götürürler. Yetkililer ilk önce ona inanmasalar da daha sonra ikna olurlar ve bunu bir mucize sayarlar.

Efsanenin birkaç değişik sürümü bulunmaktadır. Bunlardan birinde kaçan beş genç vardır, yolda bir çoban ve çobanın Kitmir adındaki köpeği de bu beş gence katılır. Çoban onları saklanmak üzere bu mağaraya götürür. Başka bir sürümde ise çoban bu yedi genç ve köpeğin bulunduğu mağaranın yerini kralın askerlerine göstermiştir.

Mağara

Ashab'ül Kehf ile ilgili mağaranın ise sınırları içinde olduğunu iddia eden 33 kentin beşi Türkiye'dedir: Afşin, Selçuk,Efes, Lice ve Tarsus.

Hıristiyanlar tarafından kabul edilen sürümdeki mağara Selçuk ilçesindeki Efes antik şehrinin yakınlarındaki Panayır Dağı eteklerinde bulunmaktadır.Bu mağaranın üstüne bir kilise yapılmış hali 1927-1928 yılları arasındaki bir kazıda ortaya çıkarılmış, kazı sonucunda 5 ve 6. yüzyıla ait olan mezarlar da bulunmuştur. Yedi Uyurlar'a ithaf edilmiş yazıtlar hem mezarlarda hem de kilise duvarlarında bulunmaktadır.

Türkiye'de mağaranın yeri hakkındaki tartışma daha çok Afşin ve Tarsus ilçeleri arasında olmaktadır. Yedi Uyurlar mağarasının Afşin ilçesinde olduğunu kanıtlamak için Afşin Eshâb-ı Kehf Derneği bilim adamlarından oluşan bir heyete rapor hazırlatmış ve bunu yerel mahkemede açtıkları keşif davası ile karara bağlatmıştır. Tarsus da Bencilüs veya Encilüs denilen dağda Tarsus'a iki saat uzaklıktaki mağarayı tefsirler, tarihi kaynaklar ve arşiv belgelerine dayanarak Eshâb-ı Kehf mağarası olarak göstermektedir.

Ashab-ı Kehf, Diyarbakır'da da bir mekâna isim olmuştur. Kuranda mağara ile ilgili Kehf süresinin 17. ayetinde " Güneş doğduğu zaman mağaralarının sağ tarafına meylettiğini, battığı zamanda sol tarafa gittiğini görürdün. Onlar mağaranın kuytu bir köşesinde idiler. Bu , Allah'ın mucizelerindendir. Allah kime hidayet verirse hidayeti bulur. Kimi sapıklıkta bırakırsa onu, irşat edecek bir dost bulamazsın. " şeklinde yapılan tasvire göre yön tespitinin de uyduğu Licedeki mağara diğer kitaplarda da tasvir edilene en çok benzeyen mağaradır. Yerden yüksekte ve üzerinde gölgelik şeklinde çıkıntı olan bu yer içeriye doğru girintili bir mağaradır ki tanıma en çok uyan mağaradır.12.yy civarlarında Artuklu hükümdarı Melik Adil burayı restore ettirip bir kitabe yaptırmıştır. Ünlü tarihçi Abdulrezzak Semerkandi'nin 527 yıl önceki bir eserinde şöyle bir ifade geçmektedir; "(Sultan Üveys, Lice'deki Ashab-ı Kehf'e Bingöl üzerinden sefer düzenledi ve Muş Ovası'na vardı)".Buna karşın Ashab-ı Kehf tartışmalarında Lice Deyr-i Rakiym (Duru Köy) adının fazla yer almaması eleştiri konusu olmaktadır.

Kaynak:http://tr.wikipedia.org/wiki/Ashab-%C4%B1_Kehf

Hikayeler yine birbirinin aynı;

7 kişi,
Putperest olmadıkları için,
Putperest hükümdar tarafından,
Baskı görüyor,
Ve bir dağa çıkıp,dağdaki mağarada uyuya kalıyorlar.
Ve düz hesap,
300 sene uyuduktan sonra,
Tanrı tarafından uyandırılıp,
Şehre döndüklerinde,
Çok şaşırıyorlar,

Çünkü,
Putperestlik kalkmış,
Din,
Onların benimsediği din olmuş.
Tabi bunlar,
Bir gece uyuduklarını sandıkları için şaşırıyorlar,
Gerçekte ise Tanrı tarafından 300 sene uyutulmuşlar.
300 sene ne ki?
İnsanlar binlerce yıldır,
Günümüzde bile,
Uyutulmuyorlar mı,
Tanrı tarafından?
Yani uydurdukları Tanrı adına konuşan,
Çakallar tarafından?
Bu gerçekten mucizevi,
Mucizevi...

Sonuç olarak bu masal Kur'an'a ve yorumlarına olduğu gibi Hristiyan kaynaklardan alınmış.Zaten kaynakta ayetler verilmiş diye ben Kur'an ayetlerini buraya almadım tekrar,bir ayet şöyle diyor;

Tahminde bulunanların bazıları, "Onlar üçtür, dördüncüleri köpekleridir," derken diğerleri de, "Beştir, altıncıları köpekleridir," diyecekler. Başkaları ise, "Yedidir, sekizincileri köpekleridir," diyecekler. De ki, "Onların sayısını en iyi bilen Rabbimdir." Onları bilen azdır. Onlarla yüzeysel olması hariç tartışmaya girme ve onlardan hiç kimseye de bu konuyu danışma. Gördüğünüz gibi bu masal zaten tartışılıyormuş,bu tartışmalar Kur'an'a da yansımış,Kur'an'dan bile anlıyoruz bu masalın da eskilerin masalı olduğunu,eskilerden Kur'an'a kopya edildiğini.Demekki sayılarını tam olarak Allah'ı da bilmiyormuş ki Muhammed "sayılarını en iyi bilen Allah'tır" deyip geçiştirmiş,bir sayı söylememiş.

Beyaz İpliğin Siyah İplikten Ayrılması(Oruç)

Kur'an'da sabahtan akşama kadar oruç süresi şöyle ifade edilir;

Bakara:187=Sabahın beyaz ipliği (aydınlığı), siyah ipliğinden (karanlığından) ayırt edilinceye kadar yeyin, için, sonra akşama kadar orucu tamamlayın.

Yani aydınlıktan eser kalmayıncaya kadar oruç tutulur,karanlıktan eser kalmayıncaya kadar da yiyip-içilir.Bu ifadenin hemen hemen aynısını yine bir

Yahudi Kitabı olan Mişnah Berakhoth'da buluyoruz;

Günün başlangıcında mavi iplik beyaz iplikten ayrıldığı zaman...

Kaynak:http://www.truthnet.org/islam/src-chp3.htm

Buradaki mavi iplik Kur'an'a siyah iplik olarak geçirilmiş,geri kalan hepsi aynı.Fakat bu sadece Kur'an'sal değil,bu ifadeleri Araplar geleneksel olarak kullanıyorlardı bence.Ama yine de belirtmekte fayda var.

Samiri'nin Böğüren Buzağı Heykeli ve Kökeni

Bu da Kur'an'daki ünlü masallardan biridir.Buzağıyı Tevrat'ta Musa'nın kardeşi Harun yapar,Kur'an'da ise tarihle çelişkili bir biçimde Samiri isminde biri.Ayetler şunlar;

Araf:148= Mûsa'nın kavmi, onun ardından, ziynet takılarından yapılmış, böğürebilen bir buzağı heykelini ilah edinmişti. Görmediler mi ki, o onlarla ne konuşabiliyor ne de kendilerine yol gösterebiliyor? Onu benimsediler ve zalimler haline geldiler.

Ta'ha:85= Allah, "Şüphesiz, biz senden sonra halkını sınadık; Sâmirî onları saptırdı" dedi.

Buzağı hikayesi olduğu gibi Tevrat'tan alınmıştır yalnız,Tevrat'taki biçiminde buzağı böğürmez.Böğürme hikayesi de yine Tevrat'ın yorumlarından biri olan "Pirke Rabbi Eleazer" tefsirinde şöyle geçiyor;

> **"O dana çıkıp böğürmeye başladı, İsrailliler de onu gördü. Rabbi Yehuda bu konuda dedi ki: Sammael o buzağının içinde saklanıp İsrail'i saptırmak için böğürdü."**

Gördüğünüz gibi bu böğürme hikayesi de buralardan alınmış.Ben ayetleri ararken Pante'nin de bu konuya değindiğini gördüm,dolayısıyla şu linkten;

http://www.truthnet.org/islam/src-chp3.htm

Pirke'nin cümlesini çevirecektim fakat gerek kalmadı,çeviriyi direk Pante'den alıyorum.Pante genişçe değinmiş bu buzağı konusuna,okumanızı tavsiye ederim,böylece neden "tarihle çelişkili bir biçimde" dediğimi de öğrenmiş olursunuz;

http://panteidar.wordpress.com/2009/12/16/boguren-altin-buzagi/

Yahudilerin Tepesine Yükseltilen Dağ

Kur'an masallarından biri de budur,dağ kökünden sökülüp çatı gibi Yahudilerin üzerine yükseltilmiş.Araf Suresi'nin 171. ayetinde şunlar yazılıdır;

Tur dağını, gölgelik gibi onların üzerlerine yükseltmiştik, onlar tepelerine düşeceğini sanmışlardı. Onlara: "Size verdiğimiz Kitap'a sıkıca sarılın, içinde olanı düşünün ki sakınanlardan olasınız" demiştik.

Bu masal da olduğu gibi Yahudi kitaplarından alınmıştır,Tevrat'ın bir tefsiri olan Abodah Sarah'da aynen şunlar yazılıdır;

> **Dağı bir çatı gibi üzerinize yükselterek kaplamıştım üzerinizi.**

Yine gördüğünüz gibi iki masal da tıpa tıp aynı,Kur'an'a buralardan kopylamışlar.

http://www.truthnet.org/islam/src-chp3.htm

Karganın Kabil'e Ceset Gömmeyi Öğretmesi

Kur'an'da Kabil'e karga tarafından Habil'in cesetini gömmesinin öğretildiği yazar;

Maide:31=Allah, kardeşinin ölüsünü nasıl gömeceğini göstermek üzere, ona yeri eşeleyen bir karga gönderdi. "Bana yazıklar olsun! Kardeşimin ölüsünü örtmek için bu karga kadar olmaktan aciz kaldım" dedi de ettiğine yananlardan oldu.

Tevrat'ta karganın Kabil'e ceset gömmeyi öğrettiği bu masal yoktur fakat hikayenin neredeyse aynısını Tevrat'ın yorumlarından biri olan "Pirke Rabbi Eleazer" isimli kitapta buluyoruz,aynen şöyle diyor;

> **Adem ve Havva ceseti ne yapacaklarını bilmeden cesetin yanına oturup ağladılar,henüz gömme işlemi hakkında hiçbirşey bilmiyorlardı.Derken bir karga geldi,başka bir karganın ölü bedenini aldı ve yeri eşeleyerek bir çukur açtı ve ceseti çukura yerleştirdi,sonra da üstünü kapattı.Adem:Haydi biz de karganın yaptığının aynını yapalım dedi ve hemen Habil'in bedenini kargadan öğrendikleri gibi gömdüler.**

Gördüğünüz gibi hikaye Kur'an'daki ile tıpa tıp aynı,sadece Pirke'de Adem ve Havva olan Kur'an'da Kabil olmuş,başka da bir değişiklik yok.Elbetteki Habil'i Adem ve Havva öldürmedi bu masala göre

de.Sadece Kabil Habil'i öldürünce,Adem ve Havva bundan haberdar oldu,Kabil cesedi bırakıp gitmişti.O yüzden cesedi Adem ve Havva gömdü.

http://www.truthnet.org/islam/src-chp3.htm

Kur'an'ın Kaynağı:İslam Öncesi Şiirler

Kıyamet yaklaştı ve ay yarıldı.
Ve ortaya bir ceylan çıktı,yüreğimi aldı,ve sonra kaçtı.
Bembeyaz,kaliteli,uykulu gözleri,festival zamanı önümden geçti.
Süslenip sanki beni vurdu ve bakışlarıda işe koyulup,birer ok gibi beni kesip geçti.

Ve benden uzağa,ağıldaki kuru çöplerin duvar gibi yükseldiği köşeye kaçtı.
Benden tek saat bile uzaklaşması,o an bana acı ve ağır bir yük gibi geldi.
Güzellik yanaklarının her yanına,tıpkı keskin bir maskarayla yazılmış.
Ay yine karanlığın içine yolculuk ediyor ve ayla birlikte gecenin seyehatini görüyorum.

Karanlığın çöktüğü vakit geceye andolsunki,herşey ortaya çıktı.
Yağmurlar yanaklarımdan süzülürken,kıyamet yaklaştı ve ay yarıldı.

Bu ifadeler Kur'an'da harfi harfine geçer:

Şiir:Kıyamet yaklaştı ve ay yarıldı.

Sure:Kamer=1:Kıyamet yaklaştı ve ay yarıldı.

Şiir:Süslenip sanki beni vurdu ve bakışlarıda işe koyulup,birer ok gibi beni kesip geçti.

Sure:Kamer=29: Derken, (kavmin en azgını olan) arkadaşlarını çağırdılar. O da işe koyuldu ve deveyi kesti.

Şiir:Ve benden uzağa,ağıldaki kuru çöplerin duvar gibi yükseldiği köşeye kaçtı.

Sure:Kamer=31:Şüphesiz biz, onların üzerine tek bir korkunç ses gönderdik de, onlar, ağıldaki hayvanların çiğneyip ufaladıkları kuru çöpler gibi oldular.

Şiir:Karanlığın çöktüğü vakit geceye andolsunki,herşey ortaya çıktı

Sure: Duha=1-2: Kasem olsun kuşluk vaktine. Ve sâkin olduğu zaman geceye ki,

Kur'an'ın kaynağı vahiy mi,yoksa İslam'dan 30 yıl önce yaşamış İmrul Kays Kur'an'ın etkilendiği isimlerden biri mi?Görüldüğü gibi Kamer Suresi'nin kaynağı İmrul Kays'dır.İmrul Kays İslam'dan 30 yıl önce yaşamış bir şairdir.

Aynı zamanda Turan Dursun "Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III" isimli eserinde aynen şunları söyler;

> **Kimi araştırmacılar , Ay'ın bölündüğünü anlatan Kur'an ayetinin İslam öncesi Arap şairlerinden birinin,"söylevi"yle de ünlü Kus İbn Saide'nin dizelerinde yer aldığını yazmaktalar.Şiirde birkaç kez geçen bir dizenin anlamı şöyledir:"Kıyamet yaklaştı ve ay bölündü!"Kur'an'dakiyle bu dizedeki sözler de aynı.Yalnızca bir sözcük dışında:Kur'an'daki "ikterebet" sözcüğü yerine,Kuss İbn Saide'nin dizesinde "denet" sözcüğü görülür.Ama iki sözcüğün anlamı da bir:İkisi de "yaklaştı" anlamında.Ne denli ilginç değil mi?Ama pek de şaşırtıcı gelmemeli.Çünkü Kur'an'da başka yerlerden aktarılmış olan yalnızca bu değil.**

Anlayacağınız Kuss İbn Saide'nin şiirlerinde de geçiyor Kamer Suresi'nin 1. ayeti.Geçmesi de çok normal çünkü ayın yarılması Araplarda "herşeyin açıklığa kavuşması" manasına gelen bir deyimdir.Şu linkten izleyebilirsiniz;

http://www.fetva.net/goruntulu-fetvalar/kamer-suresinde-bahsedilen-ayin-yarilmasi-olayi-nedir.html

Ayrıca Kurtubi gibi büyük alimler de bahseder bunun bir deyim olduğundan;

> **"Ve ay yarıldı" buyruğunun, iş açıklık kazandı ve ortaya çıktı, aniamına geldiği de söylenmiştir, Araplar açık ve seçik olan hususlara ayı misal verirler. Şair şöyle demiştir:**
>
> **"Ey anamın oğullan! Bineklerinizin göğsünü doğrultunuz, Çünkü ben sizden başka bir kabileye daha çok meylediyorum. Çünkü artık ihtiyaçlar baş göstermiş gece ise aylıdır. Katedilecek mesafeler için binekler ve yükler bağlanmış bulunuyor."**

Kurtubi:El Camiul Ahkamul Kur'an:Kamer Suresi 1. Ayet Tefsiri

Yani ayın yarılması Araplarda bir deyim olduğuna göre,Kamer 1. ayetin İslam Öncesi Şiirlerde geçmesi doğaldır.

Devam Edelim:

Şahsın bir diğer şiiri:

Yaklaşırken arkasında aşıklar vardır,
Bunlar önü açıldığı zaman her tepeden akın ederler,
Süslü bir şekilde festivale gelirler,
İşte çalışanlar böylesi için çalışırlar.

Şiir:Bunlar önü açıldığı zaman her tepeden akın ederler,

Sure:Enbiya=96:Nihayet Ye'cüc ve Me'cüc'ün önü açıldığı zaman her tepeden akın ederler.

Şiir:İşte çalışanlar böylesi için çalışırlar.

Sure:Saffat=61:Çalışanlar böylesi için çalışsınlar!

Görüldüğü gibi bunlar kelimesi kelimesine aynı.

Tabi Muhammed'in etkilendiği tek şair İmruul değildir.

Diğerleri:

Ümeyye Bin Ebi Salt'ın şiirlerinden de çok etkilenmiştir.Bunun hakkında birde hadis var:

Sahih Müslim'de bu konuda 3 rivayet geçer:6022, 6023 ve 6024 numaralı rivayetler:

Bir adam ve Muhammed karşılıklı otururlar,Muhammed adama sorar:

Ümeyye Bin Ebi Salt'ın şiirlerini bilir misin?

Adam:Evet.

Muhammed söylemesi için ısrar edince O'da şiirden bir cümle okur.Muhammed devam etmesini söyler.Bunun üstüne adam şiirden 100 cümle okur.

Muhammed şiiri o kadar beğenmiştir ki,sonunda şiiri Kur'an'a koyarlar.

Bir Örnek:

Evrenin,yeryüzünün ve dağların Rabbi,Gökleri yarattı.
Görebileceğimiz direkler üstünde olmadan 7 tane yarattı.
Yeryüzünü yarattı ve oraya sizler sarsılmayın diye sabit dağlar yerleştirdi.
Onları mükemmelleştirdi ve parlayan güneş ve ayın ışıklarıyla süsledi.
Karanlıkta üstlerine parlayan yıldızlar koydu ki,
Onların ışıkları oklardan da yücedir.

Onları mükemmelleştirdi ve parlayan güneş ve ayın ışıklarıyla süsledi.
Karanlıkta üstlerine parlayan yıldızlar koydu ki,
Onların ışıkları oklardan da yücedir.

Bu Ümeyye'nin bir şiiri,şimdi bu şiirin Kur'an'daki yerlerine bakalım:

Şiir:Görebileceğimiz direkler üstünde olmadan 7 tane yarattı.

Yeryüzünü yarattı ve oraya sizler sarsılmayın diye sabit dağlar yerleştirdi.

Sure:Lokman=10:Allah, gökleri görebileceğiniz direkler olmaksızın yarattı. Yeryüzüne de, sizi sarsmasın diye sabit dağlar yerleştirdi ve orada her türlü canlıyı yaydı. Gökten de yağmur indirip orada her türden güzel ve faydalı bitki bitirdik.

Gördüğünüz gibi Kur'an'daki yerlerini de bulduk.

Şimdi şahsın bir diğer şiirine bakıp Kur'an'daki yerlerini bulalım:

Yücelik,zafer ve egemenlik üstüne olsun Rabbim,
Çünkü seni yücelikte hiç kimse geçemez.
Sen kendinden başka hiçbir kral bulunmayan bir kralsın
Sana yüzler eğilir ve etrafında bir ışık perdesi arkasından tapınılır
Ve seni ışıklar çevreler ve ışık nehirleri etrafındadır.
Seni gözler idrak edemez
Tahtının ayaklarındaki ve çevrendeki melekler seni hamd etmekten yorgun düşerler
Çünkü O yaratan ve yoktan var edendir.

Haşr=23: O, kendisinden başka hiçbir ilâh bulunmayan Allah'tır. O, mülkün gerçek sahibi, kutsal (her türlü eksiklikten uzak), barış ve esenliğin kaynağı, güvenlik veren, gözetip koruyan, mutlak güç sahibi, düzeltip ıslah eden ve dilediğini yaptıran ve büyüklükte eşsiz olan Allah'tır. Allah, onların ortak koştuklarından uzaktır.

Şura=51:Allah, bir insanla ancak vahiy yoluyla, yahut perde arkasından konuşur. Yahut bir elçi gönderip, izniyle ona dilediğini vahyeder. Şüphesiz O yücedir, hüküm ve hikmet sahibidir.

Ve böyle devam eder,İslam öncesi yazılmış bu şiirler ne kadar da Kur'an'a benziyorlar değil mi?

<u>Muhammed devrin büyük dinlerinden biri olan "Sabilik"ten de alıntılar yapmıştır:</u>

- **Sabiler günde 5 kere dua ederlerdi,**
- **Kabe'yi yüceltirlerdi,**
- **1 ay oruç tutarlardı,ay çıkınca orucu bozarlardı.(Sabahtan akşama kadar oruç).**
- **Ölülerin ardından yere çokmeden ayakta dua ederlerdi.**
- **Bayramları vardı.**

İslam'daki öğretişlerin aynısı.

<u>Bir kaç tane de Turan Dursun'un "Allah" adlı eserinden örnek vermek isterim:</u>

"Yedi Askı" ("el muailekatu's.-Seb'a") şairlerinden kimine göre islam dönemine kavuştuğu halde (ileri sürülen ölm. tarihi: 627) müslüman olmayan, kimine göre Müslümanlık'tan kısa bir süre önce ölen (Bkz. Dr.Şevki Dayf, El Asru'l-Cahili, s. 302.) Zübeyr İbn Ebi Sülma'nın bir şiiri:

> **İçinizde olanı sakın ha, "Allah'tan" gizlemeye çabalamayın. Gizli kalsın diye çaba göstermeyin. Ne denli gizlenirse gizlensin; "Allah onu bilir" Cezası ertelenir; bir "kitap"a konur; "hesap günü"ne (Kıyamete) biriktirilir, ya da ivedilik gösterilip öç alınır.**
>
> **(Bkz. Zevzeni, Şerhu Mual-lekati's-Seb', Beyrut, s. 81; Dr. Şevki Dayf, El Asru'l-Cahili, Mısır, s. 303; Dr Toshihiko Izutsu, a.g.k., s. 84.)**

Kur'an ayetlerine ne kadar çok benziyor değil mi?

İslam öncesinin "hutbe"lerinde, yani "söz ustalığı"na örnek gösterilen seslenişlerde de "Allah" adına yer verildiğini görmekteyiz: Ünlü söz ustalarından Kus İbn Saide'nin (ölm. yak. 600.) ünlü "hutbe"si:

"Ey halk! Dinleyin, belleyin: Yaşayan ölür. Başa gelen gelir. Gece, karanlık; gündüz, durağan; gök, burçları olan; yıldızlar parlar; denizler kabarır; dağlar birer çivi; yer yayılıp döşenmiş; ırmaklar akağında akmakta.

Gökte haber, yerde 'ibret' var. insanlar gidiyorlar (ölüyorlar) ve dönmüyorlar. Öyle istedikleri için mi kalıyorlar, yoksa uyusunlar diye mi bırakılıyorlar? Ey güçlü topluluk! Nerde Semûd (toplumu), nerde Ad(toplumu)? Nerede babalar, atalar? Şükürle karşılanmayan iyilik nerede, ne oldu? Yadırganmayan zülüm nerede, ne oldu? Kus gerçek ve içinde günah bulunmayan bir antla ant içer ki, üzerinde bulunduğunuz dininizden daha sevgili bir din vardır 'Allah kalında.'

(Ali Muhammed Hasen, e't-Tarihu'l.Ebedi, 1964, s.115.)

Burada da gördüğümüz üzere,çivi olan dağlar mucize değilmiş,İslam öncesi şiirlerde geçiyormuş.

Gerçi ilgili başlıklarda da yazdım ama Turan Dursun'un "Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III" isimli kitabındaki şiirleri bir de buraya alacağım;

Ümeyye İbn Ebi's-Salt'a göre:

"Yalnızca bir Tanrı vardır. Bu Tanrı, var olan her şeyi yönetir. O, bir nur perdesi içinde, Arş'ındadır. İnsan gözü, bu nur perdesini aşamadığı için Tanrı'yı göremez. Bu perde, mukaddes gök melekleriyle kuşatılmıştır. Bunlar, 'saf saf dizilmiş'tir. Kimi Arş'ı taşıyor, kimi sessizce Tanrı'nın vahyini dinliyor. Bunlar arasında Cibril (Cebrail), Mikail ve diğer bazıları, en yüksek yeri almışlardır. Dünyada hiçbir şey kalıcı değildir. Her yaşayan, er geç ölür, çürür. Tek kalıcı, kutsallık ve 'celal sahibi' olan Tanrı'dır. Hiçbir zaman yok olmayan O'dur yalnızca."

Ümeyye'nin bu düşüncelerinin de aynını Kur'an'da bulabiliyoruz;

- **1 Tanrı olması**
- **Perdenin ardında olması(yukarıda da ayet verilmiştir)**
- **Arşın melekler tarafından taşınması,**
- **Cibril ve Mikail'in yüksek rütbeli meleklerden sayılması,**
- **Her nefsin ölümü tadacak olması,sadece Tanrı'nın sonsuz yaşamının olduğu inancı.**

Yukarıda bazılarının ayetlerini vermiştim,bunları zaten bilirsiniz tek tek ayet vermeye gerek var mı?Örneğin bir ayet vereyim,meleklerin arşı taşımasıyla ilgili,ola ki birileri bu ne kadar saçma,Kur'an'da yok deyip beni yalancı ilan eder;

Hakka:17=Melekler onun çevresindedirler; o gün Rabbinin arşını onlardan başka sekiz tanesi yüklenir.

Mümin:7=Arşı yüklenen ve çevresinde bulunanlar, Rablerini överek tesbih ederler; O'na inanırlar. Müminler için: "Rabbimiz! İlmin ve rahmetin herşeyi içine almıştır. Tevbe edip Senin yoluna uyanları bağışla; onları cehennemin azabından koru" diye bağışlanma dilerler.

Şimdi diğerlerine geçelim;

Ümeyye'nin bir şiirinde şöyle denir:

> **"Tanrı'dır O. Varlıkların yaratıcısıdır. Tüm yaratıklar, birer cariye ve köle niteliğinde O'nun buyruğuna, isteyerek boyun eğmede."**

Şu şiirlerin de Ümeyye'nin olduğu söylenir:

> **"Bütün insanlar, Tanrı'nın halkıdır. Yeryüzünde (evrende) tek hükümran, O'dur."**
>
> **"Ve O Tanrı ki, yaratıklardan hiç kimse, mülkünde O'nunla çekişemez, bir hak ileri süremez. Yaratıklar O'nu birlemese de O Birdir."**

Bir de şu var ki çok önemlidir;

Celaleddin Süyûtî'nin (ö. Hicri 911/ Miladi 1505) El İtkân Fi Ulumi'l-Kur'an adlı ünlü (kaynak) kitabında, "cennet" ve "cehennem" de, Kur'an'daki gibi ve Kur'an'dan önce Ümeyye'nin şiirlerinde anlatıldığı açıklanır. Ümeyye'nin bir şiirinde "cinan" (cennetler) şöyle anlatılır:

> **"Asıl bahçeler cennetlerdedir. Gölgelikler oluşturmakta. Ve o gölgeliklerde, göğüsleri yeni tomurcuklanmış kızlar var. O cennetlerdeki sedir ağaçları dikensizdir'"**

Kur'an'daki yerini bulalım şimdi de;

Nebe:33=Göğüsleri henüz tomurcuklanmış yaşıt kızlar...

Görüyorsunuz ya bu ayet aynen Ümeyye'den alınmış.İkisinde de "göğüsleri yeni tomurcuklanmış" kızlardan bahsediliyor.

Turan Dursun Ümeyye'nin bu şiiri hakkında bir de şunları yazar ki,asıl önemli dediğim yer burası;

> **"Cennet"lerdeki "sedir ağacı" için Arapçada pek rastlanmayan ve "garip" sözcükler arasında gösterilen "mahzût" (dikensiz) sözcüğü Kuran'da da kullanılmakta. Vâkıa Suresinin 28. ayetinde, "Ve dikensiz sedir ağaçlarında..." denmekte. Aynı surenin 30. ayetinde de bu ağaçların, "uzayıp giden gölgelikler" oluşturduğu anlatılmakta. Dikensiz anlamındaki "mahzût" sözcüğünün "garip" (yadırganan) sözcüklerden olmasından ötürü, İslam öncesi Araplarda kullanılıp kullanılmadığı sorulmuş, az da olsa, kullanıldığına Ümeyye'nin yukarıdaki şiiri, "tanık" gösterilmiş.Aynı şiirde, "cennet" ve "bahçeleri"yle ilgili anlatılanlar, "göğüsleri tomurcuklanmış kızlar"ıyla birlikte Kur'an'ın Nebe' Suresi'nde de anlatıldığı görülmekte:**
>
> **Tanrı'ya karşı gelmekten sakınanlara, kurtuluş var. Bahçeler, bağlar var. Göğüsleri yeni tomurcuklanmış yaşıt kızlar var. Ve içki dolu kadehler var (cennette)." (Ayet 31-34.)**

İlgili ayeti Turan Dursun da vermiş bunun yanında bir de "garip" sözcüklerden bahsetmiş.Kur'an'da 700 kadar garip kelime denen anlamı bilinmeyen kelime vardır,bunların anlamları daha sonra alimler tarafından araştırılıp bulunmuştur.Ve gariptir ki Ömer bile bilmiyordu bunların(ya da bunlardan bazılarının) anlamlarını.Şimdi sonrasında vereceğim kaynaktan şunu alıntılıyorum;

> **Kur'an-ı Kerim'de garip kelimeler unvanı verilen bir takım kelimeler vardır ki, bunların mânaları herkes tarafından kavranılmamaktadır. Bunlar 700 kadar sayılmıştır. Bunların hemen hepsi Hazreti Abdullah İbni Abbas'tan rivayet olunmuştur. O canlı bir lügattir: "Şiir Arap divanıdır, Kur'an'da bir kelimenin mânası kapalı kalırsa şiire müracaat eder, divanlardan onun mânasını anlamaya çalışırız." derdi.**
>
> **Hazreti Ömer'den "Tehavvüf" kelimesinin mânası sorulduğu zaman: "Şiir divanlarınıza bakın, onlar sizi aldatmaz. Cahilîyet şiirinde kitabınızın tefsirini, kelâmınızın mânasını bulabilirsiniz" demişti.**

http://kitap.mollacami.com/kurani-kerim-bilgileri/kurandaki-garip-kelimeler.html

Kaynaktan devamını okuyabilirsiniz.İslam alimleri Kur'an'ı İslam öncesi şiirlerden tefsir etmişlerdir,Kur'an'daki anlamını bilmedikleri kelimeleri şairlere sormuşlardır,Müslümanlara sormalarını emretmişlerdir,Ömer bile

düşünün Ömer bile!Bu nedenle şiirler Kur'an'ın kaynakları oldukları gibi aynı zamanda Kur'an'ın tefsirleri de olmuşlardır.

Şimdi başka bir şiire geçelim;

> **"Zu'l-Karneyn, benim 'muslim' dedemdir. Yeryüzünde bir hükümdar olarak yücelmişti. Ama bunak olmamıştı. Doğuya ve batıya ulaştı. Yol gösteren iyilikseverden sağlayacağı mülk-egemenlik yollarını aradı. Varıp, güneşin dönüş yerindeki battığı yeri gördü. Kara balçıklı bir suda batıyordu güneş."(Arapcasmdan, olduğu gibi çevirdim- T.D.)**
>
> **Bu şiirde kullanılan sözcüklerin çoğu, aynen Kur'an'ın konuyla ilgili ayetlerinde de geçmekte. Yani devlet kurmuş olan (Yemen'de) "Himyeriler"in de "iki boynuzlusu vardı. Bu şiirlere de yansımıştır. "Zu'l-Karneyn" iki sözcükten oluşturulmuş: "Zu" (yerine göre za ve zi de olabiliyor) ve "Karneyn" sözcüklerinden. Yemen'deki söz konusu toplumun hükümdarlarının adları da "Zu"luydu genellikle.Buna bakarak, "Zu'l-Karneyn"in bu toplumun hükümdarlarından biri olduğuna hükmeden ciddi yazarlar bile var.Bana göreyse başka kaynaklardan yansımalarla ve bu arada Büyük İskender'in de etkisiyle oluşmuş bir masalın kahramanıdır buradaki Zu'l-Karneyn de. Olabilir ki, Muhammed, "Zu'l-Karneyn"i, "Himyeriler"de, bunların şiirlerinde görmüştür. Kur'an'a da buralardan alıp geçirmiştir. Niye olmasın? "İman"ın da, "hikmet"in de, "şeriat"ın da "Yemenli" olduğunu söylememiş miydi?**

Şiire bakın sonra da şu ayete;

Kehf:86=Güneşin battığı yere varınca, onu kara balçıklı bir suda batar buldu. Orada (kâfir) bir kavim gördü. “Ey Zülkarneyn! Ya (onları) cezalandırırsın ya da haklarında iyilik yolunu tutarsın” dedik.

Gördüğünüz gibi aynı,"kara balçıklı bir suda" batıyormuş güneş,Muhammed bu masalı da olduğu gibi İslam öncesi şiirlerden almış."Müslim" kelimesine bakıp da aldanmayın,bu İslam sonrası bir şiir değildir,Turan Dursun bu konuya genişçe yer verir,yukarıda ismini verdiğim kitabında,Muhammed "Müslim","hanif" gibi kelimeleri bile İslam öncesi kaynaklardan aşırmıştır.

Şiire göre de Zülkarneyn doğa ve batıya ulaşmış Kur'an'a göre de,yukarıda verdiğim ayette Güneş'in battığı yere gittiği yazıyor,bakınız şu ayette de Güneş'in doğduğu yere gittiği yazıyor,nasıl gitmişse!

Kehf:90=Güneşin doğduğu yere ulaşınca, onu kendileriyle güneş arasına örtü koymadığımız bir halk üzerine doğar buldu.

Görüyorsunuz ya noktasına,virgülüne kadar aynılar!

Tüm bunlar Kur'an'a benzeri yazılamaz nitelemelerinde bulunanlara tokat gibi çarpıyor olsa gerek,Kur'an benzeri yazılamaz bir kitap değil,benzerlerden alıntı bir kitaptır.

Şiirlerin Turan Dursun eserlerinden aldıklarım dışındaki bölümü;

http://www.fatherzakaria.net/books/qaf/pdf/55-Episode.pdf

linkinden alıntıdır.

Peygamberlik-Şairlik-Kahinlik

Oldukça ortak yanları vardır bunların. Tarihte, birçok dönemlerde de iç içe oldukları görülür.

Peygamberlik "Sami" toplumlarda "kurumlaşmış" görülür. Özellikle de "İbrani" (Yahudi) toplumda...

Herve Rousseau, Dinler adıyla Türkçeye çevrilen kitabında şunları yazar: "Peygamber, esasında Sami kavimlere ait bir kişidir. O, vahye mazhar olmuş ve Allah'ın sözcüsüdür. Peygamber (prophete) kelimesi, başkasının sözlerinin aktarıcısı manasına gelir. Evvelce, kâhinlerle peygamberler birbirlerine zıt sayılmışsa da, şimdi kabul edildiğine göre, İsrail'de peygamber, aslında ruhbanlıktan çıkmıştır. İlk Yahudi peygamberleri, ibadet yerlerinde çalışan zümrelere mensup gibi görünmektedir. İlk peygamberler, heyecanlı ortak ayinlerdeki kâhinler arasından çıkmışlardır. Bunların gelişmesiyle Peygamber, olayların ötesinde gizlenmiş bulunan ilahi mukadderatı keşfeden, kavimleri daha iyi bir hale getirmek vazifesini yüklenen kimseler haline gelmişlerdir..."

Anlamı ve işlevi birtakım değişikliklere uğrasa da "kâhinlik", Araplarda da peygamberliğin hazırlayıcıları arasında olmuştur.

İbn Haldun, Mukaddime' sinde kâhinliği, "peygamberliğin eksik türü" olarak niteler.Şunları da yazar İbn Haldun:

> **"Kâhinler, Peygamber döneminde de var olduklarında, Peygamber'in doğruluğunu daha iyi anlarlar, mucizelerini daha iyi değerlendirirler. Çünkü onlarda, peygamberlik işinden bir parça olan 'bulma yeteneği' (vücdan) vardır. Her insanda, uykudayken bazı şeylere erme yetisinin oluşması gibi. Başka dünyalarla bağlantı kurma işi, kâhinde uykuda olur.**

> **"Kâhinleri, Peygamber'i onaylama tutumundan hiçbir şey ayıramaz ve Peygamber'i yalanlamaya hiçbir şey sürükleyemez. Yalnız, kâhinliklerinin tastamam peygamberlik olarak kabul edilmesi yolundaki güçlü tutkuları sürükleyebilir ona. Nasıl ki, Ebu Salt oğlu Ümeyye de aynı tutkuya kapılarak aynı türden bir direnme içine girmişti. Çünkü peygamberliğe yeltenmişti..."**

Burada sözü edilen Ebu Salt oğlu Ümeyye (Ümeyyetü'bnü Ebi's-Salt) (ö. 630?), Peygamber döneminde de kendisinden önemli olarak söz ettirmiş, "kâhinliği" ve dinbilir kişiliği yanında, son derece önemli İslam öncesi ozan ve söylevcilerindendir.Bu kişi, "Tektanrıcı" özelliği ve "şairliği"yle de "peygamberliğe" yakın görüyordu kendini. Yalnızca şairliği bile elvermekteydi buna. Çünkü "kâhinlik" gibi "şairlik" de "peygamberlik" basamağına çok yaklaştırıcı bir öğe sayılırdı.

Peygamberliğin, kâhinliğin ve şairliğin ortak yanlarından en önemlisi; her üçünde de "yüce"lerden "esin" (vahiy-ilham) getiren ve kişileştirilmiş bir görünmez güce rol verilmiş olmasıdır: "Vahiy meleği"-"ilham meleği" ya da özel "ilham cini".

Arap Dünyasında Peygamberlik-Kâhinlik-Şairlik ve Esin Aracı: "Melek-Cin"

Muharnmed Döneminde

İbn Haldun, peygamberlik savında bulunan "kâhin"lerden söz ederken "İbn Sayyad"a da değinir.

Muhammed'in, bu kâhinle ilginç bir karşılaşmasına... "Hadis" kitaplarında da yer aldığına göre, Muhammed'in İbn Sayyad'la "karşılaşması" şöyle olmuştur:

> **"Muhammcd: Söyle bakalım, benim peygamberliğimi kabul ediyor musun?**
>
> **İbn Sayyad: Kabul ediyorum, sen okur yazar olmayanların peygamberisin."**

Olayın kimi yerdeki anlatılışında da, İbn Sayyad'ın, Peygamber'in sorusuna: 'Hayır!' diye karşılık verdiği yazılıdır.

> **"İbn Sayyad: Peki, sen de benim peygamber olduğumu kabul ediyor musun?**
>
> **Muharnmed: Ben, Tanrı'ya ve Peygamberi'ne inanırım. Gördüğünü (meleğini- cinini) nasıl görüyorsun?**

İbn Sayyad: Kimi zaman doğru sözlü, kimi zamansa yalancı olan varlık(melek-cin) bana bilgi iletiyor.

Muharnmed: Öyleyse karışık bir duruma sürüklenmişsin sen. İşin karışık. İçimde senin için bir şey sakladım, bil bakalım nedir?

İbn Sayyad: 'Duh!..', 'duh...'tur senin içinde sakladığın.

Muharnmed: Haydi oradan!.."

İleri sürüldüğüne göre, Muhammed'in içinde tuttuğu sözcük, "duhan" sözcüğüydü ve İbn Sayyad bu sözcüğün yalnızca yarısını söyleyebilmişti. "Duh..." değil de "duhan" diyebilseydi, Muharnmed, "Haydi oradan!" diyerek terslemeyecekti onu.

Burada en ilginç olan da, söz konusu "kâhin"in "bilgi iletici"si olan "görünmez" varlıktı. "Melek" ya da "cin" olduğuna inanılan "varlık"!

İnsanlık aldatıcılarının, "[...]"* varmış gibi; "sahte-yalancı peygamberler" diye niteledikleri kâhin-peygamber kılıklıların hepsinde vardı bu uydurma varlık.

Örneğin Muhammed döneminde Esvedü'l-Ansi de peygamberlik savında bulunmuş, şiir-şairane sözler söyleyen bir "kâhin"di ve onun da, kendisine "vahiy getiren" bir meleği, ya da bir cini, şeytanı vardı. Muhammed'inkine benzer "vahiy" numaralarına girişirdi Esved. "Mucize" numaraları da gösterirdi. Bu numaralarının da yardımıyla korkunç bir tehlike oluşturmuştu Muhammed'in "İslam"ı için. Küçümsenemeyecek ölçüde de yerler, topraklar elde etmişti. Eğer Muhammed'in öğüdüyle kimilerince "hile" yoluna da başvurularak ortadan kaldırılmasaydı ("suikast" yapılmasaydı) Muhammed'in "Müslümanlar"ına karşılık, onun da inanırları sürüp gelecekti.

Talha ya da Tuleyha İbn Huveylid de bir başka örnek. O da "kâhin"di; o da etkili, uyaklı konuşmayı bilirdi. Onun da Muhammed'inkine benzer numaraları, bu numaralara inanan yandaşları, inanırları ve "vahiy" getiren bir meleği ya da cini vardı. Meleğinin adı da Zu'n-Nûn'du. Bu meleğin ona getirdiği "ayet"ler arasında şu ayetin de yer aldığı aktarılagelir:

Güvercîne ve oruç kuşuna (aç doğana) ant olsun ki, sizden nice yıllar önce, mülkümüzün (egemenliğimizin) Irak'a ve Şam'a dek varacağına ilişkin güvence verildi."

Ne var ki, onun, yani Tulayha'nın bu düşü gerçekleştirilemedi. Bir kez geç kalmıştı Tulayha. Daha önce ortaya atılmalıydı. Belki de daha önce söz konusu

olmayacak engeller belirmişti. Örneğin oldukça güçlenmiş bir Müslümanlar topluluğu oluşmuştu. Bu topluluğa karşı yeterli ölçüde yandaş toparlaması kolay olmuyordu. Öteki kâhin peygamberler için de bu sorun vardı. Ayrıca, giriştiği önemli savaşta, üzerine yürüyen Müslüman savaşçıların başında Halid İbn Velid vardı komutan olarak. Bu acımasız komutan, herkesin gözünü korkutmuştu. Karşısına çıkanları, düşmanları "ateşte diri diri yakacak kadar" zalimdi. Buna karşılık, Tulayha'nın askerlerinin başında bulunan komutan Uyeyne'yse her zaman ihanete hazır bir kişiydi. İhanet etmişti de o çetin savaşta. Yedi yüz süvarisiyle birlikte çekilip gitmişti. Yani Tulayha'yı yalnız bırakmıştı.Bütün bunlar olmasaydı o da güçlenecekti belki.

Bir başka örnek de Müseylime'dir.Benî Hanife kabilesinin başkanı, kâhin ve şair bir kişiydi Müseylime. Peygamberlik savında bulunurken Muhammed'le anlaşma yoluna bile gitmişti.Bir süre için bile olsa "anlaşma" sağlanmış mıydı? Burası kesin olarak belli değil.Müseylime'nin Muhammed'e şöyle bir mektup yazıp gönderdiği aktarılagelmekte:

> **"Tanrı elçisi Müseylime'den Tanrı elçisi Muhammed'e mektuptur. Sana esenlikler dilerim. Ben peygamberlikte sana ortak edildim. Yeryüzünün yarısı bize, yarısı Kureyş'e aittir. Fakat Kureyşliler, insaf ve adaletle hareket etmezler.**

"Yalancı" diye nitelenir Müslümanlarca. Peygamberlik savında olanlardan "[...]" olmayan varmış gibi. Ve "size Tanrı'dan buyruk getiriyorum!" diyen, "vahiy, mucize numaraları"na giren, Tanrı adına konuşan Muhammed, bu tutumuyla [...]* gibi. İleri sürüldüğüne göre, Müseylime, Muhammed'den önce Peygamber olarak ortaya atılmıştı ve Muhammed, "Müslim", "Hanif" gibi sözcükleri Müseylime'den almıştı.Müseylime de, Muhammed gibi vâhiy aldığını, Tanrı'dan "ayet"ler getirdiğini ileri '"sürerdi. Belki de Muhammed, birçok şeyi -kimileri tersini ileri sürmüş olsa bile- ondan öğrenmişti. En'âm Suresi'nin 93. ayetinde şöyle denir:

> **"Tanrı'yla ilgili yalan-iftira uyduran ya da hiçbir şey vahyedilmemişken 'bana vahyedildi' diyenden daha zalim (haksız) kim olabilir?"**

Bu Kuran ayetinin, Müseylime hakkında olduğu ileri sürülür. Müseylime, "gerçekte Tanrı'dan hiçbir vahiy almadığı halde, 'bana vahiy geliyor!' diyerek" Tanrı'ya karşı "yalan uydurmuş". Sanki Muhammed aynı biçimde "[...]"!

Müseylime de Muhammed gibi çeşitli numaralarıyla epeyce yandaş toplamıştı çevresinde.Birçokları da Muhammed'in dininden dönüp onun inanırları arasına katılmışlardı.Ama çeşitli nedenler ve terslikler yüzünden Muhammed kadar başarılı olamamıştı.

Muhammed'den Önce

Arap Dünyasında Kâhinlikle Karışık Peygamberlikler

Bahriye Üçok, "Bazı orientalistler, Yemame Rahmanı adı verilen Müseylime'nin Hz. Muhammed'den çok önce peygamberlik iddiasında bulunduğunu, birtakım yanlış yollardan yürüyerek ve yanlış tefsirlerde bulunarak iddia etmişlerdir" der.Üçok, Muhammed'in gerçekten Peygamber, Müseylime'ninse "sahte peygamber" olduğunu "ispat eylemek" için garip çabalara girişiyor ve Müseylime'nin Muhammed'den önce peygamberlik savında bulunduğunu ileri sürenlere şaşılası bir tepki gösteriyor.

"Bunlar, Müseylime'nin Hz. Muhammed'den çok önce peygamberlik etmekte olduğunu, Kur'an'ın ilk ayetlerinin Müseylime'nin ayetlerinden alınan tefsirle bildirilmiş olduğunu ileri sürmüşlerdir. Hatta bunlar arasında Margoliouth, Müslim ve Hanif kelimelerinin ilkönce Müseylime tarafından kullanıldığını, bunların, monotheist anlamına geldiğini, Muhammed'in bu terimleri aynen kabul etmiş bulunduğunu öne sürerek, Taberî ve diğer kaynakların vermiş olduğu malzemeleri bir yığın hayal mahsulü rivayetler olarak tavsif etmekten çekinmemiştir" diyor Üçok.

Sanki böyle nitelemekten "çekinme"yi gerektirecek bir "zorunluk" varmış gibi. "Margoliouth'e göre Müseylime, Hazreti Muhammed'den en az yirmi yıl önce peygamberlik iddialarına başlamıştır. Bunu da, İbn İshak'ın başka râvîler tarafından bir kere daha teyit edilmeyen tek cümlesine dayanarak ileri sürmektedir. O cümle ise, Hirschfeld ve Frants Buhl'ün işaret ettikleri; 'Biz şuna kâni olduk ki, bunları sana, Yemame'den Rahman denilen bir adam öğretiyor; fakat biz Rahman'a hiçbir zaman inanmayız' cümlesidir. Bu cümleyi bir Kureyşli, Hz. Muhammed henüz Mekke'de iken kendisine söylemiş. (...) Sonradan birkaç kitapta daha tekrar edilmekle beraber İbn Hişam'daki bu garip cümle, hiçbir suretle teyit edilmemiştir. Belki de Musevi veya Hıristiyan râvîler tarafından İbn İshak'a ilham edilmiş, o da bunu mevsuk sanarak kitabına almıştır" diye sürdürüyor ilahiyatçı hanım yazarımız."Musevi veya Hıristiyan râvîler", İbn İshak'a nasıl "ilham etmiş"ler acaba? İbn İshak, onların "ilham"larını nasıl "mevsuk" (güvenilir) kabul etmiş? Onları, inandığı Tanrı yerine koyarak mı? Bahriye Üçok, Müseylime'nin, Muhammed'den önce peygamberlik savında bulunmadığına "delil" olsun diye şu soruları soruyor:

> **"Eğer Müseylime Hz. Muhammed'den önce peygamberlik iddiasına başlamış olsaydı, Tektanrılı bir dini arayan ve onu kabule hazır bir duruma gelmiş bulunan Araplar tarafından İslamiyet'in değil, Müseylime'nin kurmak istediği dinin kabul edilmesi gerekmez miydi? İslarniyetin doğması ve Hz. Muhammed'in hayati çok geçmeden komşu devletler tarafından öğrenilmiş, bilhassa Bizans kaynaklarında oldukça**

geniş bir yer işgal etmiş olmasına rağmen, bu yabancı kaynaklarda Müseylime hakkında en küçük bir kayda bile tesadüf edilmeyişi, dikkat nazarına alınmak gerekmez mi?"

Oysa iki şeyi birbirine karıştırmamak gerekir: Müseylime ile Muhammed'den hangisinin daha önce peygamberlik savında bulunmaları başka şeydir, bunların hangisinin daha "etkin" oldukları başka şeydir. "Etkinlik"se birtakım nedenlere dayalıdır.

Bahriye Uçok şunları da yazmakta:

> **"Gene Margoliouth, Müseylime'nin Hz. Muhammed'i taklit etmediğini, bilakis Hz. Muhammed'in Müseylime'yi taklit ettiğini de söylemektedir... "**
>
> **"Orientalistler, bilhassa Wellhausen, Müseylime'nin Hz. Muhammed'i örnek tutmadığını ileri sürmektedirler. Wellhausen'a göre Müseylime, Secah ve diğer peygamberlik iddiasında bulunanların tarih sahnesine çıkmalarındaki sebep, Mekke ve Medine'de İslamiyet'i meydana getiren sebeple aynıdır "**

Gerçekten de öyledir. Ne var ki, ilahiyatçı yazarımız bu görüşe, hiç de yerinde olmayacak biçimde karşı çıkıyor ve şöyle diyor:

> **"Halbuki Müseylime, İslam dinindeki prensiplerin hemen hemen aynını, belki biraz da Yemame'nin yabancı bulunmadığı Hıristiyanlıktan aldığı ilhamlarla zenginleştirerek, kendi kurmak istediği dinin içine almıştır. Günde üç defa namaz kılmak, oruç tutmak, şarap içmemek gibi kaideler bunu göstermektedir. Ayrıca müezzinler vasıtasıyla namaza davet usulü de herhalde İslamiyetten örnek alınarak kabul edilmiş bir sistemdir."**

Yazarımız, "namaz", "oruç" gibi ibadetlerin ve "ezan" biçiminde ibadete çağrının, İslam'dan çok önce, başka "din" ve inançlarda da var olduğunu bilebilseydi, sanırım böyle yazmazdı. "Oruç", Yahudilerde ve Hıristiyanlarda da vardı. "Namaz"sa kadim Hıristiyanlıkta,Süryaniler'de bilinen bir ibadetti. Bunlardan da önce "oruç" ve "namaz", "Sabiîler"in ibadetleri arasında yer almış bulunuyordu. Yeri geldiğinde bunların üzerinde daha çok durulacaktır. Yalnız burada, İsmail Cerrahoğlu'nun "Kur'an-ı Kerim ve Sabiler" başlıklı yazısından Sabiîlerin "namaz"larına ilişkin bir paragrafı aynen aktarmakta yarar buluyorum:

> **Sabilerder taharetsiz namaz caiz olmaz. Mesela cünüb iken namaz kılınamaz. Temizlenmek için akar suya dalmak şarttır. Bevl (sidik, sidikleme), gâit (büyük abdest), rîh (yellenme), hayızlı (âdet gören) veya nifaslıya (lohusaya) dokunmak, ecnebiye (yabancıya) temas, burundan**

> **gelen kan abdesti bozar. Her namaz için abdest almak vaciptir. Namazları; kıyam, rüku ve secdesiz olarak toprak üzerinde oturmaktan ibarettir. Namaz vakitleri, sabah, öğle ve güneş batmadan önce olmak üzere üç vakittir. Namazları, Mandeen zikirlerden ibaret olan ezanla başlar. Namaz kılan kimse, Cedi burcuna yönelir. Onlara göre namaz, Âdem Peygamber'e yedi vakit farz kılınmıştır. Âdem şeriatı, Yahya Peygamber zamanına kadar devam etmiştir. Yahya Peygamber, bu yedi vakti neshederek, namaz vakitlerini üç vakte indirmiştir."**

Demek ki, Sabilerde "ezan" bile vardı. Namazlarda "rüku" ve "secde"yse hiç yok değildi İslam'dan önce. "Süryaniler'de ve çok daha önceki inançlarda bile vardı. Örneğin, yeri gelince çok geniş yer vereceğimiz bir raporda da belirtildiği gibi, "Güneş kültü"nün benimsendiği çok eski ve ilkel topluluklarda bile vardı "rüku" ve "secde". Söz konusu rapor, 12 Birinci Kanun 1937 tarihini taşıyor ve Atatürk'e gönderilmiştir. Kaleme alan da Meksiko Maslahatgüzarı Tahsin Bey'dir. Bu raporun başında şöyle denmektedir:

> **"Orta Asya'daki ecdadımız gibi Güneş Kültüne sâlik olan Meksika yerlilerinin Güneşe tazim ayinlerini ne suretle yapmakta olduklarına ve ezan, abdest ve secde gibi Müslümanlığa ait oldukları zannolunan hususatın Müslümanlığa güneş dininden girdiğine ve İslam dininde vazıh bir manası olmayan secdenin Güneş Kültünde çok derin bir manası olduğuna ve saireye dair mühim malumat ve izahatı havi rapor."**

İslam Tarihinde ilk Sahte Peygamberler adlı kitapçığın yazarı Bahriye Üçok Hanımefendi bunları bilebilseydi, Müseylime'nin "oruç, namaz, ezan" gibi dinsel gelenekleri, İslamiyetten aldığını yazmazdı elbette. Her neyse...

Gerçekten de "Müseylime ve benzerlerinin tarih sahnesine çıkmalarına yol açan nedenle, Muhammed'in Mekke ve Medine'de Peygamberlik [...] takınarak ortaya atılmasına yol açan neden, aşağı yukarı aynıdır".

Muhammed'den önce kimi toplumlarda, "peygamberlik"ler vardı. Ya Araplarda? Müseylime'nin peygamberliğini bir yana bırakırsak, kesin bir şey söylemeye "belge"ler yeterli değil. Ancak şu söylenebilir: "Şairlik"le karışık "kâhinliğe benzer peygamberlik", ya da "peygamberliğe benzer kâhinlik" vardı Arap dünyasında da. Kimi "Hanif" denen "Tektanrıcı" dinciler vardı ki, "şairlik" ve "tanrısal öğüt verici" sözler yanında "kâhinliğe benzer peygamberlik" işlevi üstlenmişlerdi. İşte bir örnek: Ümeyye İbn Ebi's-Salt.

Bu kişiyi Müslümanlar çok iyi tanır. Çünkü İslam'da çok sözü edilir bu kişinin. Muhammed'in peygamberliğini destekler nitelikte kanıt oluştursun diye yaşamına ve tutumuna ilişkin birçok yalanlar uydurulmuştur. Ancak yine

de onun olduğu söylenen düşünceler, şiirler ve onunla ilgili anlatılanlar oldukça ilgi çekicidir. Onun için burada özet olarak sunmakta yarar var:

Ebu'l-Fereci'l-İsbihanî'nin (El İsfihani'nin) Kitabu'lÂgani'sinde şöyle denir:

> **"Ebu Ubeyde anlatır: Kentlerin en şair kişileri, Medineliler, sonra Abdul Kays ve sonra Sakiflilerdir. Sakiflilerin en şair kişisiyse Umeyye İbn Ebi'Salt'tır. Bunun böyle olduğu konusunda Araplar birleşmiştir. (...) Osman oğlu Mıs'ab'dan aktarılır: Ümeyye İbn Ebi's-Salt, mukaddes kitabı açıp okuyabilirdi. Okurdu da. Dindarlığından ötürü, çuval bezi, ya da kaba kıldan yapılma bir giysi (mesuh) giyerdi. İbrahim'i ve İsmail'i dilinden düşürmeyenlerdendi. Hanifliği de. İçkiyi yasaklamıştı. Putlara saygı konusunda kuşkusu vardı. (Putlara inanmıyordu.) Gerçeği arayan kişiydi. (Gerçek) dini aramaya koyuldu. Peygamberlikte de gözü vardı. (Peygamber olmak isterdi.) Çünkü kutsal kitapta Araplardan da bir peygamber geleceğini okumuştu. İstiyordu ki, o gelecek peygamber kendisi olsun. Peygamber (Muhammed) Tanrı'dan elçi olarak gönderildiğinde kendisine: 'İşte senin beklediğin ve hakkında konuştuğun (sözünü edip durduğun) peygamber!' denmişti. Peygamberi kıskanmıştı o. Tanrı'nın düşmanı. 'Ben peygamber olayım isterdim' diye konuştu. Sonra Tanrı şu ayeti indirdi onun hakkında: 'Muhammed! O kimsenin olayını onlara anlat ki, ayetlerimizi vermiştik ona. Ama o, o ayetlerden sıyrılıp ayrılmıştı. Ardından şeytana uymuştu. Ve azgınlardan olmuştu...'"**

Bu ayet, Kur'an'da, A'râf Suresi'nin 175. ayetidir.

> **Eğer bu ayette anlatılmak istenen, Kur'an yorumlarında da ileri sürüldüğü gibi, Ümeyye İbn Ebi's-Salt'sa, çok ilginç bir durum çıkıyor ortaya: Buna göre, Ümmeyye'ye "peygamberlik" verilmiş önce. Sonra, peygamberliği elinden alınmış!**

Bu sonuç çıkıyor çünkü: Bu ayete göre, ona "ayetler verilmiş, ama o, kendisine verilen ayetlerden sıyrılıp ayrılmış". Söz konusu "ayetler" ya Tanrı'nın "vahiyleridir, ya da "mucize"lerdir. Her ikisi de, yalnızca "peygamber"e verileceği için, sözü edilen kişinin, "peygamber" olması gerekir.

A'râf Suresi'nin 175. ayetinde anlatılmak istenen kim olursa olsun; Kur'an anlatımında büyük bir "öfke" göze çarpıyor ve bu ayeti izleyen ayette de aynı kimse hakkında "hakaret amaçlı" bir benzetme yer aldığı görülüyor:

> **"Dileseydik, ayetlerimizle üstün kılar, yüceltirdik onu. Ama o, yerinde çakılmış gibi kaldı. Ve hevesine kapıldı. Onun durumu, bir köpeğin durumuna benzer. Üzerine varsan da, bıraksan da, dilini sarkıtıp**

soluyan köpeğin durumuna.İşte ayetlerimizi yalanlayan kimselerin durumu böyledir. Bu öyküyü sen anlat onlara. Ola ki, düşünürler."

Anlatılmak istenen Ümeyye'yse, Muhammed çok kızmış anlaşılan. Ona açıkça sövgü yönelterek kendini doyurmaya çalışıyor. "Rakîb"ini "köpeğe benzetmesi" öyle açıklanabilir ancak. Yani Muhammed, öfkesini ve sövgüsünü Tanrısına yaslayarak "rakîb"ini aşağılıyor. Ve bu arada, bilmeden, Tanrısını gülünçleştiriyor. Çünkü önce "ayetler" verdiği bir kimseyi, sonradan "şeytan"a kaptıran ve ardından "köpeğe benzeterek" sövüp sayan bir Tanrı, çok gülünç bir Tanrı'dır.

Kitabu'l-Agani Ümeyye tbn Ebi's-Salt'ın da Muhammed gibi bir "kalp ameliyatı" geçirdiğini anlatan "rivayet'e yer veriyor. Buna göre, Ümeyye'nin kalbini de "melek" yanp çıkarmış. Hatta bu "ameliyat"ı, "kuş" biçimine giren "iki melek" yapmış. "Kuş"lar, çıkardıkları "kalb"e "bir şeyler" koymak istemişler. Ne var ki, o kalb, "reddetmiş" konulmak istenen şeyi!

Burada da amaçlanan, "rakîb"i aşağılamaktır.

Bununla birlikte "rakîb"inden de çok, Muhammed'in kendisi [...] ona karşı olan tutumuyla. Çünkü "Rakîb"i, Ümeyye, bir bakıma kendisinin "hoca"sı sayılır. Kendisinin Tanrı, evren ve daha başka konularla ilgili düşüncesinin hemen aynını, kendisinden çok önce, Ümeyye işlemiştir. Şiirleriyle ve söylevleriyle işlemiştir Ümeyye.

Ümeyye İbn Ebi's-Salt'a göre:

> **"Yalnızca bir Tanrı vardır. Bu Tanrı, var olan her şeyi yönetir. O, bir nur perdesi içinde, Arş'ındadır. İnsan gözü, bu nur perdesini aşamadığı için Tanrı'yı göremez. Bu perde, mukaddes gök melekleriyle kuşatılmıştır. Bunlar, 'saf saf dizilmiş'tir. Kimi Arş'ı taşıyor, kimi sessizce Tanrı'nın vahyini dinliyor. Bunlar arasında Cibril (Cebrail), Mikail ve diğer bazıları, en yüksek yeri almışlardır. Dünyada hiçbir şey kalıcı değildir. Her yaşayan, er geç ölür, çürür. Tek kalıcı, kutsallık ve 'celal sahibi' olan Tanrı'dır. Hiçbir zaman yok olmayan O'dur yalnızca."**

Ümeyye'nin bir şiirinde şöyle denir:

> **"Tanrı'dır O. Varlıkların yaratıcısıdır. Tüm yaratıklar, birer cariye ve köle niteliğinde O'nun buyruğuna, isteyerek boyun eğmede."**

Şu şiirlerin de Ümeyye'nin olduğu söylenir:

> **"Bütün insanlar, Tanrı'nın halkıdır. Yeryüzünde (evrende) tek hükümran, O'dur."**
>
> **"Ve O Tanrı ki, yaratıklardan hiç kimse, mülkünde O'nunla çekişemez, bir hak ileri süremez. Yaratıklar O'nu birlemese de O Birdir."**

Ümeyye'nin bu evren ve Tanrı anlayışı, Kur'aı'da da yer almakta. Öyleyken aynı Tanrı, kendisini böylesine öven Ümeyye'nin, Kur'an'da -Muhammed aracılığıyla- "köpeğe benzediğini" bildirmekte. Bir "vefasızlık", bir"[...]" değil de nedir bu?!

Celaleddin Süyûtî'nin (ö. Hicri 911/ Miladi 1505) El İtkân Fi Ulumi'l-Kur'an adlı ünlü (kaynak) kitabında, "cennet" ve "cehennem" de, Kur'an'daki gibi ve Kur'an'dan önce Ümeyye'nin şiirlerinde anlatıldığı açıklanır. Ümeyye'nin bir şiirinde "cinan" (cennetler) şöyle anlatılır:

> **"Asıl bahçeler cennetlerdedir. Gölgelikler oluşturmakta. Ve o gölgeliklerde, göğüsleri yeni tomurcuklanmış kızlar var. O cennetlerdeki sedir ağaçları dikensizdir'"**

"Cennet"lerdeki "sedir ağacı" için Arapçada pek rastlanmayan ve "garip" sözcükler arasında gösterilen "mahzût" (dikensiz) sözcüğü Kuran'da da kullanılmakta. Vâkıa Suresinin 28. ayetinde, "Ve dikensiz sedir ağaçlarında..." denmekte. Aynı surenin 30. ayetinde de bu ağaçların, "uzayıp giden gölgelikler" oluşturduğu anlatılmakta. Dikensiz anlamındaki "mahzût" sözcüğünün "garip" (yadırganan) sözcüklerden olmasından ötürü, İslam öncesi Araplarda kullanılıp kullanılmadığı sorulmuş, az da olsa, kullanıldığına Ümeyye'nin yukarıdaki şiiri, "tanık" gösterilmiş.Aynı şiirde, "cennet" ve "bahçeleri"yle ilgili anlatılanlar, "göğüsleri tomurcuklanmış kızlar"ıyla birlikte Kur'an'ın Nebe' Suresi'nde de anlatıldığı görülmekte:
Tanrı'ya karşı gelmekten sakınanlara, kurtuluş var. Bahçeler, bağlar var. Göğüsleri yeni tomurcuklanmış yaşıt kızlar var. Ve içki dolu kadehler var (cennette)." (Ayet 31-34.)

"Cehennem" ve "cehennemlikler" de Ümeyye'nin şiirlerinde anlatılırken, bir şiirinde şöyle denmekte:

> **"Onları baş aşağı tutun cehennemde. Çünkü onlar direndiler ve sürekli yalan ve uydurma şeyler söylediler."**

Nisâ Suresi'nin 88. ayetinde, "münafıklar"m (cehennemde), "baş aşağı tutulacakları"nın, Ümeyye'nin şiirinde yer alan sözcükle aynı kökten gelen bir sözcük (erkesehum) kullanılarak anlatıldığı dikkati çekmekte. Süyûtî'nin

kitabında, bu sözcüğün de "garip" (Araplarda pek az kullanıldığı için yadırganan) sözcüklerden olduğu belirtilir.

Kaynak:Turan Dursun ‘’Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III’’

Miraç Masalının Kaynakları

"Isrâ-Mi'rac" Masalı Nerelerden Kaynaklanıyor

Bu masalda yer alan "burak":

Peygamber, "miraç gecesi", Mekke'den Kudüs'e değin bu hayvanla gitmiş. "Burak", "berk=şimşek" gibi hızlı gitmesinden ötürü bu hayvana ad olmuşmuş.

"Hadis"te anlatıldığına göre "burak", katırdan küçük, eşekten büyük bir hayvan. Yani katırla eşek arası. Ya da katıra yakın eşek.

Eşeğin Tevrat'ta, daha çok Peygamber'in biniti olduğu görülür.

Peygamberler, özellikle ünlüleri, binit olarak eşeği seçerlermiş nedense. Örneğin "peygamber"lerin ve Yahudilerin (Müslümanların da) atası sayılan İbrahim Peygamber'in biniti, "eşek"ti. Tevrat'ın Tekvin bölümünde, İbrahim'in bir yolculuğu; "Ve İbrahim, sabahleyin erken kalktı ve eşeğine palan vurdu..." (22:3) diye başlanarak anlatılır. Zekeriya bölümünün 9. babında, Yahudilere kurtuluş ve kurtarıcı (mesih) müjdelenirken şöyle deniyor:

> **"Ey Sion kızı! Büyük sevinçle coş! Ey Yeruşalim kızı! Bağır! İşte Kralın adildir. Ve kurtarıcıdır, alçakgönüllüdür. Ve bir eşek üzerine, evet eşek yavrusu sıpa üzerine binmiş sana geliyor!" (Ayet 9.)**

Kur'an'da, Yahudi peygamberlerinden Üzeyir (Yeremya?) Peygamber'in de eşeğinden söz edilir. (Bakara Suresi, ayet 259.) Dahası, Musa Peygamber'in de biniti "eşek"ti. Tevrat'ın Çıkış bölümünün 4. babında şöyle denir:

> **"Ve Musa karısını ve oğullarını aldı ve eşeği üzerine bindirdi ve Mısır diyarına döndü." (Ayet 20.)**

Öteki peygamberlerin "eşek"leri olur da "bizimkilerin olmaz mı? Onlara benzemek içjn 'Muhammed'imiz" de bir "eşek" uydurmuş" miraç masalı"nda.Yalnız biraz "farklı" olsun diye "eşekten büyük, katırdan küçük" göstermiş.Yani [...] gibi, eşeği de "farklı".

Masaldaki "göğe merdiven dayama" ve "dayanan merdivenle "göğe çıkma" uydurması da, Tevrat'ın bir bölümünden ve yorumundan kaynaklanmışa benzer. Tekvin bölümünün 28. babında şunları okuyoruz:

> **"Ve Yakub. Beer-Şeba'dan çıktı ve Harran'a doğru gitti ve bir yere erişip orada geceledi. Çünkü güneş batmıştı. Ve O yerin taşlarından birini alıp başı altına koydu. Ve Yakub, o yerde yattı. Ve rüya gördü: Ve işte yer üzerine bir merdiven dikilmiş, başı göklere ermişti. Ve işte onda Allah'ın melekleri çıkmakta ve inmekte idiler..." (Ayet 10-12.)**
>
> **"Ve Yakub, uykudan uyanıp dedi: Gerçek o ki, Rab bu yerdedir. Ve ben, onu bilemedim (farkında olamadım). Ve korkup dedi: Bu yer ne heybetli! Bu, başka bir şey değil, ancak Allah'ın evidir. Ve bu, 'göklerin kapısı'dır..." (Ayet 16-17.)**

B
uradakinin bir "düş" olduğu belirtiliyor. Yani "miraç" masalında olduğu gibi "somut" ve "maddi" nitelikte sunulmuyor. Onun için de Muhammed'inkine denebildiği gibi "[...]" denemez buna.

"Göğe çıkma" ve Tanrı'dan buyruk almak için "yerden göğe dayanan bir merdivence "göğe çıkılabileceği" düşüncesi, Kur'an ayetleriyle bile işlenmekte. Tûr Suresi'nin 38. ayetine bakın:

> **"Yoksa (göğe dayanmış ve) üzerine çıkıp vahiy dinleyebildikleri bir merdivenleri mi var? Varsa, o vahiy dinleyenleri açık bir kanıtla çıksınlar ortaya."**

Yani "göğe çıkılabileceği", çıkmak için bir "merdiven olabileceği" işleniyor. Ancak; "göğe çıkabilmek için Muhammed gibi bir Peygamber olmak gerekir!" demek isteniyor. Sanki ayette sözü edilen o "açık kanıt"ı Muhammed gösterebiliyormuş gibi. "Miraç" masalını [...] Muhammed!..

Kur'an'da, Zuhruf Suresi'nin 33. ayetinde "miraç" (çoğulu: 'Meâric') sözcüğü, "merdiven" anlamında kullanılmıştır. Meâric Suresi'nin 3. ayetinde Tanrı'nın "meâric (merdivenler) sahibi" olduğu bildiriliyor. 4. ayetindeyse şöyle dendiği görülür:

> **"Melekler ve ruh (Cebrail) O'na (Tanrı'ya), 50 bin yıl kadar olan bir 'gün' içinde urûc ederler ('mi'rac'la=merdivenle çıkarlar)."**

Bu ayet, Yakub'un Tevrat'tanı yukarıya aktardığınız "rüya"sında gördüğünü ne denli anımsatıyor değil mi? "Ve işte yer üzerine bir merdiven dikilmiş, başı göklere ermişti. Ve işte onda Allah'ın melekleri çıkmakta ve inmekte idiler..." sözleriyle bu ayeti karşılaştırdığımız zaman; kaynak daha açık belli oluyor. Arada bir fark var: Kur'an ayetinde "meleklerin Tanrı'ya çıkarken"

kullandıkları "merdiven"le "çıkış hızları" açıklanıyor! "Bir günde 50 bin yıllık yol" alıyorlarmış "melek"ler. "Göğe dayanan merdiven"le!..

İslam Ansiklopedisi'mn "Miraç" maddesinde şöyle dendiği görülmekte:

> **"...Peygamber de, ihtimal, Habeşçeden alınmış olan bu kelimeyi ('mi'rac'ı) zaten bilmekteydi. Keza, Mandeîlerde de merdiven, göğe çıkma vasıtasıdır."**
>
> **"Merdiven"i "göğe çıkma aracı" bilen "Mandeîler" (Mandoenler), "Güney Irak Sabiîleri"dirler.**

Bunlar için İsmail Cerrahoğlu şöyle der:

> **"Bunlar, eski Sabiî âdetlerini icra ettiklerinden, asıl Sabilerden oldukları kanaati hasıl olmuştur."**

Muhammed, "Sabiî âdetleri"nden ve inançlarından çok şey almıştır. Bunu, 2. cildimizde daha genişçe göreceğiz.

Aynı ansiklopedinin aynı maddesinde (aynı yerde), merdiven anlamındaki "miraç" sözcüğünün Yakub'un "rüya"sındaki merdivenle aynı anlamı taşıdığı anlatılıyor ve: "Habeşçe yıl dönümü kitabı, XXVII, 21'de buna ma'areg deniyor" anlatımı yer alıyor.

Miraç masalındaki "gök", "gök katları": Voltaire, Felsefe Sözlüğünde, "Eskilerin Göğü"ne ilişkin olarak şunları yazar:

> **"Bir ipekböceği, kozasını kaplayan küçücük tüylere bakıp da 'gök' dese; atmosfere 'gök' adını veren bütün eskiler kadar iyi akıl yürütmüş olur..."**
>
> **"İnsanoğlu yanlış söz etmeye o kadar alışıktır ki, buharlarımıza, yeryüzünden Ay'a kadar olan boşluğa 'gök' adını veriyoruz. Güneş'in hareket etmediğini pekâlâ bildiğimiz halde, Güneş batıyor dediğimiz gibi, 'göğe çıkmak' da diyoruz. Ay'da yaşayanlar için de belki biz 'göğüz'..."**
>
> **"...Eskiler acaba 'gök' deyince ne anlıyorlardı? Hiçbir şey! Her zaman: 'Yerle gök diyerek bağırıp duruyorlardı. Oysa bunun, 'Sonsuzlukla atom' diye bağırmaktan farkı yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse 'gök' diye bir şey yoktur. Yalnızca, boşlukta yuvarlanan bir sürü yuvarlaklar var. Bizimki de ötekiler gibi yuvarlanıp duruyor.**

"Eskiler, göklere gitmeyi, 'yükselmek' sanıyorlardı. Ama bir yuvarlaktan ötekine hiç yükselinir mi? Göksel yuvarlaklar, kimi zaman bizim ufkumuzun üstünde, kimi zaman altındadırlar. (...) Ama eskiler, pek o kadar ince eleyip sık dokumazlardı''

"Eskiler" gibi, "eskiler"in "masal"larını, "ilkel"liklerini "Tanrı" adına sunan "kutsal kitap"lar da, öyle işin "inceliği"ne pek inmezler, inemezler. Dahası; kimi "eski"lerin, kimi "kutsal kitap"takinden daha ileri görüşler sergiledikleri, çağımızdaki dine bağlı düşünenlerden daha iyi gerçeği gördükleri anlaşılıyor kimi yapıtlardan. Yine Voltaire'in Felsefe Sözlüğü'nden alıntı yaparak örnek vereyim: Milattan 417 yıl önceki konuşmalardan:

"Konfüçyus'un çömezi Ku-Su'nun, Çin İmparatoru Gnen-Van'a bağlı Kral Lu'nun oğlu Prens Ku ile yaptığı konuşmalardan:

"Ku: Kuzum, 'gökyüzü, yeryüzü, göğe yükselmek, göğe layık olmak' dendiği zaman ne anlatılmak istenir?

Ku-Su: Kocaman bir saçma yumurtlanmış olur.Gök diye bir şey yoktur ki! Her gezegen yumurtanın kabuğu gibi, kendi atmosferiyle çevrilmiştir, uzayında, kendi güneşinin çevresinde döner. Her güneş, durmadan çevresinde gezen birçok gezegenlerin merkezidir. Ne yukarı, ne aşağı, ne çıkış, ne iniş vardır. Görüyorsunuz ki, Ay'da oturanlar da kalkıp: 'Dünyaya çıkılır, dünyaya layık olmaya "çalışılmalıdır gibi laflar etseydiler, şaşılası sözler söylemiş olurlardı..."

'"Yerle göğü yaratan' dediğimiz zaman, sofuca saçmalamış oluyoruz. Çünkü 'gök' deyince, Tanrı'nın, içinde bir sürü güneşler yakıp bir sürü dünyaları döndürdüğü o uçsuz bucaksız uzayı anlıyorsak; 'yer ile gök' demek, 'dağlar ile bir kum tanesi' demekten daha gülünçtür.Küremiz, önünde kaybolduğumuz... evrenle karşılaştırılınca, bir kum tanesinden daha küçük kalır...

"Ku: Demek oluyor ki, Fo'nun 'dördüncü kat gök'ten aramıza indiğini, beyaz bir fil biçiminde göründüğünü söyleyenler, bizi bal gibi aldatmışlardır.

Ku-Su: Bunlar, Buda rahiplerinin çoluk çocuğa, yaşlılara anlattıkları masallardır...'

Yahudiliğin, Hıristiyanlığın ve İslamın "kutsal kitap"ları da aynı türden masallarla öyle aldatmışlardır inanırlarını. Ve Muhammed'imiz de "İsrâ mi'rac" masalıyla…

"Gök" ve "gök katları", hemen tüm "eski efsaneler"de yer alır. Tüm ilkel inançlarda vardır hemen hemen.Ve "kutsal güçler"i, "kutsallıklar"ı içerir.Çok eski "Türk mitolojisi"ni anlatırken bir yazarımız, Murat Uraz şunları yazar:

> **"Tanrısal 'ikametgâhlar, 'kat'lara ayrılmış 'gök'lerdedir. Başka bir deyişle, 'gökler'; 'büyük tanrılar'la iyi ruhların, perilerin ve meleklerin evren çapında bir apartmanı halindedir.**
>
> **"Cennetler, ünlü süt gölü ve Kara Han'ın yarattığı 'sürve dağı' da, (Tanrı) Ülgen'in katındaki cennetlerin birinde bulunmakta.**
>
> **"Güneş, Ay, yıldızlar gibi naturist tannlarsa yerlerini almış, 'gökler âlemi'ne, dünyaya ışık dağıtırlar.**
>
> **Taoistlerin dört yönü yöneten Tanrı ayarındaki dört temsilcisiyle, Göktürklerin boşluğun dört yönünde bulunan, Türk bölgelerini koruyan... Tanrıları da 'boşluk âlemi'nin birer kutsal kahramanlarıdırlar.**
>
> **"Tanrı sayılan bozkurt, Etilerin, Elamlıların 'kutsal boğa'ları, Güneş Tanrı Şamaş'ın güçlü kartalı, Fırtına Tanrısı Teşup'un korkunç boğalarıyla Tanrı'nın 'beyaz deve'si ve 'Aider Erkam' masalında görülen kuyruksuz mavu kurdu da, 'gök sakinleri'nin kadrosunda' bulunmaktadırlar.**
>
> **"Büyük Tanrıların katları ile yerleri belli olanlara gelince: Gök Tanrısı Anu, Sumerlerin Anosmas dedikleri, 'göklerin yüksek yerindeki' saray'ındadır.**
>
> **"Altaylıların büyük Tannsı Kara Han ile oğlu Ülgen de, Şamanlarca 17 kat kabul edilen göklerin üst katlarında oturur. Göktürklerin, Yakutların, Akatların ve Elamlıların büyük Tanrıları da bu katlarda yerleşmişlerdir.**
>
> **"Yakutların Kayadan'ı dokuzuncu, Altaylıların Günanası yedinci katta, Ayatası altıncı katta, Yakutların Orangay'ı dördüncü, Kuday ile Tanrıça Ayzıt üçüncü katta otururlar.**
>
> **"Sumerlerin kimi tanrıları da yıldızlarda oturmayı uygun bulmuşlardır..."**

Muhammed'se, "miraç masalı"nda, "gök katları"na, "melekler"le "ulu" peygamberler'i yerleştirmiştir. Tanrısını da "göklerin ötesi"ndeki "Arş"a (saraya)...

"Göğe çıkış"lar:"Eski efsaneler"in çoğunda rastlanır bu "göğe çıkış"lara. Eski mitolojilerde nice "Tanrı"lar, "Yarıtanrı"lar ve "ölümsüzlüğe yönelmiş kişi'ler "göğe çıkarlar", "gök"ten "inerler".

Tevrat'ta da kimi "peygamber"in "göğe çıktıklarından" söz edildiği görülür. Örneğin II. Krallar bölümünün 2. babında şöyle denir:

> **"Ve vaki oldu ki, onlar yürüyüp konuşurlarken, işte ateşten araba ve ateşten atlar. İkisini birbirinden ayırdılar. Ve İlya (İlyas), kasırgada göklere çıktı..." (Ayet 11.)**

Cemil Sena'nın da şunları yazdığını görüyoruz:

> **"Zerdüşt'ün müritleri, üstadları şu masalı uydurmuşlardır: Bir gün Zerdüşt, yüksek dağların tepesinde şimşekler, yıldırımlar ve çevreyi kaplayan bulutlar arasında dua ederken, göğe kaldırılmış; orada Hürmüz'le karşılaşmış; ondan birtakım tanrısal buyruklar almış. Sonra Zerdüşt, yere indiği vakit, Nosks adı verilen şeriat kitabını getirmiş...**
>
> **"Tek ve Çoktanrılı dinlerde tarikatlardaki miraç masalları, yalnızca ermişlerle peygamberlerin sağlıklannda görüldüğü iddia ve hayal edilen olaylardan ibaret değildir; özellikle kimi peygamberlerin öldükten sonra bu miraca nail oldukları da iddia edilmiştir. Örneğin: Eski Hint Peygamberi Manu, öldükten sonra uçup gitmiş: Çin, Tibet ve Japon Budacılarına göre de, Buda, göklere çekilmiştir. Musevilerde, Hz. Musa, Moab vadisinde bir melek tarafından Yehova'nın yanına götürülmüştür. Hz. İsa'nın da çarmıha gerildikten sonra göklere çekilmiş olduğu kabul edilir...**
>
> **"...Marcel Granet'in kaydettiğine göre; yeni Taoculukta miraç, hiç ölmeme sanatıdır. Bu inanca göre, örneğin İmparator Wou (İS 140-148), kendi isteğiyle saltanatını, eşini, çocuklarını ve bütün servetini bırakmış ve bir ejderha tarafından göklere götürülmüştür. Taoculuğun yüce patronu olan Hoang-ti de, daha önce böyle bir miraca nail olmuştur. Prens Hauai-nan da bu ikisinden önce göklere götürülmüştür. Genel olarak bu dinin geleneklerinde bağı sanatı sayesinde ve cinlerle arkadaşlık etmek suretiyle göklere çıkarıldığı kabul edilir.**
>
> **"Anlaşılıyor ki, Mi'rac, yalnızca Müslümanlıkta değil; çok daha önce, türlü dinler ve tarikatlarda da vardır... "**

"Arş" (Tanrı sarayı): Voltaire'in Felsefe Sözlüğünden:
"Eski Yunanlılar, kentlere hükmedenlerin bir dağın tepesinde, kalelerde oturduklarını görerek, Tanrıların da kaleleri olabileceğine karar vermişler ve

bu kaleyi, Thessalia'da, tepesi kimi zaman bulutlarla örtülü Olympos dağına yerleştirmişler. Öyle ki, sarayları, göklere eş düzeydeydi.
"Atmosferimizin mavi kubbesine bağlı gibi görünen yıldızlarla gezegenler, sonradan Tanrıların evi oldu. İçlerinden yedisinin kendisine özgü bir gezegeni vardı. Ötekiler de nerede yer bulabildilerse orada oturdular..."

Voltaire, bu konuda "İbraniler"in yani Yahudilerin inancına da değiniyor ve şöyle diyor:

> **"Kitaplarında, göğün kuruluşuna ilişkin bazı karanlık, anlaşılmaz, hepsi de bar¬bar bir ulusa yaraşır fikirlere rastlanır. Onlarca, birinci (kat) gök, havaydı. İkin¬cisi, yıldızların bağlı olduğu uzaydı. Bu uzay, katı bir cisimdi...**
>
> **"Bu uzaydan, yahut yüksek sulardan sonra üçüncü (kat) gök, yahut ermiş Pavlus'un götürüldüğü 'arş-ı âlâ' geliyordu...**
>
> **"...İbraniler, bu kuruntuları başka uluslardan almışlardı..."**

Ya Muhammed? O nereden almıştı?

Muhammed de "İbraniler"den ve başka çevrelerden almıştı kuşkusuz. Kimilerini de uydurup ekleyerek...

Kısacası: "İsrâ-mi'rac mucizesi", eskilerden kaynaklanan bir "masal"dan başka değil. Bu masal, öteki "mucize"ler gibi, "gerçek"le ilgisi olmayan uydurmalar içeriyor; eski çağların "ilkel anlayış"larını, "ilkel inançlarını taşıyıp getiriyor bizlere. Bir "[...] taşıyıcısı" niteliğindeki "peygamber" aracılığıyla...

İşte "dinler, bu tür uydurmalar üstüne kurulu.Birer "[...] taşıyıcısı" olan "peygamberlere, "mucizeleri var" diye inanılagelmiş.Türlü hokkabazlıklarla inandırılmış insanlık. Ve günümüze dek inandırılagelmiş.

"Din" ve "peygamberlik kurumu" için son derece önemli olduğundan bu denli genişçe yer ayırma gereği duydum "mucize"ye. "İsrâ-mi'rac mucizesine verdiğim yer de geniş oldu. Çünkü bu masal, ilginç bir örnek niteliğindedir. Çok yönlü ve "mucize" diye inanılan şeyin gerçekte ne olduğunu çok güzel sergileyecek nitelikte bir örnek. Bir de şu var: Söz konusu masala, İslam inanırları çok büyük önem verirler.

"Mucize" nedir, ne değildir? Buraya dek anlatılanlarla anlaşılmış olsa gerek. Açık seçik anlaşılmıştır ki, "mucize" diye inanırlara sunulan şeyin "gerçekle en küçük bir ilgisi yoktur ve tüm "mucizeler", insanlığı aldatmak için ileri sürülmüş bir yalanlar bütünüdür.

Bu durum, inanırlarca anlaşıldığı, iyice kavrandığı zaman, temelinde bir sınıfın çıkarları olan yapı da gümbür gümbür yıkılacaktır.O yapı "din"dir. İnsanlığın zararına da olsa, dünya egemenlerinin yıkılıp yok olmasını istemediği kurum...

Kaynak:Turan Dursun ''Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III''

Süleyman,Sebe Kraliçesi ve Fablların Kökenleri

Süleyman'ın Mucizesi ve Sebe' Kraliçesi ve Hudhud Kuşu ile Diğerleri

Neml Suresi, ayet 16:

> **"Ant olsun ki, Süleyman, Davud'un mirasçısı oldu. Süleyman; 'Ey insanlar! Bize kuş dili öğretildi ve bize her şeyden bolca verildi. Kuşkusuz bu apaçık bir üstün iyiliktir' dedi."**

Aynı sure, ayet 17-19:

Bu ayetlerde, Süleyman'ın, "cin"ler, insanlar ve "kuş"lardan oluşan ordusunu toplayıp yola çıktığı, yolda karınca deresine vardığında karıncalarla karşılaştığı, bir karınca liderinin; "Karıncalar! Haydi yuvalarınıza girin de; Süleyman ve ordusu, farkında olmadan sizi ezmesin!" diyerek öteki karıncaları uyarmasına tanık olduğu, bu uyarı sözlerine güldüğü, bu sözleri anlamasını sağlayan Tanrı'nın iyiliğine "şükür"le karşılık verdiği anlatılıyor.

Aynı sure, ayet 20-23:

> **"Süleyman, kuşları gözden geçirdi ve: 'Hüdhüdü (çavuşkuşunu) niçin göremiyorum? Yoksa, yitiklerden mi oldu? Kesinlikle ağır bir cezayla cezalandıracağım onu. Ya da keseceğim. Meğer ki, açık bir kanıta dayalı bir gerekçeyle bana gelmiş ola!' diye konuştu. Çok geçmeden hüdhüd gelip şunları söyledi: 'Süleyman! Senin bilmediğin bilgiler elde ettim. Sebe' (ülkesi)den, sana kesin bilgi (haber) getirdim. Kadın buldum! Hükümdarlık eden bir kadın. Her şeyden kendisine bolca verilmiş. Bir de büyük tahtı var..."'**

Anlaşılan, "Süleyman'a kadın bulmasaydı", "hüdhüd" denen kuşun hali haraptı!

Aynı sure, ayet 24-26:

Bu ayetlerde, "hüdhüd"ün, Sebe' (Yemen'de bulunan Saba) kentindeki toplumun dinsel inançları konusunda da, Süleyman'a bilgi (!) verdiği açıklanıyor.

Aynı sure, ayet 27-28:

Süleyman, "hüdhüd"e seslenerek:

> **'"Bakacağız, doğru mu söylüyorsun, yoksa yalan uyduranlardan mısın, anlayacağız. Şimdi sen şu mektubumu götür, (Kraliçe'nin sarayındaki) ilgililere ilet. Sonra, bir yana çekilerek ne sonuca varacaklarını anlamak için bekle!' dedi."**

Aynı sure, ayet 29-37:

Bu ayetlerde, Süleyman'ın mektubunu alan Sebe' (Saba) Kraliçesi'nin, danışmanlarını topladığı, mektubun içeriğini görüştüğü, eğer Süleyman'a birtakım armağanlar göndermezse, onun gelip ülkesini altüst edebileceğini, bunun hükümdarlarca uygulanagelen bir gelenek olduğunu söylediği, sonra, Süleyman'a armağanlar gönderdiği, ama, Süleyman'ın, kendisinde çok daha bol mal-mülk bulunduğunu söyleyerek bu armağanları kabul etmediği, Kraliçe'nin armağanlarını getiren elçisine; "Geri götür armağanları. Ve onlara, benim ant içerek: 'Ordumla, karşı koyamayacakları bir orduyla gelir; onları, ezilmiş ve alçalmış duruma düşürerek ülkelerinden çıkarırım!' dediğimi söyle!" biçiminde seslendiği bildiriliyor.

Aynı sure, ayet 38-40:

Bu ayetlerdeyse: Süleyman'ın (Sebe' Kraliçesi'ne kavuşması için, Tanrı'nın sağladığı) şaşılası "mucize"si anlatılıyor:

Süleyman, danışmanlarına ve ileri gelen ilgililere: "Onlar bana teslim olmadan önce, Kraliçe'nin tahtını-sarayını, bana, buraya kim getirilebilir?" diye sormuş; ''cinlerden ifrit" hemen atılıp şu karşılığı vermiş: "Sana onu ben getiririm! Hem de, sen daha yerinden kalkmadan." Bir başkası atılıp kendisini daha güçlü göstermiş ve "Ben, onu sana daha çabuk, sen daha gözünü açıp yummadan getirebilirim!" diye konuşmuş. Ve de "getirmiş"!

Ancak "Neml" (karınca) Suresi'nin buraya değin sunulan ayetlerindeki bir sürü [...] ve olamazlık yanında, Süleyman-Sebe' (Saba) Kraliçesi masalına ilişkin kesimde, "yenilir-yutulur" türden olmayan iki olamazlık var: Bunlardan biri coğrafya yönünden,öbürü tarih yönünden.

Coğrafya yönünden olamazlık: Yahudi Kral ve Peygamberi Süleyman'ın bulunduğu yer: Yeruşalim (Kudüs). "Sebe"' (Saba) kent ve devletinin bulunduğu yerse: Güney Yemen'de, Kızıl Deniz'le Aden Körfezi arasında kalan buruna çok yakın bir kesimde. Yani Yeruşalim nereee, Sebe' nere? Arada, 2000 km.den çok uzaklık var. Bu kadar bir uzaklıktan, Sebe' Kraliçesi'nin taht ve sarayının bir anda alınıp götürülmüş olabileceği düşünülebilir mi? Yani gerçekle bağdaşabilir mi bu? Buna inanmak için çocuk masallarında anlatılanlara inanacak kadar "gerçek"lerden uzaklaşmak gerekir.

Süleyman'ın mucizelerine ilişkin ayetlerde anlatılan masal ve saçmalıkları, başka konulardaki saçmalıklar gibi, "akıl ve bilim"le bağdaştırmaya çalışan Sadeddin Evrin Paşa, "Süleyman'ın rüzgâra (yele) binerek sabahtan akşama kadar olan bir zaman içinde 2 aylık bir uzaklığa varabildiğini" anlatan Sebe Suresi'nin 12. ayeti üzerine, şunları yazmaktan kendini alamıyor: "Çocuk masalı, 'uçan halı' veya 'süpürge üzerinde uçan, küpe binen cadı' örneği gibi Süleyman'ın gökyüzünde tahtıyla uçarak İstanbul'a geldiği ve burada Belkis'e (Sebe' Kraliçesi'ne) köşk yaptırdığı efsanesi, tamamen hayal mahsulüdür."

'Peki, Sebe' Kraliçesi'nin taht ve sarayının 2000 km.den daha çok bir uzaklıktan,bir anda Yeruşalim'e (Kudüs'e) getirtilip kondurulması ne "mahsulüdür" Paşam? Bu da aynı tip bir Çocuk masalı değil midir?

Tarih yönünden olamazlık: İslam Ansiklopedisi'nden, konuya ilişkin bir kesimi, anlaşılabilir bir Türkçeye çevirip sunmak yerinde olacak: "...Süleyman Peygamber'i ziyaret etmiş olan Sebe' (Saba) Kraliçesi'nin öyküsüne, bu öykünün tarihsel değerine gelince: Sebe' ve Main (Devleti) hakkında bildiğimiz her şey, bu ülkede bir kraliçe bulunduğuna ilişkin ileri sürülen varsayımın tersini ortaya koymaktadır.Glaser'in ve E. Meyer'in hâlâ inandıklarına uyacak biçimde, Sebe"de kadın bir hükümdarın yaşamış olduğuna tanıklık edecek bir belge bulunup gösterilemez. Eski Sebe' kabilelerinin İÖ XI. ya da X. yüzyıla ait olduğuna, Süleyman'ın zamanında kuzeye doğru uzaklara uzanan büyük bir Sebe' devletinin bulunduğuna ilişkin varsayımı ileri sürmeyi mümkün kılacak bir tanıklık (belge, kanıt) da yoktur. Sebe' Kraliçesi kişiliğini de, Sebe'lilerin asıl ülkesi olan Yareb'in bir kraliçesini görmemiz de mümkün değildir. Bu, bir uydurma olarak, aralarında Aribî Kraliçeleri tarihçe bilinen Kuzey Arabistan Kraliçelerinin varlığının bir anısı olabilir. Bu anı, Araplar tarafından yeniden ele alınmış ve Sebe' Kraliçesi Belkis efsanesi gelişmiştir..."

Olanca dinciliğine karşın Prof. Dr. Neşet Çağatay bile şunları yazıyor: "Öte yandan, söylentilerin, İsrail Kralı Süleyman'la (saltanatı: İÖ 973-933) çağdaş gösterdiği Sebe' Melikesi hikâyesi, tarihi olaylara pek uygun düşmemektedir. (...) Yemen'de Belkis adlı kraliçeyi, Himyerliler döneminde Belkis Bint Hedhad adı altında ve Miladi 330-345 yılları arasında hüküm

sürmüş olarak görüyoruz ki, Hıristiyanlığa yeni girmiş olan Habeşlilerin bunun zamanında Yemen'e saldırışları olmuştur. Bu kadınla, ondan 13-14 yüzyıl önce yaşamış olan İsrail Kralı Süleyman arasında bir ilgi olamaz.Yemen'deki Sebe' Devleti, en erken İÖ VIII. yüzyılda kurulduğuna göre, aşk öyküleri dillere destan olan Belkis'in, Sebe' Melikesi olması bile uzaktır..."

"Bu Sebe' Devletinin bir kraliçesinin, İsrail Kralı Süleyman'la ilişki kurmuş olması, tarihi gerçeğe uymadığı halde, eski tarihçiler, bundan söz ederler..."

"Eski tarihçiler" ne demek? "Kutsal kitap" Kuran bile söz etmiyor mu? "Tarihsel gerçeğe" uymadığı halde?!

Kur'an dan izlemeyi sürdürelim: Aynı sure (Neml), ayet 41-44:

> **"Süleyman; Tahtmı-sarayını onun tanıyamayacağı bir duruma getirin de bakalım, tanıyabilecek mi, yoksa tanıyamayacak mı?' dedi. Kraliçe gelince, 'Senin köşkün böyle miydi?" diye soruldu. O da 'Onun gibi!' karşılığını verdi. Ve 'Daha önce bize bilgi verilmişti de kendimizi (Süleyman'ın buyruğuna) teslim edenlerden olmuştuk!' dedi. Kraliçe'yi o zamana dek bundan alıkoyan, Tanrı'nın dışında taptığı şeylerdi. Çünkü Tann'ya (Tektanrıya) inanmaz toplumdandı. Kraliçe'ye: 'Köşke girebilirsiniz!' dendi. Kraliçe salonu görünce, onu, derince bir su sandı ve eteğim çekti. (Ve Süleyman, görmek istediği [...]*) Süleyman gerçeği açıklayıp; 'Gerçekte bu gördüğün, camdan yapılmış bir saraydır' dedi. Kraliçe de bunun üzerine şöyle konuştu: 'Tanrım! Kuşkusuz, ben kendime yazık etmişim! Şimdi, ben de Süleyman'la birlikte, dünyaların Rabbi olan Allah'a kendimi teslim ettim.'"**

Masal Kraliçesi, aslında "Allah"a değil; Yahudi Kralı Süleyman'a kendini "teslim" etmiş oluyordu!

Tevrat'ta da "Ve Seba' Kraliçesi, Rabbin adından ötürü Süleyman'ın ününü işitince, onu bilmecelerle denemeye geldi..." diye başlayan bir öykü var. (Bkz. I. Krallar, 10:1-13; II. Tarihler, 9:1-12.),Ancak, Süleyman-Sebe' Kraliçesi masalının Kur'an'daki biçimi yok Tevrat'ta. Tevrat'ta yok ama, Tevrat yorumlarında var. Örneğin "Ester" (Esther) adlı bölümde, Kral Ahaşveroş-Ester (Kraliçe Ester) ilişkisinden söz edilir. Bu bölümün Aramî çevirisinde (II. Targum'da) Kral Ahaşveroş-Kraliçe Ester karşılaşması üstüne, yorumda yer alan anlatımlar, Kur'an'm yer verdiği Süleyman-Sebe' Kraliçesi masalında anlatılanlara, "tümüyle uyuyor" denecek ölçüde benzemekte. Bu nedenle, bir yabancı yazar konuya ilişkin şunları yazmakta:

> **"Kur'an'da anlatılan biçimiyle Süleyman-Sebe' Kraliçesi öyküsü, Ester üzerine yazılmış olan II. Targum'dan alınmıştır. Muhammed, kuşkusuz,**

> **onun, Yahudilerin Mukaddes kitaplarının bir bölümünü oluşturduğuna inanıyordu. Oradaki akla ve gerçeğe aykırı sözler, kendisinin ve Arapların zevklerine o denli uyuyordu ki, bunu Neml Suresi'nin ayetlerine aktardı..."**

Bence, Muhammed, çeşitli Yahudi kaynaklarından, belki biraz da İran çevrelerinden aldıklarını bir araya getirmiş, kimi yerlerini değiştirmiş ve hepsinden katarak "salata"ya benzer bir şey yapmıştır. Ya da başkaları eliyle yapılmış olan salatayı aktarmıştır Kur'an'a. Zaman zaman da bunu yaptığına tanık olmuyor muyuz?

Her neyse... Önemli olan, böylesine akıl ve gerçek dışı bir masalın Kur'an'da yer almış bulunması. "Kaynaklar da ilginç, önemli; ama daha önemlisi bu.

Düşünün, masalın Kur'an'da yer aldığı biçimine göre, Tanrı; Süleyman Peygamber'e ne "mucize"ler gösterme olanağı vermiş! Hele aralarında büyük "aşk"ın tutuştuğu Sebe' Kraliçesi ne kavuşsun ve [...]* diye verdiği "mucize" olanağı!.. [...]**

Gelin görün ki; Tevrat'ın anlattığına bakılırsa, Kral (Peygamber) Süleyman, Tanrısından çok, "kadın"lara eğilmiş ve kadınlar için Tanrısından oldukça uzaklaşmış. Tevrat'ın I. Krallar bölümünde şunları okuyoruz:

> **"Ve Kral Süleyman, Firavun'un kızıyla birlikte, Moabîler, Ammonîler, Edomîler, Saydalılar ve Hittîlerden; pek çok yabancı kadınlar sevdi. Tanrı'nın İsrailoğullarına: 'Onların arasına gitmeyeceksiniz, çünkü onlar, sizin yüreklerinizi kendi Tanrılarına doğru saptırırlar!' diye söylediği toplumlardan oldukları halde. Süleyman, onlara sevgiyle yapıştı. Ve onun 700 karısı. Kral kızı olup, 300 de cariyesi vardı.Ve karıları, onun yüreğini saptırdılar." (Bap 11, ayet 1-3.)**

Ne demeli, Tanrı olarak sen tut o denli önem ver, [...]* ve Sebe' Kraliçesi'ne olan aşkını doyurması için bile, bir sürü "mucize" göstermesini sağla, o da tutsun, Kral ve Peygamber olarak sana "ihanet" etsin"! "Nankörlük" işte!**

Kaynak:Turan Dursun "Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III"

Benim Notum

Yukarıda da okuduğunuz gibi Turan Dursun bu masalın araştırmacılar tarafından "Ester'in II.Targumu"ndan alındığının söylendiğini yazmış.Ben başka bir kaynaktan bu masalın Targum'da nasıl geçtiğini alıntılayacağım,benzerlikleri görünce yine çok şaşıracaksınız;

Süleyman'ın kalbi şarap ile neşelendiği bir zaman,kara hayvanlarına,göğün kuşlarına,yüryüzünde sürünen sürüngenlere ve yukarıdaki şeytanlarla cinlere diğer krallara ihtişamını göstermek için büyük bir dans gösterisi yapmaları emrini verdi.

Ve bütün kraliyet katipleri isimleriyle çağırıldı,esirler,mahkumlar ve onlardan sorumlu olan görevlilerden başka herkes oradaydı.Yalnız kızıl-kuş bu emre itibar etmedi,ortalıkta görünmüyordu.Ve Kral Süleyman onun bulunup zorla getirilmesi emrini verdi,doğrusu onu bulunca öldürecekti.Ama kuş kendiliğinden ortaya çıktı,ve:

Ey Lordum!Yeryüzünün Kralı!Kulağını aç ve beni dinle;

Kendi kendime sana boyun eğmeyen krallıkları ve şehirleri tespit etmem gerektiği kararını verdim benim büyük Efendim.Bu zor kararı verdiğimden beri neredeyse 3 aydır,ne bir ekmek kırıntısı yedim ne de bir damla su içtim,ta ki dünya turumu bitirinceye kadar.

Doğuda Kitor adında güçlü bir şehir buldum,şehir altın külçelerle çevrili,ve sokaklarında çöp gibi gümüş dolu,ağaçlarının kökleri dünyanın merkezine uzanıyor,nehirlerinin suyu Eden bahçesinden akıyor.Birçok adam bahçeye yakın yerlerden derlenmiş çiçekli elbiseler giyiyor.Onlar ok atıyorlar fakat yay kullanamıyorlar.Şehir halkı Sebe Kraliçesi denilen bir kadın tarafından yönetiliyor.

Efendim eğer istersen,uşağın,kuşağımı bağlasın(Sebe'ye mesaj iletmek için kağıdın koyulacağı kese),Sebe'deki Kitor kalesine doğru yola çıkayım ve krallarını zincirlere,soylularını demir halkalara vurayım ve onları senin huzuruna getireyim.

Bu öneri Süleyman'ın hoşuna gitti,ve katipler kuşun götürmesi için bir mesaj hazırladılar,kuş gökyüzünde uçarak uzaklaştı.Kalabalık bir kuş sürüsüyle güçlendirildi ve Sebe Kalesi'ne vardı.Şans o ki Sebe Krailçesi sabahleyin denize tapınmak için dışarıdaydı,kalabalık kuş sürüsü nedeniyle hava karardı(güneşe engel olabilecek derecede kalabalık bir sürüydü),kuş sürüsünü görünce Kraliçe elbiselerini parçalayacak kadar büyük bir telaşa kapıldı.Kuş Kraliçe'ye doğru inişe geçti,ona iyice yaklaştı,Kraliçe kuşun açık kanatları altındaki mektubu gördü ve okumaya başladı;

Kral Süleyman sana selamlarını sunar,ve:

Yüce ve Kutsal olan bana yeryüzündeki hayvanları kontrol etme yetkisi verdi...Dört bucağın kralları bana iyi dileklerini iletir.Eğer o(kuş) senden memnun olarak dönerse ve bana iyi dileklerini iletirsen seni

diğer herkesten üstün kılarım.Ama memnun olarak dönmezse seni tutuklamaları için krallarımı ve ordularımı yollayacağım (yeryüzünün hayvanları benim halkımdır,göğün kuşları destekleyicim,şeytanlar ve cinler ise senin düşmanındır).

Sebe Kraliçesi mektuptakileri okuduğunda korkudan tekrar elbiselerini yırttı.Ve soylularından tavsiye vermelerini istedi.Onlar Süleyman'ı tanımıyorlardı ama Süleyman'a deniz yoluyla gemiler dolusu süs ve mücevherler,aynı anda doğan mor giysili 6000 erkek ve kız göndermesini ve yıl sonunda onu ziyaret edeceğini bildiren bir mektup göndermesini tavsiye ettiler.Süleyman'ın Ülkesi ile Sebe Ülkesi arasında 7 yıllık mesafe vardı fakat Kraliçe 3 yıl içinde geleceği sözünü verdi.

Sonunda Kraliçe Ülkeye vardığında Süleyman Kraliçeyi karşılaması için sabahın şafağı gibi ışıl ışıl parlayan bir elbise giydirdiği elçisini yolladı.

Elçi ve adamları yanına gelir gelmez Kraliçe taşıtından dışarı çıktı;

Elçi:Bunu neden yaptın?

Kraliçe:Sen Süleyman değil misin?

Elçi:Hayır değilim,onun hizmetkarıyım.

Süleyman Kraliçe'nin geldiğini duydu ve Camdan Sarayına gidip tahtına oturdu.Sebe Kraliçesi camdan zemini görünce su sandı ve ıslanmaması için eteğini kaldırıp ilerledi.Süleyman Kraliçe'nin bacağındaki kılları görünce Kraliçe'ye "güzelliğin bir kadının güzelliği" diye bağırdı.Ama kılların erkek kılları gibi,bir kadında güzel durmuyor.

Bunun üzerine Kraliçe şöyle dedi:Efendim,senin için 3 tane bilmecem var,eğer bunlara doğru cevap verirsen senin bilge bir adam olduğuna ikna olacağım,ama bilemezsen çevrendekiler gibi birisin demektir.

Süleyman soruların hepsini bilince Kraliçe çok şaşırdı,ve:"Seni en doğru ve dürüst bir yönetici olarak bu tahta yerleştiren Tanrına övgüler olsun Efendim" dedi.

Ve Kraliçe Süleyman'a çokça altın ve gümüş hediye etti ve Süleyman da Kraliçe'ye ne arzu etsiyse verdi.

Yahudi açıklamalarında Kraliçe'nin Süleyman'ın çözmesi için birkaç bilmece sorduğu söyleniyor fakat Kur'an'da bundan bahsedilmiyor,İslam geleneğinde görebiliyoruz ancak.

İslam geleneğinde(hadisler,rivayetler) Kraliçe eteğini kaldırınca bacaklarının kılsız olduğunun görüldüğü ve böylece Süleyman'ın onun kadın olduğunu anladığı yazılıdır,esas kaynakta ise bacakları kıllarla kaplıdır.

Burada biz bu hikayede hiç gerçeklik payı olup olmadığını soracağız.Bu hikayenin gerçeğe uygun olanını Tevrat'ın 1.Krallar kitabının 10. bölümünün 1'den 11'e kadarki olan ayetlerde görüyoruz;

> **Saba Kraliçesi, RAB'bin adından ötürü Süleyman'ın artan ününü duyunca,onu çetin sorularla sınamaya geldi.Çeşitli baharat, çok miktarda altın ve değerli taşlarla yüklü büyük bir kervan eşliğinde Yeruşalim'e gelen kraliçe,aklından geçen her şeyi Süleyman'la konuştu.Süleyman onun bütün sorularına karşılık verdi. Kralın ona yanıt bulmakta güçlük çektiği hiçbir konu olmadı.Süleyman'ın bilgeliğini,yaptırdığı sarayı,sofrasının zenginliğini,görevlilerinin oturup kalkışını,hizmetkârlarının özel giysileriyle yaptığı hizmeti,sakilerini ve RAB'bin Tapınağı'nda sunduğu yakmalık sunuları gören Saba Kraliçesi hayranlık içinde kaldı.**
>
> **Krala, "Ülkemdeyken yaptıklarınla ve bilgeliğinle ilgili duyduklarım doğruymuş" dedi, "Ama gelip kendi gözlerimle görünceye dek inanmamıştım. Bunların yarısı bile bana anlatılmadı. Bilgeliğin de, zenginliğin de duyduklarımdan kat kat fazla.Ne mutlu adamlarına! Ne mutlu sana hizmet eden görevlilere! Çünkü sürekli bilgeliğine tanık oluyorlar.Senden hoşnut kalan,seni İsrail tahtına oturtan Tanrın RAB'be övgüler olsun! RAB İsrail'e sonsuz sevgi duyduğundan, adaleti ve doğruluğu sağlaman için seni kral yaptı."**
>
> **Saba Kraliçesi krala 120 talant altın,çok büyük miktarda baharat ve değerli taşlar armağan etti.Krala o kadar baharat armağan etti ki, bir daha bu kadar çok baharat görülmedi.**
>
> **Bu arada Hiram'ın gemileri Ofir'den altın ve büyük miktarda almug kerestesiyle değerli taşlar getirdiler.1.Krallar:10=1-11**

Yani Kraliçe'nin Süleyman'ı ziyaret etmesi dışındaki diğer herşey uydurmadır.Kur'an'a göre Süleyman Cinlere,Şeytanlara hükmeder Targum'a göre de öyle,tüm bunlar hikayenin Yahudi geleneğinden Kur'an'a sokulduğunun kanıtıdır.

Kaynak:http://www.truthnet.org/islam/src-chp3.htm

Bu lafı çok kullanıyorum ama yine gördüğünüz gibi masallar 1-2 minnacık ayrıntı dışında tamamen aynı,Kur'an olduğu gibi Yahudilerden almış bu masalı da.

İbrahim'in Ateşe Atılması ve Kökenleri

"Kutsal kitabımız" Kur'an, Enbiyâ Suresi, ayet 68-69:

> **'"Yakın onu! Bir şey yapacaksanız onu yakın da, Tanrılarınıza yardım etmiş olun!' dediler. Bizse (yanan ateşe) şöyle dedik: 'Ey ateş! Soğu! Ve esenlik ol İbrahim'e!'"**

İbrahim "ateş"e atılmış, ama, yanmamış. Tanrı'nın buyruğuyla!.. Ateş yakmamış onu!

Bu "mucize"ye, başka surelerin ayetlerinde de yer verilir.Daha geniş biçimiyle de, Kur'an yorumlarında ve hadis kitaplarında yer verildiği görülür. Bu kitaplarda, İbrahim'i ateşe attığı ileri sürülen hükümdarın adı da açıklanır: Nemrud. Tevrat'ta Nimrud diye geçer.Öykünün kaynağıysa, Kur'an 'dan çok önceleri kaleme alınma Tevrat yorumları, yani Yahudi kaynaklarıdır. Gerek Kur'an yorumları, gerek hadis kitapları da ayrıntılarıyla öykünün tamamını, bu kaynaklardan ("Midraş"lardan) almışlardır.

İleri sürüldüğüne göre, "İbrahim'in ateşe atıldığı" yolundaki anlayış ve bu anlayış üstüne uydurulan öykü, Tevrat yorumlanırken bir yanlış yorumdan kaynaklanmakta. Kur'an'a, yorumlarına ve hadislere de oradan yansıtılmış bulunmakta. Bir kitapta şunlar yazılı:

> **"Bu çocukça masalın mevcut olmadığını söylemeye bile gerek yok. Tersine; (Tevrat'ın) Tekvin şiirinden anlaşıldığına göre; Nemrud'un, İbrahim zamanından birçok yüzyıl önce yaşadığı belli. Gerçi Kur'an'da Nemrud adı geçmemekte. Ama bu ad, Midraş Rabbi kitabındaki Yahudi öyküsünde olduğu gibi, hem Müslümanların geleneğinde, hem de Kur'an tefsirlerinde, İbrahim'in ateşe atıldığına ilişkin bir öyküde görülür. Buradaki tarih yanlışı; Büyük İskender ile, Türk Padişahı Osman Gazi arasında ne kadar uzun bir zaman geçtiğini ve böyle olayın, Osman'ın başından geçmediğini bilmeyen kimsenin: 'Büyük İskender Osman'ı ateşe attı!'' demesi kadar büyüktür.**
>
> **"Bundan başka; İbrahim'in ateşe atılıp kurtulmasına ilişkin öykünün temeli, bir eski Yahudi yorumcusunun yaptığı cahilce bir yanlışlıktır. Bu da; Cunatan'ın, Babilon'u bilmediğinden, orada bir kentin adı olan 'Ur' sözcüğünü, Arami dilinde ateş demek olan 'or' anlamına alarak, (Tevrat'ın) Tekvin kitabının 11. babının 28. fıkrası (ayeti) üzerine yazdığı yorumda, 'putlara tapmadığı için İbrahim'i Nemrud ateşe attığı**

> **zaman, onu zarar vermesi yönünde ateşe izin verilmedi' diye yazmış olmasıdır. Gerçekte, bu öykü, bir temele dayanmamaktadır. Cunatan'ın bu yanlışlığı yapmasına şaşılacak değil. Gerçekte şaşılacak olan şey, tanrısal vahiy alma başarısına erdiği savında bulunan bir kimsenin, bir yanlışlığa dayalı olan böyle bir masalı, harfiyyen doğru kabul etmesi ve Cebrail aracılığıyla Tann'dan aldığını ileri sürdüğü kitabının (Kur'an'm) çeşitli yerlerine sokuşturması, kendisine uyanlara da, buna inanmayı öğütlemesidir..."**

"Ateş"e atılıp da "yanmadığı" ileri sürülen İbrahim Peygamber kim? Her şeyden önce "ata". Yahudilerin atası. Tevrat ayetlerine göre.Sonra Muhammed'in atası.

Biliyor musunuz, Muhammed'imize göre, İbrahim Peygamber'in içine atıldığı "ateş"i hangi yaratık "körüklemiş"?Bu yaratık: Kertenkele. Yanlış görmediniz: İbrahim'in ateşini körükleyen yaratık, kertenkeleymiş. ‘’AIaca’’sıymış:

Kertenkele, İbrahim'in içine Atıldığı Ateşi Körüklediği için Cezalandırılmış

İguanagiller familyasından anol diye bilinen kertenkele olmalı. Çünkü bu kertenkele kızdığı zaman, boynunun altındaki torba, biçimli bir yapıyla şişer! Şişen bu torba, tam İbrahim'in "ateş"ini körüklemeye elverişli duruma gelir! Bu namussuz hayvan körüklemiş olmalı o ateşi! Onun için de görüldüğü her yerde, sevgili Peygamberimiz Muhammed'in öğüdüyle hemen öldürülmeli! İbrahim'in ateşini körüklemenin cezasını çekmeli!

"Mizah" sanacaksınız. Ama değil. Gerçekten öğütlüyor Muhammed bunu. Öğüdünü de E's-Sahihu'l-Buharî başta olmak üzere, en sağlam hadis kitapları bile yazıyor. Muhammed, "alacalı kertenkele"nin öldürülmesini buyuruyorken, aynen şöyle diyor: "Ve Kâne yenfuhu alâ İbrahime aleyhisselâmi." Yani: "Çünkü o kertenkele, İbrahim Peygamber'in üzerine (atıldığı ateşe) doğru üfürüyor, ateşi körüklüyordu." (Bkz. Tecrid, 1380 No.lu hadis.) Bunu söyleyen, ikide bir, "akıl ve bilim dini" olduğu ileri sürülen İslamın peygamberidir!

Bu [...], Tevrat'ta yer alan benzer bir [...] anımsatıyor:

"Cennet"te, Havva'ya yasak meyveyi yedirttiği ve onun, eşi Âdem'le birlikte "cennet"ten kovulmalarına yol açtığı anlatılan yılanı, Tanrı'nın nasıl "cezalandırdığı" şöyle açıklanıyor:

> **"Ve Rabb Allah, yılana dedi: Bunu yaptığın için, bütün sığırlardan, bütün kır hayvanlarından daha lanetlisin. Seninle kadın arasına ve senin zürriyetinle onun zürriyeti arasına düşmanlık koyacağım. O, senin**

başına saldıracak, sen de onun topuğuna saldıracaksın..." (Tekvin, bap 3, ayet 14-15.)

Muhammed'in "kertenkele"ye ilişkin anlattıklarının ilkelliğiyle, burada yılanla ilgili anlatılanların ilkelliği aynı. Burada, "suç" işlediği ileri sürülen yılanın kendisiyle birlikte tüm "zürriyeti" (nesli) cezalandırılıyor.Muhammed'in, masallardan aşırıp anlattığında da; "kertenkele" nesliyle birlikte aynı türden "ceza"ya çarptırılıyor.

Ey "kertenkele"! Ne halt ettin de, tüm soyunun "ceza"landırılmasına yol açan bir iş işledin! İbrahim'in atıldığı ateşi "körüklemek" sana mı kalmıştı?

İbrahim'in "ateş"e atılması ve "yanmaması"na ilişkin öykünün bir benzerini, Tevrat'ın Danyal bölümünde buluyoruz:

> **"Ve 3 adam, Şadrak, Meşak ve Abed-nego, bağlı olarak, ateşi alevli fırının içine atıldılar.**
>
> **"O zaman, Kral Nebukadnetsar şaştı. (Çünkü durum şaşırtıcıydı.) Ve tez ayağa alktı; öğütçülerine söyleyip dedi: 'Biz ateşin içine, bağlı 3 kişi atmadık mı?' Krala cevap verip dediler: 'Gerçek, senin dediğin gibidir ey Kral!' Kral karşılık verip dedi: İşte ben, çözülmüş 4 kişi görüyorum. Bunlar, ateşin içinde yürümekteler. Ve kendilerine bir zarar olmamış. Dördüncünün görünüşüyse, bir ilah oğluna benziyor."**
>
> **"Nebukadnetsar, ateşi alevli fırının kapısına yaklaştı; söyleyip dedi: 'Ey Yüce Allah'ın kulları, Şadrak, Meşak ve Abed-nego! Dışarı çıkın ve buraya gelin!' O zaman, Şadrak, Meşak ve Abed-nego, ateşin içinden çıktılar. Ve satraplar, kaymakamlar ve valiler ile Kralın öğütçüleri, bir araya toplanmış olarak, bu adam¬ları gördüler. Vücutları üzerinde, ateşin gücü-izi yoktu. Ve başlarının saçları yanmamış ve şalvarlarının durumu değişmemişti. Ateşin kokusu da onlara sinmemişti." (Bap 3, ayet 23-27.)**

Görüyorsunuz, İbrahim'in "ateş"li mucizesini, Muhammed nerelerden [...] koymuş Kur'an'a.

Kaynak:Turan Dursun "Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III"

Benim Notum

Yazıda da okuduğunuz gibi Turan Dursun bu masalın "Midraşlardan" alındığını söylemiş.Ben ise başka bir kaynaktan,hikayenin bir Midraşda nasıl geçtiğini aktaracağım sizlere.Midraş Rabbah isimli bir Midraş'da hikaye aynen şöyle geçiyor;

Terah(Azer) put imalatçısıydı.Birgün oğlu İbrahim'e putları satmasını söyledi.Bir adam put satın almaya geldiğinde İbrahim adama yaşını sordu.Adam 50 ya da 60 diye yanıtladı.Garip dedi İbrahim,60 yaşındaki adamın birkaç günlük şeylere tapması.Adam bunu duyunca utanıp İbrahim'den uzaklaştı.Sonra elinde bir fincan buğday unuyla gelen bir kadın bunu putlara sun dedi.Bunun üzerine İbrahim asasını alıp putları kırdı sonra asayı en büyük putun eline yerleştirdi.Babası geldi ve ''Bu putları kim kırdı?'' diye bağırdı.İbrahim: ''Bir fincan buğday unu getiren bir kadın benden onu tanrılara sunmamı istedi,ben de aldım ve tanrıların önüne koydum,putlardan biri ''Önce ben yiyeceğim'' dedi, diğeri ''hayır ben yiyeceğim'' dedi.Sonra en büyük olanı bir sopa aldı ve diğer putları parçalara ayırdı''. İbrahim'in babası: Neden bana böyle aptal bir masal anlatıyorsun?Bunlar böyle birşey yapabilir mi?'' İbrahim cevap verdi:Ne söylediğini kulakların duyuyor mu?Bunun üzerine babası İbrahim'i tuttuğu gibi ona ateşe tapmayı emreden Nemrud'a götürdü;

İbrahim:Ateşe tapacağıma ateşi söndüren Su'ya taparım!

Nemrud:O halde Su'ya tap?

İbrahim:Suya tapacağıma suyu verene taparım!

Nemrud:O halde buluta tap?

İbrahim:Bu durumda hadi bulutları uzaklara süren rüzgara tapalım.

Nemrud:O zaman Rüzgar'a tap?

İbrahim:Rüzgar'a tapacağımıza gelin rüzgarlara karşı duran adama(Tanrı'ya) tapalım.

Bunun üzerine Nemrud İbrahim'e yaklaşıp:Eğer bana ateşten başka tapamayacağım şeylere tapmam için teklifte bulunursan,seni ateşe atarım;öyleyse bırak taptığın Tanrı seni kurtarsın.Böylece İbrahim ateşe atıldı ve orada hiç incinmeden,yanmadan güvenle kaldı ve ateşten çıktı.

Şimdi bu Yahudi hikayesini Kur'an'ın hikayesiyle karşılaştırın,ufak farklılıklar olacaktır.Hiç şüphe yokki Muhammed bu hikayeyi Yahudilerden duyup Kur'an'a koydu.Büyük ihtimalle Kur'an'da Azer denilen İbrahim'in babası,Tevrat ve Midraş'daki Terah'dır.Ama Muhammed büyük ihtimalle bu Azer ismini Suriyelilerden duydu(örneğin Eusebius ismi Azer ile biraz da olsa benzer seslidir) ve Kur'an'a ekledi.

Müslümanlar,elbette,Peygamberlerinin bu hikayeyi Yahudi ve Hristiyanlardan aldıklarını reddedeceklerdir ama Cebrail aracılığıyla gökten indiğini ve Yahudi ve Hrisityanlardaki İbrahim inancının doğru olduğunu Kur'an'ın kabul ettiğini söyleyecekler,bu hikaye doğrudur diyeceklerdir.Ama sadece bu hikayeye inanan ortak halk arasındaki bir inançtı.Öyle ki bu hikayenin kaynağını bilmeyenler bilmeli ki çocukça bir masaldır.

Bütün bu hikayenin kaynağı Yaratılış(Genesis):15=7'dir;

Ben seni Keldani Kenti'nden çıkaran Efendi'yim.

Ayette ''Kent'' için kullanılan kelime ''Ur''dur.Babilce bir kelime olan Ur'un anlamı ''Kent,şehir''dir.Ur-Shalim(Jerusalem)'de kullanıldığı gibi ''Barış Kenti(Şehri)''.Ve Keldanilerin Kenti İbrahim'in yaşadığı yerdi.''Ur'' sözcüğü telaffuzda ve yazılışta ''Ateş veya Işık'' anlamına gelen ''Or'' sözcüğüyle hemen hemen aynıdır.Ve uzun süre sonra,Babilce bilmeyen bir Yahudi Yorumcu,Tevrat'ın çevirisini yaparken ayeti şöyle çevirdi; Ben seni Keldani ateşinden kurtaran Efendi'nim.

Garip bir kelime karışıklığı Ur=Şehir,Or=Işık ve Ateş.

Örneğin bir İranlı ''İngilizce Yazının Çıkışı'' diye bir uyarı görse,bu uyarıyı günlüğüne ''Bir İngiliz derisini kaybetti'' diye yazabilir ''Persçe'de ''deri'' anlamına gelen ''Post'' kelimesinin İngilizce'de aynı şekilde yazılan ''Post'' kelimesiyle aynı anlama gelmediğini bilmez''.Bu önemli değil,sadece cahil bir Yahudi örnekteki gibi bir kelime hatası yapmış ve bu hata sebebiyle ''İbrahim'in Ateşe Atılması'' gibi büyük bir masal doğmuştur.Ama Muhammed

gibi bir Peygamberin bu masala inanıp da Kur'an'a sokmasını anlamak gerçekten zor.Ve yukarıda cahil Yahudi'den yaptığımız alıntı gibi hepsinin kanıtları elimizde vardır.

Bunun dışında biz Tevrat'tan biliyoruz ki Nemrud İbrahim'in zamanında yaşamamıştır,İbrahim'den uzun yıllar önce doğmuştur.Nemrud ismi Kur'an'da yer almazken İslam'a Müslüman Yorumcular ve Gelenekler sonucu sokulmuştur.Eğer bir tarihçi bize Büyük İskender Nadir Şah'ı ateşe attı derse,bu ikisi arasında yüzyıllar geçtiğini bilmiyor demektir,ya da Nadir Şah'ın hiç ateşe atılmadığı anlamına gelir.

Kaynak:http://www.truthnet.org/islam/src-chp3.htm

İbrahim'in ateşe atılıp da hiç zarar görmeden çıkmasından tutun da İbrahim'in putları kırıp en büyük olan put kırdı demesine kadar masal tamamıyla Kur'an'dakiyle aynı.

Harut ve Marut

Ünlü "hadisçi" ve mezhep kurucusu Ahmed İbn Hanbel (ö. Hicri 241/Miladi 855), Kuran ayetlerini "hadis"lerle yorumlamadan yanadır. Dahası, başka yorum kabul etmez.Bakara Suresi'nin 102. ayetinde anlatılanlarla ilgili olarak da bir hadis aktarır. Bu hadise El Milsned adlı ünlü hadis kitabında yer verir. Hadis şöyle:

> **"Abdullah İbn Ömer'in Peygamber'den işittiğini söyleyerek anlattığına göre Peygamber şöyle der:**
>
> **"Tanrı Âdem'i yeryüzüne indirince melekler şöyle konuştular: 'Ey Tanrı! Oraya, bozgunculuk yapacak, kan dökecek bir varlık mı yaratıp koyuyorsun? Oysa biz seni överek arılıyoruz, seni kutsallaştırıp yüceltiyoruz. (Başka bir varlığa ne gerek var?)'. Tanrı karşılık verdi: 'Kuşkunuz olmasın ki, ben, sizin bilmediğinizi bilirim!' (2/30.) Melekler karşılık verdi: 'Ey Tanrımız! Biz Ademoğullarından çok daha boyun eğenleriz sana!' Tanrı karşılık verdi: 'Öyleyse haydi meleklerden ikisini seçin getirin de yeryüzüne indirelim. Ve bakalım nasıl davranıyorlar?' Melekler karşılık verdi: 'Tanrımız! İşte sana Harut ve Marut! (Bu iki meleği seçtik.)' Bunun üzerine Harut ve Marut, hemen yeryüzüne indirildiler. Ve bir kadın çıkarıldı iki meleğin karşısına: Zühre. İnsanların en güzeli biçiminde. Meleklerin yanına vardı. Melekler, kendisini sunmasını istediler kadından. Kadınsa, 'Hayır, vallahi olmaz!' diyerek karşılık verdi. Ve şöyle konuştu: 'Siz şöyle şöyle sözlerle**

Tanrı'ya ortak (şirk) koşmadıkça istediğinize yanaşmam!' Onlarsa şöyle dediler: 'Vallahi biz kimseyi Tanrı'ya ortak koşmayız! Hiç mi hiç olamaz bu!' Bunun üzerine kadın ayrıldı onlardan. Sonra taşımakta olduğu bir çocukla döndü. İki melek, kadından yine aynı istekte bulundular. Kadın yine, 'Vallahi olmaz!' dedi. Ve ekledi: 'Siz bu çocuğu öldürmedikçe istediğinize evet diyemem!' Onlar da, 'Hayır, vallahi öldürmeyiz çocuğu. Hiçbir zaman olmaz!' dediler. Kadın yine ayrılıp gitti. Bu kez taşıdığı bir kadeh şarapla döndü. Melekler, yine kadından kendisini sunup cinsel isteklerini doyurmasını istediler. Kadın bu kez de: 'Hayır, siz şu şarabı içmedikçe o dediğiniz olmaz vallahi!' biçiminde konuştu. İki melek, hemen şarabı içtiler, kendilerinden geçip sarhoş oldular. Sonra kadınla cinsel ilişkide bulundular. Bu arada çocuğu da öldürdüler. Sarhoşluktan kurtulup kendilerine gelince kadın konuştu: 'Hepsini yaptınız vallahi. Bana, yapmayacağınızı söylediğiniz şeylerden hiçbirini bırakmamacasına yaptınız. Sarhoşken işlediniz bunları!' İki melek, bu olay yüzünden 'dünya azabı'yla 'Ahiret azabı' arasında bir seçim yapmak zorunda bırakıldılar. Onlar da (ahiretinki daha zordur deyip) 'dünya azabı'm seçtiler."

Bu "hadis", hemen tüm ünlü "Kur'an tefsirleri"nde de yer alır.Ama öykünün tümü bu hadiste yok. Yine hadis ve "tefsir" kitaplarında yer alan hadislerle tamamlandığı görülür.

Öyküde daha neler var:

Büyücü melekleri büyüleyecek ölçüde güzel kadın Zühre'nin, bu iki meleği baştan çıkardıktan ve istediklerini de onlara bir güzel yaptırdıktan sonra "gök"lere yükselişi, "yıldız" oluverişi. Suçlu-günahlı iki melek olan Harut ve Marut'un Babil'de cezalarını çekişleri, bir çukura doğru başaşağı asılışları, öyleyken gelenlere büyü öğretişleri...

Bir kitapta öyküyle ilgili anlatılanlar derlendikten sonra şunlar yazılı: "...Harut ve Marut meselesi, görüldüğü gibi kitaplarımızda bir hayli yer tutmuştur. Belki yüzde doksan oranında; tefsirle, siyerle, peygamberler tarihi ve megazi ile uğraşan ve akaid sahasında eser veren müellifler, rivayetleri (hadisleri), hiçbir tenkide tabi tutmadan almışlardır.

Ancak "İslam"ın "akıl" ve "bilim"e ters düşmeyeceğini savunan yutturmacacılar, nice benzerleri gibi, bu öykü karşısında da, "Hayır, yok öyle bir şey!" deme yoluna sapmadalar. Büyük tepki de göstermekteler. Bu tür öyküye inananların "kâfir billah" olduklarını ileri sürenler bile var."Bu öykü, 'İsrailiyyat'tandır" derler."Yahudi uydurmasıdır!" demek isterler. Ama bilmezlikten geldikleri bir şey var: Kur'an'daki "kıssa"ların çok büyük bir bölümü de öyle değil mi? Örneğin "Yusuf kıssası". Örneğin Musa'nın "mucize"lerine ilişkin öyküler. Örneğin, "Davud, Süleyman" ve öteki

"Yahudi kralları"na ilişkin "kıssa"lar, masallar... Bunlar da birer "Yahudi uydurması" ('İsrailiyyat'tan) değil midir?

Sonra "hadis"leri yok sayalım. Peki "ayet"e ne diyeceğiz? Saçmalık olarak "ayette anlatılanlar" yetmez mi? Buna nasıl kılıf bulunacak?

"Kılıf'çılar, ayetteki sözlerden kimine tümüyle yanlış anlam vererek saçmalığı örtmeye çalışmışlardır.Bizim Diyanet'in mollaları da aynı çabaya katılmış görünüyorlar.Tabii zavallıca. Çünkü ne denli çabalasalar da, saçmalık sırıtıyor.

Harut-Marut ile Zühre öyküsüne tepki gösterenlere şu nokta da anımsatılsa iyi olacak:

Öykünün önemli bir bölümünü, Ahmed İbn Hanbel gibi bir hadisçi, kitabına, "sağlam" diye koymuş. Hadisin "rivayet yolu" için, İbn Kesir: "Ceyyidü'l-isnad (iyi yol izlenerek ulaşmıştır)" diyor. Öyküyü uzunca biçimiyle, Müstedrek adlı kitabına yazan hadisçi El Hâkim, hadis için "Sahihu'l-isnad", yani "sağlam yol izlenerek aktarılmış bir hadis" diye görüş belirtiyor.Başka hadisçiler de, söz konusu öyküyü içeren hadislere yer veriyorlar kitaplarında. Tüm bunlar yok sayılırsa, "İslam hükümleri" yönünden, işin içinden çıkılmaz. Çünkü, "İslam hükümleri"nin çok azı, doğrudan Kur'an'a dayanır. Çoğunun kaynağı "hadis"lerdir. Bu tür hadisçilerin aktarıp yazdıkları hadisler. Şimdi siz ey, saçmalığın kılıf hazırlayıcıları! İslam'ın kutsal kitabının da, nice benzerleri gibi içerdiği saçmalığı saklamak için bu hadisçilerin aktarmalarına "uydurma" derken; aynı şeyi, genel olarak "İslam hükümleri" için de söylemeye var mısınız?

Öykünün, "Yahudi uydurması" olduğu bir gerçek. Ama aynı uydurmanın bir bölümü de, akıl ve bilimle bağdaşmaz saçmalıklar içererek Kur'an ayetinde yer almıştır.

Masal, eski bir masal. Muhammed'den yüzyıllarca önce Yahudi kaynaklarında okunmaktaydı? Tevrat'ta, Tevrat "şerhlerinde"... Tevrat'ın birinci kitabı olan Tekvin'in 6. babında, birincisinden beşincisine değin olan ayetlerinde öyküye değinildiği görülebilir. A. Geiger de, aynı öykü ve benzerlerini eski bir "Yahudi Midraşı'nda" bulmuştur. İncil'de, Petrus'un İkinci Mektubunun ikincî bap"4". ayetinde; "Çünkü eğer Allah, günah işlediklerinde melekleri esirgemeyip fakat hüküm için saklı tutulmak üzere onları cehenneme atıp (burada Harut ve Marut'un Babil'de asılı bulundukları ileri sürülen çukur anlatılıyor olsa gerek) karanlık zincirlere teslim etti ise..." biçiminde bir anlatım var. Bu anlatımla da öyküye değinildiği söylenebilir. Kısacası, çok eski çağlardan sürüp gelen ve biçimden biçime girdiği anlaşılan öykü, Kur'an'a da sokulmuş sonunda. Daha geniş biçimiyle de "hadis"lere... Nice "kıssa"lar gibi... Kur'an'a ve "hadis"lere hangi kanalla yansıdığı

tartışılabilir. Ama "büyücü" iki melek olarak tanıtılan, günah işledikleri için de "ceza çekmekte" oldukları anlatılan Harut ve Marut ile Zühre öyküsünün eski çağların kalıntısı bir masal olduğuna kuşku yok. Masal bu. Elbette ki, saçmalık olacak. "Ayet" ve "hadisler yer vermiş olsa bile.

Öykünün konumuzu ilgilendiren yanı, "Harut ve Marut'un büyücülüğü"!

"Büyü"nün yeşerip, gelişmesini sağlayan ortamda, ilkçağların ilkel inanç ve masallarının payı büyüktür. Aynı boş inanç ve masallardan,"mucize"ler ve "mucize ortamı" da bolca gereç sağlamıştır.

İlkel inançlar birbirini, masal masalı etkilemiş. Geçim-yaşam etkenlerinin katılmasıyla da bir "yarış alanı" doğmuş bundan: "Büyü" ve "mucize" gösterileri için çok elverişli, bir alan. Kur'an'a da geçen "Harut-Marut" masalı, bunun bir küçük yansımasıdır işte.

Sevgili Kur'an'ımızda yoğunca yer alan ilkel inançlara "kılıf" hazırlayıcılardan Ebubekir Ahmed E'r-Râzî El Cessas (ö. Hicri 370/Miladi 980) da bunu dolaylıca anlatır. Arada hemen bir uyarı sunalım: Bu "Ebubekir E'r-Râzî" ile, hemen hemen aynı çağda yaşamış olan bir başka "Ebubekir E'r-Râzî" sakın karıştırılmamalı. Çünkü ikincisi (ö. 923 ya da 932) oldukça akıllı; hangisi olursa olsun "dinlerde pek yarar görmeyen" bir düşünür, bilim dünyasında sözü edilen bir doktor, bir bilim adamıydı.Bu aradan sonra dönelim konuya:

Saçmalığı örtmeye çabalayanlardan Ebubekir Ahmed E'r-Râzî El Cessas, "Harut ve Marut" büyücülüğünün geçtiği ayet üzerinde dururken, "büyü" ve "mucize" yarışmasına dolaylıca değinir. "Tanrı'nın 'büyüyü' de, 'büyücüyü' de açıkça kınadığı halde; meleklere, halka öğretsinler diye 'büyü bilgisi' indirmiş (vahyetmiş) olamayacağı" düşüncesinden yola çıkanların, "Harut ve Marut'un geçtiği ayeti "te'vil" yoluna saptıklarını, oysa buna gerek olmadığını açıklar; "meleklere büyü bilgisinin pekâlâ vahyedilmiş olabileceğini" ve "meleklerin de pekâlâ halka büyü öğretmiş olabileceklerini" savunur.Buna neden gerek duyulduğunu anlatırken de; "büyünün çok önemli bir konu olduğunu", büyü konusunda söyleneceklerin halka iletilmesi için "meleklerin görevlendirilmesinin ve bu göreve iki meleğin özellikle ayrılmasının çok doğru bir yöntem olduğunu, çünkü meleklere halkın daha çok inanacaklarını" yazar.Bir de şunu vurgular: "Büyücüler, peygamberlerin mucizelerine benzer olağanüstü şeylere kendilerinin de güç yetirdiklerini ileri sürmüşler ve halk da buna inanmıştı. Bunun üzerine Tanrı iki meleği gönderdi ki, halka gerçeği anlatsınlar..."

Demek ki, bir yanda "peygamberler mucize gösterisinde" bulunurken, öbür yanda da "büyücüler gösterilerini sergiliyorlar"dı! Tanrı isterdi ki, halk tümüyle "peygamberler"den yana olsun. Oysa böyle olmuyordu, halkın bir

bölümü de (belki de daha büyük bir bölümü) "büyücüler"e ve onların gösterilerine ilgi gösteriyordu. Şimdi ne yapsın Tanrı? Peygamberlerden yana olduğu için, bunlar, "büyücüler"e baskın çıksınlar diye, yardımcı ve seçme iki melek gönderdi! Yani "Harut ve Marut'u.Kur'arı savunucusu E'r-Râzî'ye göre işte olay bu.

Zavallı E'r-Râzî ve benzerlerine burada söylenecek çok şey var. Ama konuyu daha çok uzatmayıp geçelim. Yalnız şunu söylemek gerek ki, E'r-Râzî'nin dolaylı olarak anlattığı, "peygamber-büyücü yarışı" bir gerçek. Mucize gösterilerine ilişkin anlatılanlar da yansıtır bunu…

Kaynak:Turan Dursun "Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III"

Benim Notum

Okuduğunuz gibi Turan Dursun araştırmacıların bu masalın Midraşlardan alındığını söylediklerini söylüyor.Bu Midraşlardan biri olan Midraş Yalkut'un 44. bölümünde hikaye aynen şöyle geçiyor;

> **Öğrencileri Rabbi Joseph'den Azail'i anlatmasını istediler,öğrencilerine şunları söyledi;**
>
> **Nuh Tufan'ından sonra dünyada putataparlık egemen oldu(çok yaygınlaşmıştı),Kutsal Olan(Tanrı) bu duruma çok öfkelendi.O sırada iki melek Şamhazai ve Azail Tanrı'ya şunları söyledi:**
>
> **Ey evrenin efendisi,dünyayı yarattığında,sana o çok önemsediğin insanın ne mal olduğunu söylemedik mi?Ve şimdi insanlar hakkında endişeleniyoruz.**
>
> **Tanrı şöyle cevap verdi:Çok iyi biliyorum ki,eğer dünyanın hükmünü size verseydim(sizi dünyaya egemen kılsaydım),kötü tutkulara kapılıp insanlara karşı zalim olacaktınız.**
>
> **Melekler:Eğer insanların arasına karışmamız için bize izin verirsen bilgelikle ismini yücelteceğimizi göreceksin.**
>
> **Tanrı:Gidin ve insanlar arasında yaşayın,size izin veriyorum.**
>
> **Çok geçmeden Şamhazai Ester isimli genç ve güzel bir kız gördü ve yatma teklifinde bulundu,kız ise şöyle dedi;**
>
> **Sizin göklere çıkabilmenizi sağlayan o sihirli kelimeyi bana öğretmeden seninle yatamam.**

Melek kelimeyi kıza öğretti,kız kelimeyi söyleyerek göğe yükseldi.

Kız kendini ahlaksızlıktan uzak tuttuğu için göklere,Yedi Yıldız'ın arasına yükseldi ve oradan Tanrı'ya övgüler sundu.

Melekler daha da ileri gidip güzel insan kızlarıyla ilişkiler kurdular ve çocukları oldu.

Kaynak:http://www.truthnet.org/islam/src-chp3.htm

Görüldüğü gibi hikayeler birebir aynı,İslam'daki kızın sihirli sözü öğrenip göğe çıktığı versiyonunu Turan Dursun vermemiş ama göklere yükselip yıldız olduğundan bahsetmiş.Bu Hikayenin bir de Sümer'de kökeni vardır.Muazzez İlmiye Çığ "Kuran İncil ve Tevrat'ın Sümer'deki Kökeni" isimli kitabında hikayenin Zühre'nin sihirli kelimeyi öğrenip göğe çıktığı versiyonunundan da biraz daha detaylı bahsederken,Zühre'nin Sümer Tanrıçalarından İnanna ile özdeş olduğundan da bahseder ve nice ilginç benzerlikleri gözönüne serer.Ben onları buraya almak yerine size kitabı okuyup kontrol edebileceğiniz şu linki vermeyi uygun görüyorum;

Kuran İncil ve Tevrat'ın Sümer'deki Kökeni

Musa ve Hızır Masalının Kökenleri

Bu "masallar karması" Kehf Suresi'nde. Bir bölümü, 60. ayetten başlıyor; 82. ayete dek sürüyor. Burada anlatılan, "Musa" ile "Tanrı katından, kendisine özel bilgi verildiği" bildirilen bir "kul'"un karşılaşması. Bu bölümde, birkaç masaldan iz bulunabiliyor: "Gılgamış Destanı"ndan var, bir "Yahudi efsanesi"nden var. Ve "İskender romanı"ndan ("İskender-Nâme"den) var. Öyle ki, masalın başkahramanı "Musa", üç masalın kahramanının rolünü de alabilmekte. Bölümün birinci kesiminde, "Gılgamış Destanı"nın "Gılgamış"ı ve "İskender romanı"nın kahramanı "İskender" (Büyük İskender); ikinci kesimindeyse, Yahudi masalının "İlyas"ı olabilmekte.Ayetlerde "ad" olarak "Musa"nın geçmesinin de, yanlışlıkla iki adın karıştırılmış olmasından ileri geldiği anlaşılmakta:

Masalda bir "hizmetçi" ("fetâ"), Yahudi efsanesinde, "Yeşu"dur. Ancak iki Yeşu var: Biri Nun oğlu Yeşu; biri de Şafat'ın oğlu Yeşu (Elişa). Birinin "efendi"si "Musa" (Musa Peygamber), öbürünün "efendi"siyse "İlyas"tır (İlya=Eliya) Yahudi kaynaklarında, "efendi"si "İlyas" olan Yeşu (ben Levi=ben Şafat), "haham"dır da aynı zamanda. "Efendi"si (İlyas) ile birlikte yola çıkarlar. Ama yolculuk sırasında, "arkadaşlık" için "İlyas"ın birtakım koşulları olur. Kur'an'da, "Musa"ya koşullar ileri süren kişininkine benzer koşullar.Burada, Kur'an'daki "efendi", kendisine karşı koşullar ileri sürülen

kişidir (Musa).Oysa Yahudi efsanesinde, koşullar ileri süren, "efendi"dir (İlyas). Bununla birlikte, Kur'an'daki "Musa" ile, Yahudi efsanesindeki "İlyas", bir başka yönden, "efendi" olmak yönünden birbirlerine benzemekteler. Ancak, Kur'an'daki biçimiyle masalın kahramanı olan "efendi"ye eşlik eden "hizmetçi" ("fetâ"), önemli rol almamakta. Bu "efendi"ye eşlik eden bir başkası, ki; bu, "hizmetçi" değildir; önemli rol almakta. "Arkadaşlık" isteğinde bulunan "Musa"ya karşı "koşullar" ileri süren kişi budur. Buna karşılık, Yahudi efsanesinde, asıl önemli rolü "efendi" (İlyas) alıyor. Yani, masal, iki yönden değişmiş ve karıştırılmış olarak Kur'an'a geçmiş durumda. Hem "efendinin adı değişmiş, ki bu, iki ayrı "Yeşu"nun "efendisinin karıştırılmış olmasından ileri gelmiştir; hem de "efendi"nin "rol"ünde değişiklik olmuş. Ama masalın bir kaynağının söz konusu Yahudi masalı olduğu belli. Öte yandan, aynı masal, öteki iki masaldan da "iz"ler taşımakta:

"Gılgamış Destanı'ndan: Gılgamış, yoldaşı Enkidu ölünce üzüntülere gömülür. '"Sonsuz yaşam"ı aramaya koyulur. Utnapiştim'i düşünür. "Sonsuz yaşam", onda. Bu .yaşamın nasıl elde edilebileceğini de o bilir. Böyle düşünüp yola çıkar. Utnapiştim'i, Tanrılar, sonsuz yaşamı verdikten sonra, "ırmakların ağzı"nda bir yere yerleştirmişlerdir. Gılgamış yola düşer. "Çöllerde yolculuk eder, dere tepe aşar. Tanrıların Dilmun ülkesindeki güneşin bahçesine yerleştirdikleri ve insanlar arasında, ölümsüzlüğü yalnızca kendisine bağışladıkları Utnapiştim'i bulur en sonunda!" Ne var ki, Ut- napiştim, Gılgamış'a "ölümsüzlük" yerine öğüt verir. Aradığı şeye erişmenin mümkün olmadığını anlatır…

Kur'an'daki biçimiyle de masalda, "aranan kişi", sıradan bir kişi değil. "Musa'mın, sonunda bulduğu bildirilen bu kişi için, 65. ayette şöyle denmekte: "Sonunda, Musa ve yiğidi (hizmetçisi), kullarımızdan kendisine katımızdan rahmet ve 'ilim' verdiğimiz kulu buldular."

"İskender romanı'ndan: İskender de "sürekli yaşam" kaynağını aramış gösterilmekte. Bir aşçısı vardır: Andreas. Birlikte yola çıkarlar. "Karanlıklar Ülkesine" (Uzakdoğuya) doğru... Yolculuk sırasında bir gün Andreas, bir tuzlu balığı alıp bir su kaynağında yıkamaya yönelir. Tam yıkarken, balık diriliverir. Çünkü "sürekli yaşam" kazandıran suya dokunmuştur. Ve kaçıp gider. Andreas da arkasından suya atlar. O da "sürekli yaşam"a (ölümsüzlüğe) kavuşur öylece. Olayı, "efendi"si İskender'e anlattığı zaman, İskender durumu hemen anlar. Anlar ki, o kaynaktaki "su", özelliği olan bir su. ("Ab-ı hayat"). O kaynağı bulmak için atılır, çabalar, ama boşuna. Bulamaz...

Masal, Kur'an'da adı geçen surenin (Kehf) 60-64. ayetlerinde şöyle anlatılmakta:

"Musa (İskender romanında da İskender), yiğidine: 'Ben, iki denizin birleştiği yere (Gılgamış destanında Utnapiştim'in oturduğu anlatılan iki ırmağın ağzı da olabilir) ulaşmaya, ya da yıllarca başımı alıp gidinceye dek bu çizgimde 'bulunacağım!' dedi. İkisi birlikte yürüyüp iki denizin (iki ırmağın) birleştiği yere ulaşınca ''balıklarını'' unutmuşlardı. Bu 'balık', hemen (fırlayıp) denizde kendine bir yol bulmuş, kayıp gitmişti o sırada. (Musa'nınsa bundan hiç haberi yoktu.) Oradan uzaklaşınca, Musa, 'haydi besinimizi getir. Ant olsun ki, bu yolculuk bize yorgunluk getirdi' diye söyledi yiğidine. Yiğidiyse şöyle dedi: 'Biliyor musun, (falanca) kayanın yanına geçip oturduğumuzda balığı unutmuşum. Belli ki, anımsamayayım diye bana onu unutturan, şeytandan başkası değil. Balık, şaşılası biçimde denizde kayıp yol bulmuştu kendine.' Musa da şöyle konuştu: 'isteyip aradığımız da zaten buydu!' Bunun üzerine, hemen geri döndüler. Geldikleri yoldan izleri üzerine..."

Bu ayetlerde anlatılanların, biraz ve önemsiz değişiklik olsa bile, İskender romanından özet olarak aktarılan yukarıdaki anlatılanlara ne denli uyduğunu "izah"a gerek var mı? "Balık", "bahğın_dirilivermesi", "su", büyük bir ilgiyle "balığın izlenmesi"... Masalın, Kuran'daki biçiminde de, İskender romanındaki biçiminde de önemli noktalar. Gerisi hep aynntı konumuz yönünden.

Ayetlerde ve İskender romanında anlatılanlar birbirine uyduğu içindir ki, İslam Ansiklopedisinde., İskender-Nâme maddesinde, "Bu ayetlerde Musa'nın anlattıkları, gerçekte, bu hikâyelerden (İskender romanından) alınmıştır" deniyor haklı olarak."?

Yine haklı olarak, bu görüşü paylaşan başkaları da var.Görüyorsunuz, Kur'an, nerelerden derlenme masalları, "Tanrı'dan vahiy ürünü" birer "hikmet" diye sunuyor inanırlarına!

İskender'in masalda geçen aşçısı (Kur'an'ın deyimiyle yiğidi) Andreas, kimilerine, örneğin R. Hartmann'a göre; Kur'an'da "peygamber" olarak geçen "İdris"in kendisidir. Başkaları da bu görüşü haklı bulmaktalar.

Yukarıdaki ayetlerden sonra gelen ayete (65. ayet) de yer verilmişti. Bu ayette, Musa ve yiğidinin bulmaya yöneldiği, sonunda da bulduğu kişinin "niteliği" çok önemli. Bu kişi, "Tanrı katından özel olarak bilgilendirilmiş". Bu kişiye verildiği bildirilen "bilgi", "Musa'ya verilenden başka olmalı. "Başka" ve daha "önemli" olmalı ki, Musa, yiğidini de alarak onun peşine düşmüş olsun. 66. ayette, Musa'nın o kişiye şöyle dediği anlatılır:

"...Sana öğretilen bilgiyi, bana da öğretmen için ardından gelebilir miyim?"

Bu sözü edilen bilgi, anlaşılan "gizli bilgi". Ve son derece önemli. Buysa, olsa olsa, "ölümsüzlüğe ilişkin" bir "bilgi" olabilir. Yukarıdaki kaynaklarında da, "masal"da işlenen bu. Gılgamış destanında da, İskender romanında da.

Bir de bu "bilgi", "gizemci"lerin önem verdikleri "bilgi" açısından ele alınır."Gizler bilgisi"dir ("ilmü'l-esrar") bu. 65. ayette "ledün" (kat, Tanrı katı) geçtiği için bu bilgiye "ledünnî bilgi" dendiği de olur. "Tanrı'nın kendi katından araçsız olarak verdiği"ne inanılan "bilgi". Kur'an'ın ve bu ayetlerin bir amacı da, bunu pazarlamak. İslam gizemcilerince son derece önem verildiği görülür "ledünnî bilgi"ye.Kaynağıysa, kuşkusuz yabancı kaynaklar. Bu yabancı kaynaklar arasında, "Eski Yunan düşüncesi" de var.

Kaynak:Turan Dursun ‘’Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III’’

Zülkarneyn ve Kökenleri

Kur'an'da Övülerek Anlatılan "İki Boynuzlu" Kim? Büyük İskender mi?

Prof. Dr. Muhammed Hamidullah'ın yazdıklarına bakalım. Aynen şöyle:

> **"Bu arada hemen işaret edelim ki, Arapların geleneksel nakillerine göre: Büyük İskender (Alexandre le Grand) (İÖ 356-323), Mekke'de bulunan Kabe'yi ziyaret etmişti. Araplar, buna 'Zu'l-Karneyn', yani 'iki boynuzlu' adını verirler. Bu iddiayla ilgili çeşitli açıklama ve yorumlar arasında en iyisi gibi duran, şudur: İskender, erkek keçiyi (tekeyi) 'totem' edinmiş ve ona tapıyordu ki, bunun iki boynuzu, bu totemin simgesiydi. Aynı dönemde, çift boynuzlu süslü bir şapka (bicornetbikorn) da vardı. Bu şapkanın kullanılışı bugün bile Makedonya'da tamamen kaybolmuş değildir.**

İki boynuz", "doğu-batı" anlamına da alınıyor ve Kur'an'da "iki boynuzlu" diye nitelenmiş olarak anlatılan kimseye "güneşin doğduğu ve battığı kesimlere" (doğuya ve batıya) gittiği için böyle dendiği ileri sürülüyor. Çünkü Kur'an ayetlerinde, söz konusu "iki boynuzlu"nun, "güneş"in tam "battığı" ve tam "doğduğu" kesimlere gittiği anlatılmakta. (Kehf Suresi, ayet 83-101.)

Tevrat'ta adı geçen bir yer var: "Aşterot-Karnaim" (Ashteroth Karnaim). "İki boynuzlu 'Ashtart' (Tanrı)" anlamında. Bu ad da, bu adın anlamı da, "Zu'l-Karneyn"e benzemekte. Eski Suriye kentlerinden biri burası. Eski Suriye'nin, Yunanlılarca da önemsenip benimsenmiş olan "Tanrı"larından "Atargatis"in "Carnion" adında bir yerde, bir tapınağı vardı. Bu "Tanrı", bir "güneş kursu" ve bir "ay" resmiyle simgeleniyordu. Yani "iki boynuz"u vardı: Biri "güneş"in, öbürü de "ay"ın simgesiydi. Doğubilimci Philip K. Hitti, "Carnion"un, Tevrat'ta sözü edilen ve "iki boynuzlu Ashtart"' anlamına gelen "Aşterot-Karnaim"in olabileceğini yazar.Buna göre,

Kur'an'da "iki boynuzlu" niteliğiyle sunulan ve "Tanrı'dan buyruklar" aldığı bildirilen "ulu kişi"nin, gerçekte, bir zamanlar "Tanrı" diye inanılmış, adına, "iki boynuzlu" niteliğiyle anılan yerde "tapmak" kurulmuş bir "efsane kahramanı" olduğunu da düşünmek mümkün.

Kimileri de, Kur'an'daki "iki boynuzlu"nun, "Yemen Hükümdarlarından biri" olduğunu ileri sürerler.Ancak bence, sözü edilen "iki boynuzlu", ayrı ayrı "efsane'lerin "kahraman"larına verilen bir "san"dan alınmıştır. Kur'an'daki "Zu'l Karneyn"in kahraman olarak yer aldığı surede çeşitli "masal"lardan bir "karma"nın yer alıyor olması da bunu gösterir.

Çeşitli kaynaklardan ve bu arada İskender'in aracılığıyla "Eski Yunan"dan alınan masal parçalarından oluşma "masallar karması"ndan biri biter, ardından bir başkası başlar.Aynı surenin 83. ayetiyle, şöyle denerek:

> **"(Ey Muhammed) Sana, Zu'l-Karneyn'i ('İki boynuzlu'yu) sorarlar. De ki, size anlatacağım onu!"**

Ve 101. ayete dek sürer.

"Sana Zu'l-Karneyn'i sorarlar..." dendiğine göre, Muhammed'in döneminde bu "iki boynuzlu"nun sözü ediliyordu birtakım çevrelerde. Anlaşılan, bir "kahraman" olarak destanlaşmıştı. Yukarıda belirtildiği gibi, kimileri haklı olarak "Büyük İskender'i bulurlar onda. Bir kez, "iki boynuz" simgesi, bu ünlü Kral'da da var. İkincisi, daha önceki ayetlerde anlatılan "masallar karması" da, bu Kral adına oluşturulmuş romandan da öğeler bulunan parça içeriyor. Birlikte gördük. Sonra, "Zul-Karneyn"in ayetlerde anlatılan "gezisi", şöyle ya da böyle bu Kral'ı anımsatıyor. İnceleyicilerince haklı olarak şöyle dendiği görülmekte:

> **"İskender, doğuluların katında, yalnızca bir 'cihangir' (dünyayı ele geçirmeye çabalayan biri), yalnızca kentler kurmuş bir kurucu değil; aynı zamanda, dünyanın bir ucundan öbür ucuna varmış bir kahramandır. Ve yalnızca ülkeler ele geçirmek amacıyla değil; yani dünyaya yönelik bir tutkuyla değil; öğrenmek, bilgi elde etmek amacıyla atılmıştır hareketlerine. Kendisine her yerde, filozofların eşlik etmesi de bundan. Doğanın olağanüstü durumları ve 'tılsımları, onun ilgisini çekmiştir.**

84. ayette, "Kuşkusuz, biz onu yeryüzüne yerleştirmiş ve her şeyden bir 'neden' (bir temel çıkış yolu) vermiştik ona" dendikten sonra masal şöyle sürdürülür:

> **"O da bir nedene uydu (bir yol tuttu), vara vara, güneşin battığı yere vardı. Güneşi, bir kara suda batıyor buldu. Ve yanında da bir toplum.**

Biz ona seslenip: 'Ey Zul-Karneyn, dilersen bu topluma ceza verirsin ve yine dilersen onlar içinde iyi ilişki kurarsın!' dedik. (Ayet 85-86.)

"Sonra yine bir nedene uydu. Vara vara, güneşin doğduğu yere vardı. Güneşi, öyle bir toplum üzerine doğar buldu ki, o topluma hiçbir 'örtünme-saklanma' aracı (sitr) yaratmamıştık. İşte böyle... Onun katında olanın hepsini biliyorduk..." (Ayet 89-91.)

Masalın daha sonraki bölümünde de, Zul-Karneyn'in, vardığı bir ülkede "Ye'cüc", "Me'cüc" diye adlandırılan bir toplumla karşılaştığı, bu toplumun "bozguncu" olduğu ve bu toplumdan "zarar gördükleri"ni anlatarak yakınanların isteğiyle Zu'l-Karneyn tarafından bir "sed" yapıldığı "hikâye" edilir.

"Zu'l-Karneyn"i Muhammed'den soranlara, bu masal anlatılarak karşılık verilmiş oluyor.Acaba "soru"yu soran kimlerdi? Hangi kesimdendi, hangi inanırlar kesimindendi? Bu bilinebilse, "masal" oldukça aydınlanmış olacaktı.

Bu soru, "Yahudi'lerin "kutsal" kitaplarını okuyanlardan gelmiş olabilir. Eğer böyleyse, masalın, hiç değilse bir bölümünün kaynağını bu kitaplarda aramak hiç de yararsız olmaz:

Tevrat'ı açıp bakıyoruz, Danyal bölümünde şunları okuyoruz:

"Ve gözlerimi kaldırıp baktım ve işte ırmağın önünde bir koç durmaktaydı.Ve koçun iki boynuzu vardı. İki yüksek boynuz. Ama biri, öbüründen daha yüksekti. Yüksek olanı sonradan çıktı. Koçu, batıya, kuzeye ve güneye doğru tos vurmakta gördüm.

"Ve ben düşünmekteyken işte batıdan, tüm yeryüzü üzerinde, ayağı yere dokunmayan bir teke geldi. Tekenin gözleri arasında, göze çarpan bir boynuzu vardı. Ve ırmağın önünde durmakta olduğunu gördüm. İki boynuzu olan koçun yanına geldi. Ve tüm gücüyle onun üzerine seğirtti... Ve ona karşı kudurdu ve vurup koçun iki boynuzunu kırdı..." (8:3-7.)

"Ve vaki oldu ki ben, Daniel (Danyal), bunları görünce, anlayayım diye araştırdım. Ve işte karşımda biri durdu. Bir insan görünüşündeydi. Ve Ulay Irmağı ortasından bir adam sesi işittim. Şöyle sesleniyordu: 'Cebrail!Gördüğünün anlamını bu adama anlat!' Ve durduğum yere yakın geldi. Ve gelince ben korkup yüzüstü kapandım. Ve bana şöyle dedi: 'Ey Âdemoğlu! Bu gördüğün, 'ahir zaman alameti'dir. Dinle!' Ve benimle söyleşirken, yüzüm yerde olarak derin uykuya daldım. Ve bana dokunarak beni ayağa kaldırdı. Ve şöyle konuştu: 'İşte Tanrı gazabının

sonunda ne olacağını ben sana bildiriyorum! Çünkü gördüğün, ahir zamanı belirtmek içindir:

'"Gördüğün iki boynuzlu koç, Medya ve Fars Krallarıdır.

"O kıllı teke de, Yunan Kralıdır. Gözleri arasında olan büyük boynuz, birinci Kraldır.'" (8: 15-21.)

Burada anlatılanlara bakarak, Kur'an'daki "Zu'l-Karneyn"in ("iki boynuzlu"nun); eski İran'da Pers Krallığının, sülalenin beşinci kralı olan ünlü Kiros (Keyhusrev, İÖ 559-529) olduğu söylenebilir. Bu kral, valisi bulunduğu Med Kralına karşı başkaldırmış ve yenerek Med Krallığına son vermişti. Ve İran yaylasından Anadolu'da Kızılırmak'a kadar uzanan Pers Krallığını kurmuştu.Yani "Medya" ile "Fars", bu Kralın egemenliği altında birleşmişti. Bu Kral, yukarıdaki Tevrat ayetlerinde neler "gördüğü" anlatılan ve kendisine, Cebrail tarafından gördüklerinin anlamı bildirilen Danyal (Daniel) ile "çağdaş" bulunmakta. Yahudiler, bu Krala çok saygı göstermekteler. Çünkü bu Kral, İÖ 539'da, Babil'i ele geçirmiş. Krallığa katmıştı. O sıra, uzun süreden beri, Babil'de sürgün yaşamı süren, tutsak bulunan "İbraniler"in ülkelerine geri dönüp Kudüs'te yeni bir tapınak yapmalarına izin vermişti.Onun için "iki boynuzlu koç"la bu Kral anlatılıyor olmalı. Dahası var: M. Sadeddin Evrin'in anlatmasına göre, 1838'de, Istahar Pasargadae'de meydana çıkarılan Keyhusrev'in (Kiros'un) heykelinin başında koç boynuzları ve sırtında kartal kanatları bulunmakta.

Evrin, buna dayanarak Kur'an'daki "Zu'l-Karneyn"le de bu kralın anlatıldığını ileri sürer.

Ama bence anlatılmak istenen, bu kral değildir. Çünkü: "iki boynuzlu koç, Medya ve Fars krallarıdır" deniyor Daniel ayetinde. Yani burada söz konusu olan bir tek kral değil, iki kral. İki boynuzdan biri birini, öbürü de öbürünü simgeliyor.

Şunu da düşünmek gerek bence: Tevrat'ın kimi bölümleri gibi Daniel bölümü de Yunanlıların, "Helenizm" kültürünün alabildiğine etkisinde kalındığı sırada kaleme alınmıştır. İleride bunun üzerinde durulacak. Daniel (Danyal) bölümünün, İÖ 2. yüzyılda yazıldığı bilinmekte. "İki boynuzlu koç"un "güçsüzlüğü"nün, buna karşılık "tek boynuzlu teke"nin gücünün, üstünlüğünün belirtilmesi bundan. Yani Büyük İskender'in gücü görüldükten sonra anlatılanların kaleme alınmış olmasından. "Güçsüz" ve boynuzları kırılarak perişan edilmiş olduğu açıklanan bir "iki boynuzlu koç", Kur'an'da çok güçlü gösterilen bir "Zu'l-Karneyn"e uymamakta.

"Bir tek boynuzlu teke de, Kur'an'dakine uymuyor. Çünkü Kur'an'daki; 'iki boynuzlu'" denebilir.

Boynuzların sayısından çok, "güç" önemli. "Tek boynuzlu teke", öbürüne göre çok güçlü. Buysa, Kur'an'inkine, çok uygun bir nitelik. "Boynuz"un "tek" olması, bir tek kral anlatılmak istenmesindendir. Burada anlatılmak istenen, Büyük İskender'dir. Aynı yerdeki ayetlerden birinde şöyle bir açıklamanın bulunması da bunu gösterir:

> **"Ve teke kendini pek çok büyüttü. Zorlu olunca, o büyük boynuz kırıldı ve onun yerine, göklerin dört yeline doğru göze çarpan dört boynuz çıktı" (Daniel, 8:8).**

Bu açıklama, tarihe de tıpatıp uymakta: Çünkü bilindiği gibi, Büyük İskender İÖ 323'te ölünce bölünmeler olmuş ve "dört boynuz" meydana gelmişti. Yani bir Krallıktan, dört "baş" doğmuştu: Antipatros-Ptolemaios-Selevkos-Antigonos.Ve şu devletler:

• Başkenti Pella olan Makedonya devleti.
• Başkenti Antiokhia (Antakya) olan Selevkoslar devleti.
• Başkenti Aleksandria (İskenderiye) olan Ptoleme'ler (Batlamyus'lar) devleti.458

Benim yorumum şu: Büyük İskender, "teke"ye ve "boynuzları"na özel bir anlam veriyordu.Yukarıda Hamidullah'tan alınan alıntıda da belirtildiği gibi, "totem" edinmişti bu hayvanı. Boynuzlarını da simge olarak almıştı. Boynuzlardan birinin Güneşi, öbürünün de Ay'ı simgelediğini ve Büyük İskender güneş ve ay kültlerine inandığı için bunları simge olarak aldığını düşünebiliriz. Daniel'deki "teke" yalnızca "bir boynuzlu", ama bu boynuz İskender'in "rakipsiz" olduğunu anlatmak içindir. Kendisinin seçtiği simgeyse; iki boynuz. Gücü ve büyük etkisiyle doğuda da yayılmıştır bu simge.Ve İskender doğuda "iki boynuzlu Kral", "iki boynuzlu kahraman" olarak dilden dile anlatılmış, biçimden biçime giren masallara konu olmuş ve işte bu masallardan biri de Kur'an'a geçmiştir.

"İki boynuzlu" olmak, İskender'in etkisiyle bir kralın, kahramanın üstün gücünü anlatmakta kullanılır olduğu için de, başka krallara, kahramanlara da yakıştırılmıştır. Bir Himyeri şairin şöyle dediği aktarılır:

> **"Zu'l-Karneyn, benim 'muslim' dedemdir. Yeryüzünde bir hükümdar olarak yücelmişti. Ama bunak olmamıştı. Doğuya ve batıya ulaştı. Yol gösteren iyilikseverden sağlayacağı mülk-egemenlik yollarını aradı. Varıp, güneşin dönüş yerindeki battığı yeri gördü. Kara balçıklı bir suda batıyordu güneş."(Arapcasmdan, olduğu gibi çevirdim- T.D.)**

Bu şiirde kullanılan sözcüklerin çoğu, aynen Kur'an'ın konuyla ilgili ayetlerinde de geçmekte. Yani devlet kurmuş olan (Yemen'de) "Himyeriler"in

de "iki boynuzlusu vardı. Bu şiirlere de yansımıştır. "Zu'l-Karneyn" iki sözcükten oluşturulmuş: "Zu" (yerine göre za ve zi de olabiliyor) ve "Karneyn" sözcüklerinden. Yemen'deki söz konusu toplumun hükümdarlarının adları da "Zu"luydu genellikle.Buna bakarak, "Zu'l-Karneyn"in bu toplumun hükümdarlarından biri olduğuna hükmeden ciddi yazarlar bile var.Bana göreyse başka kaynaklardan yansımalarla ve bu arada Büyük İskender'in de etkisiyle oluşmuş bir masalın kahramanıdır buradaki Zu'l-Karneyn de. Olabilir ki, Muhammed, "Zu'l-Karneyn"i, "Himyeriler"de, bunların şiirlerinde görmüştür. Kur'an'a da buralardan alıp geçirmiştir. Niye olmasın? "İman"ın da, "hikmet"in de, "şeriat"ın da "Yemenli" olduğunu söylememiş miydi?

Ancak; "kutsal metin"lerdeki özel deyimlerin ve Büyük İskender'in de etkisiyle bu nitelikteki masal kahramanlarına ilişkin anlatılanlar, hangi kesimden, hangi söz dizimleriyle ve hangi görüntü altında Kur'an'a yansımış olursa olsun, kökenine inildiği zaman, yine Sabiîlikteki inanç bulunur.

Kâmûs'ta, "Zu'l-Karneyn"deki "karn" sözcüğü ele alınırken; bu sözcüğün en başta gelen anlamlarından biri olarak şu gösterilir: "Güneş tekerinin bir yanı.Bilindiği gibi gökbilimde, "teker" (kurs) diye bir şey var. "Bir gökcisminin, teker (tekerlek) biçiminde gördüğümüz yüzeyi". "Karn" sözcüğünün, "Güneş"e ilişkin başka anlamlar da içerdiği anlatılır.

Demek ki, Sabiîlik dininin içeriğinde bulunan "Güneş Kültü"nden, "Zu'l-Kar- neyn"de bir anlam var. Bu kadar değil:

En sağlam sayılan hadisçilerin de kitaplarında yer verdikleri bir hadiste, şöyle denmekte:

> **"Namazınızı, Güneş'in tam doğduğu ve tam battığı zamana rastlatmayın. Çünkü, Güneş, şeytanın 'iki boynuzu arasında doğar.**

Burada "boynuz" için "karn" (iki boynuz için 'karneyn') sözcüğü kullanılmıştır. Bu hadiste "güneş" de söz konusu edildiği için "karn" sözcüğündeki "Güneş" anlamı daha da güçlenmiş olmakta.

İskender romanında, yani doğuda "Zu'l-Karneyn" olarak da görülen Büyük İskender için oluşturulmuş öyküde-efsanede, İskender'in "aşçısı olarak" yer alan "Andreas", yukarıda da belirtildiği gibi; "İdris" (Peygamber) ile özdeş görülmekte. "İdris"se, sonunda "ölümsüzlüğe ulaşmış" bir "Güneş kahramanı" niteliğindedir. İlgili Kuran ayetini anımsamakta yarar var:

Meryem Suresi'nin 57. ayetinde, İdris için şöyle denmekte:

> **"Biz, onu, yüksek bir yere (göğe) yükselttik."**

İslami kaynaklarda, İdris'le ilgili, konumuzu ilgilendiren ilginç efsane anlatımlarına rastlanır:

> **Bir gün, İdris, "Güneş meleği"nin yararına dilekte bulunur. Bu meleğe, görevinde kolaylık göstermesini diler Tanrı'dan. Tanrı da, dileği yerine getirir. Efsane bunlar anlatılarak sürer. Sonunda İdris'in özel çağrılı olarak "gök"lere götürüldüğü, birçok yer ve "cennet" gösterildikten sonra orada, yani "cennet"te bırakıldığı anlatılır.Bu arada onun "makam"ının "dördüncü kat gök"te olduğu da anlatılmakta. Bu açıkça şunu gösteriyor: İdris, efsanede, bir "Güneş kahramanı" rolündedir.Şu da ilginç: İdris, Sabiîlik dininin kutsal kitaplarında da "Peygamber" olarak yer alıyor. İbn Nedim'in El Fihrist'inde bu, açıkça belirtilmekte.**

İdris, İskender'in aşçısı Andreas'la özdeşse, o bir "Güneş kahramanı" olur da, İskender'de bu nitelik bulunmaz mı? İskender romanının ve Kur'an'daki konuya ilişkin ayetlerin gerisinde Sabiîlikten gelme inançları görmek, kaçınılamayacak bir sonuçtur bence.

Ve bence, "iki boynuz" simgesi alan İskender'in "boynuzlarından biri, "Güneş"i, öbürü de "Ay''ı simgeliyordu.

Gelelim, "Zul-Karneyn'in anlatıldığı Kur'an ayetlerinde geçen "Ye'cüc"-"Me'cüc"e ve "Zul-Karneyn"in yaptırdığı bildirilen "sedd"e:

"Bozguncu" oldukları ayetlerde anlatılan "Ye'cüc"-"Me'cüc"le, Türklerin (Tatarların) anlatılmak istendiğini yazıp savunmada, Kur'an yorumcuları, Arap-İslam yazarları birleşmiş gibiler.Tantavi (El Cevahiru Fi Tefsiri'l-Kur'an'i'l-Kerim) tefsirinde bir de "harita" yer alıyor: "Ye'cüc-Me'cüc Ülkesi": Türklerin (Tatarların) yaşayıp egemen oldukları yerler, yöreler.

Bu yazar ve yorumcular, yorumlarında haksız da sayılmazlar. İki yönden: Bu yorum, Tevrat'ın açıklamalarına uygun düşüyor. İkincisi; Türkler, özellikle de Tatarlar, toplumlar içinde "vurucu-kırıcı", Kuran'ın deyimiyle "bozguncu" olarak tanınmışlardır. Doğal olarak Araplarca da böyle bilinmişlerdir. O denli ki, Arap yorumcular, örneğin Tantavi, İslam'ı kabul etmiş olan Türkleri bile "Ye'cüc"-"Me'cüc" saymakta.Bu kadarla kalsa iyi. "Kıyamet alametleri" arasında göstermekte. Muhammed'in hadislerine ve Enbiyâ Suresi'nin 96. ayetine dayanarak.Bu ayetin anlamı şudur:

> **"Ye'cüc ve Me'cüc (için sedd) açıldığı zaman (Kıyamete yakın zamanlarda) bunlar, her dere ve tepeden akarlar."**

Konuya ilişkin ileri sürülen hadislerin çoğu, belli ki, uydurma. Sağlam olarak bilinen "hadis" kitaplarında da yer almamakta. Ancak; "Ye'cüc"-"Me'cüc'le ilgili ve bunları "Kıyamet alameti" olarak gösteren "hadislerden, bu tür

kitaplarda yer alanlar da var. Örneğin, Buharı ve Müslim'in de kitaplarında yer verdikleri bir hadisin anlamı şöyle:

> **"Peygamber, Cahş kızı Zeyneb'in yanına, büyük bir paniğe kapılmış olarak gelmiş ve şöyle konuşmuştu:**
> **- Lâilâhe illallah! Arap'm başına gelecek olan kötülük yaklaştığı için vay haline! Ye'cüc ve Me'cüc şeddinden şunun gibi bir yer açıldı.**
>
> **'- Şunun gibi bir yer...' derken, başparmağıyla onu izleyen parmağını çevirip gösteriyordu...**

Yine sağlam kabul edilen hadisçilerin kitaplarında yer alan kimi hadislere göre, Muhammed, "tarif ettiği" bir toplumla, ya da kimi toplumla "çarpışılmadıkça kıyametin kopmayacağını" anlatır.

Buharî'nin de yer verdiği bir hadise göre şöyle demekte:

> **"Sonra bir beladır (kıyamet alameti) ki, hiçbir Arap evi kalmamacasına o bela gelip girer. Sizinle Esferoğulları arasında bir anlaşma vardır o sırada. Ama onlar bu anlaşmayı bozmuşlardır..."**

Burada sözü edilen "Esferoğulları" ("Benu'l-Esfer") ile kimlerin anlatılmak istendiği belli değil. Belirtilen sadece, bunların renkleridir: "Sarı." Ya da, "ak"la "kara" arası.

Buharî ve Müslim'in birlikte yer verdikleri bir başka hadiste daha çok açıklık var:

> **"Burunları basık, gözleri küçük, yüzleri deri üstüne deri kaplanmış halkalar (ya da kalkan) gibi, ayakkabılarıysa keçeden-deriden olan bir toplumla siz çarpışmadıkça kıyamet kopmaz.**

Buharî'deki hadiste, bu toplumun "Huz" ve "Kirman"da yaşadıkları da açıklanmakta.

Müslim'in de yer verdiği biçimindeyse, söz konusu toplumun "adı" da açıklanmakta: Hadis aynen şöyle:

> **"Yüzleri deri üstüne deri kaplanmış halkalar (ya da kalkan) gibi olan, kıldan ' giysileri bulunan, kıldan-deriden ayakkabı (çarık) giyen Türklerle Müslümanlar savaşmadıkça kıyamet kopmaz.**

Arap "Peygamber" Muhammed böyle dedikten sonra, "Kıyamet alametleri"nden gösterilen "Ye'cüc" ve "Me'cüc"le, "Türkler"in anlatılmak istendiği yolundaki yorum haklı olmaz mı?

Bu yorum, 'Tevrat'taki açıklamalara da uygundur" dedim. Çünkü:

Tevrat'ta, Nuh'un üç oğlundan biri olarak yazılan Yafet'in oğulları: "Gomer Mecüc..." diye başlanarak sayılır. (Tekvin, 10:1-2; I. Tarihler, 1:4-5) Ord. Prof. Dr. Zeki Velidi Togan'ın da belirttiği gibi Sakalar, İÖ 665'te, Asur yazıtlarında adı, Gogu, ya da Gog diye yazılan hükümdarın yönetiminde Kuzey Azerbaycan'a geçmekteydiler. Togan diyor ki, "...Gogeren bölgesi, adı geçen hükümdarın Asurca yazılan adı olan Gog'un, Gogar demek olduğunu gösterir. Ki, bu da, Türkçe bir sözcükse, Gök ve Göker demek olabilir."Şunları da yazmakta:

> **"Gogu ya da Gogar'm, Yahudilerde (Tevrat'ta) Gog adını aldığı ileri sürülmektedir. Bu Gog ve Magog'a ilişkin anlatılanlar, Tevrat'çıların belirlemesine göre İÖ 629-580 yaşayan İremie (Yeremya) ile İÖ 595-575'te yaşadığı İncil'cilerce kabul edilen Ezekhil (Hezekiel) öyküleri içine sokulmuştur.**

Togan, konunun uzman araştırıcısı olan başka yazarlar gibi, Tevrat'ta geçen "Gog" ve "Magog"un, Kur'an'da "Ye'cüc" ve "Me'cüc" diye geçen toplumun kendisi olduğunu yazar.

"Gog" ve "Magog" sözcükleri, Tevrat'ın eski Arap harfleriyle yazılı nüshalarında "Cüc" ve "Mecüc" diye yazılıdır.

Bu ‘’Gog" ve "Magog", yani "Ye'cüc" "Me'cüc", Tevrat'ta uzun uzun anlatılmakta. (Hezekiel, 38:1-23; 39:1 ve ötekiler.)

İncil'de de anlatıldığı görülmekte. Hem de Kur'an'da olduğu gibi ve Muhammed'in "hadis"lerinde anlatılanlara tam uyar nitelikte "Kıyamet olayları" arasında... Şimdi, Yuhanna'mn Vahyi'nin 20. babında anlatılanları birlikte okuyalım ve Muhammed'in Ye'cüc ve Me'cüc'le ilgili "bilgi"leri nerelerden aşırdığını birlikte görelim:

> **"Birinci Kıyamet budur. Birinci Kıyamet'te payı olan, mutlu ve mukaddestir. Onların üzerine ikinci ölümün egemenliği yoktur. Allah'ın ve Mesih'in din aracıları (kâhinleri) olacaklar. Onunla birlikte bin yıl saltanat sürecekler. " Ve bin yıl tamam olunca, Şeytan, zindanından çözülecektir. Ve yerin dört bir köşesinde olan toplulukları, yani Ye'cüc ve Me'cüc'ü saptırmak ve onları savaş için bir araya toplamak üzere çıkacaktır. Onların sayısı denizin kumu gibidir..." (Ayet 5-8.)**

Muhammed'in ya da öğretmenlerinin, tüm öteki İncillerden olduğu gibi, Yuhanna'nın Vahyi'nden de çok şey aldığına ve aşırdıkları arasında "Kıyametin alametleri"nin de bulunduğuna tanık olmaktayız.

"Ye'cüc" ve "Me'cüc"ün "deniz kumu gibi" sayılamayacak ölçüde "yeryüzü"ne dağılmalarının "kıyamet alametleri"nden sayılışım alıp, Tevrat'taki Daniel'in "âhır zaman" olaylarına ilişkin anlattıklarıyla karşılaştırırsak, "Zu'l-Karneyn'le "Ye'cüc" ve "Me'cüc"ün Kur'an'da neden bir arada anlatıldığı da aydınlanır. Çünkü yukarıda da değinildiği gibi, Daniel (Danyal), "iki boynuzlu koç"tan ve "tek boynuzlu teke"den söz ederken ve bunları "Cebrail"in "ülkelerin kralları" olarak yorumladığını açıklarken, "ahir zaman olayı" diye gösterir anlattıklarını.

Demek ki, masalın kökü, Tevrat'a değin uzanmakta. Oradan da, başka toplumların masallarına. Ve bana göre, Güneş, Ay ve "yıldız" kültlerinin ağırlığı olan inançlara, hatta daha da gerilerde ilkel inanç kesimlerine değin varıp dayandığı söylenebilir. Ancak masalın son oluşmasında, yukarıda genişçe anlatmaya çalıştığım gibi, "iki boynuzlu" niteliğiyle doğuda da bilinip önemsenen Büyük İskender'in ve Yunan etkisinin büyük payı vardır.

"Ye'cüc-Me'cüc"ün önüne geçmek için "Zu'l-Karneyn"in yaptırdığı Kur'an'da anlatılan "Sedd" nerede olabilir?

Bu soru, Kur'an ve hadis yorumcuları, Arap-İslam yazarları tarafından çok sorulup üzerinde durulmuştur. Ama ben bunun üzerinde durmayacağım. Çünkü, bir "masal"da sözü edilen "sedd", gerçek dünyada bulunamaz. Çok araştırıldığı halde, bulunamamıştır da. Din savunurları ve şarlatanlarının birtakım zorlama yorumları olsa bile... Söz konusu masal gibi, sözü edilen "Sedd" de, Muhammed ya da öğretmenleri tarafından, eski masallardan alınıp aşırılmıştır. Bu, bir gerçek. Ötesi laf.

Kur'an'da bu masalın, daha doğrusu masallar karmasının anlatılmasındaki amaç nedir? Arap milliyetçisi şeriatçı profesörlerden (Mısır) Tantavi, önce; "amaç, yalnızca öğüttür!" diyor.

Tantavi'ye göre, Kur'an'daki "Zu'l-Karneyn", Büyük İskender olamaz. Çünkü, İskender'in tarihteki yaşamı bellidir. Bu "Zu'l-Karneyn", Himyer hükümdarları arasında var olduğu söylenen "Zu'l-Karneyn"e daha çok benzemekte. Kur'an'daki olsa olsa Arap olabilir. Ancak, bu Zu'l-Karneyn'in, "Himyeri Zu'l-Karneyn" olduğu da söylenemez. Çünkü, Yemenli ve Himyeri hükümdarlarının tarihleri, yaşamları da bilinmekte.

Tantavi bu görüşünü belirtirken şöyle de demekte:

> **"Kur'an'daki Zu'l-Karneyn, ne Makedonyalı (Büyük) İskender olabilir. Ne de Himyerilerden geçmişte yaşamış herhangi bir adam olduğu söylenebilir. Çünkü Kur'an, bize Yunan tarihini, ya da Himyeri tarihini**

öğretmek için gelmiş değildir. Kur'an, dünya tarihinden ve bütün bilimlerden daha üstündür..."

Bu, "tüm bilimler"i "Kur'an"a "feda etmiş" görünen "Profesör"ün, daha sonra, "Kur'an'ın Bu Bilgileri Bize Vermesindeki Hikmet" başlığı altında şöyle dediği görülür:

> **"Kur'an inmeden önce, özellikle Arap toplumu, genel olarak da Müslümanlar, tarihlerini ve ülkelerin yerlerini belirlemeyi unutmuşlardı. Ve Ye'cüc-Me'cüc toplumundan Arap toplumunun başına neler geldiğini de bilmiyorlardı.**

Yani Kur'an'ın söz konusu masalı içeren ayetleri, "Müslümanlar"a, özellikle de Arapların tarihlerini, ülkelerin sınırlarını ve Arapların, Ye'cüc-Me'cüc toplumundan, yani Türklerden neler çektiğini anlatmak için gelmiş. Oysa daha önce de aynı molla profesör, Kur'an'ın amacının, falanca ya da filanca toplumun "tarihini bildirmek olmadığını" savunmakta.Buna şaşmamak gerekir. "Çelişkiler", din savunurlarının hiçbir zaman kaçınamayacakları olgulardır. "Din", demek, bir anlamda "çelişki" demektir. Geçelim...

Kur'an'da bu masala yer verilmesindeki amaç, bence de "öğüt"tür. "Hikmetli öğüt." Bu arada, yani "pazarlanan hikmet"lerle birlikte Kur'an'ı "derin bilgi kaynağı" olarak göstermek. "Gizli-gizemli bilgiler" kaynağı. Zavallı "inanır sürüleri" nereden bilecekler ki, Kur'an da, yolunu izlediği öteki "kutsal kitaplar" gibi, hep derleme, hep aşırılmış inanış ve masallardan oluşmakta? Nereden bilecekler, ya da sürüdekilerin hepsi bilebilir mi? Daha doğrusu, dünyanın gözü doymaz egemenleri, bunların gerçeği bilmelerine "imkân" verir mi?

Yunan düşünce dünyasından Kur'an'a ve "hadis"lere, bu nedenle de "İslam"a yansıyan, Büyük İskender için uydurulmuş "öykü" ve "masal"lar değildir yalnızca. Kuşkusuz başka masallardan şu ya da bu biçimde alıntılar da vardır. "Eski Yunan hikmetleri"nden (felsefesinden) bile... Daha önce de değinilmişti. Ancak, alınanların tümü "özel" biçimde "imanlılaştırılmıştır". Yani: Yunan düşünce dünyasından da alınmıştır. Ama "ırzına geçilerek"... Alınmamış olması zaten düşünülemez. Yunanlıların Doğuda ve "Doğulularla yan yana" uzun bir yaşamları olmuştur. Kaldı ki, "evrensel" bir "Helenizm" var. Helenizm kültürü, Yunanlıların (ortak) malı olmakla birlikte "evrensel" özelliğiyle yayılırken, Ord. Prof. Dr. Arif Müfid Mansel'in anlatımıyla: "Yunan dünyasının sınırlarım aşarak, içinde bir tek Yunanlı bile bulunmayan ülkelere de girme yollarını bulmuş, bu ülkelerin kültürlerinden az çok etkilenmekle birlikte, bu kültürlerin başka bir renk almasında büyük rol oynamıştır."

Kaynak:Turan Dursun ''Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III''

Sabilik ve Semavi Dinlere Etkileri

îslam tarihçilerinden Zeynüddin Ömer İbnü'l-Verdî'nin "Sabiîler"e ait olduğunu söylediği ve "gördüm" dediği bir "sahîfe", "Tanrı'ya sesleniş"! içeriyor. Bundan bir parçayı, Arapçasmdan çeviriyorum:

> **"Sen öyle 'öncesiz' (ezeli) bir varlıksın ki, tüm başlar-başkanlıklar sana bağlıdır. Düşünülen ve duygular alanına giren tüm varlıkların Tanrısısın sen. Dünyaların Başkanı, 'âlem'lerin çobanısın. Meleklerin ve bunların büyüklerinin de Rabbisin. 'Akıllar senden gelip 'yeryüzü yöneticisi'ne ulaşmakta. Çünkü sen,ilk nedensin. Gücün, var olanların tümünü kaplamıştır. Sen, sınırı olmayan bir birliksin. Kavranamayacak olan teksin. Gök egemenlerinin ve ışıkları sürekli olan ışık kaynaklarının yönetenisin sen. Sen, iyiliklerin tümünü buyuran, her şeyi vahiy ve işaretle önceden gösteren hükümdarlar hükümdarısın. Yaratıkların oluşup gelişmesi sendendir. Tüm evrenin düzeni, senin işaretinle yoluna girer. Işıklar yalnızca senden kaynaklanır. Sen, her şeyden önce var olan en eski ^ nedensin. Senden, nefislerimizi (ruhlarımızı) arıtmanı diliyoruz. Nimetlerini kazanma başarısını diliyoruz. Şimdi ve her zaman. Taa, sonsuza dek... Ey her türlü kirden uzaklaşmış olarak görülebilen Tanrı! Akıllarımızı sağlıklı kıl ve hastalığın her türlüsünden uzak bir sağlık ver bize. Üzüntülerimizi, mutluluklara çevir. Yalnızca sana sığınıyoruz ve yalnızca senden korkuyoruz. Senin ancak işaretle anlatılabilen büyüklüğünü dile getirmeyi başarmamızı diliyoruz senden. Bu büyüklük, sözle anlatılamaz. Her şey ve herkes sendendir, her şey ve her başarı seninle elde edilir. Dünyaların dileği-umudusun sen. Ve sen tüm insanların yardımcısısın."**

Öteki üç dinin inanırları da böyle seslenmezler mi "Tanrı"larına?

Buradaki seslenişte, eski Yunan düşüncesinden yansımalar olduğu da göze çarpmıyor değil. Bu, doğal. Çünkü "Sabiîler"in de içinde bulunduğu "Süryani" toplumu, f eski Yunanla tanışmıştı. Hem de daha ilkçağdayken...Abbasi halifeliği döneminde, bir süre kurulan "Doğu-Batı" arasındaki "köprü" de bunlar eliyle oluşturulmuştu. İslamın aman vermeyen bağnazlığıyla her türlü düşünce ve bilimi boğma çabası gösterilirken; dönemin "Halife"lerini yumuşatan bunlar olmuştu. O "Halife"leri bunlar düşünce dünyasına çekmişler ve Bağdat'taki ünlü '"Beytü'l-Hikme" (Felsefe Evi), bunların sağladıkları ortamda kurulmuştu. O düşünce yuvasında "hocalık" eden, eski Yunan'dan çeviriler yapan; bunlar ve bunların öğrencileriydi.165 Eski "Ruha"lı (Urfalı), "Amid"li (Diyarbakırlı) ve daha başka yöreden "Süryani" düşünür ve bili- madamlarıydı.166 Düşünce ve bilim dünyasının çok şey borçlu olduğu "Harranlı Sabiîler"i ve bunlar içinde Sabit İbn

Kurra'yı (8347-901), dedelerini, oğlu ve torunlarını da özellikle anmak gerekir.

Sabiler de, birden çok tanrıya inanıldığı görülür. İbn Nedim (9097?-9877?), "Harran"lı Sabiîlerin, "kurban"ları, dinsel tören ve tapınmaları için Pazar gününü "Güneş" Tanrısına; Pazartesi'yi "Ay" Tanrısına; Salıyı "Mirrih" (Merih=Mars) Tanrısına; Çarşamba'yı "Utarit" (Merkür) Tanrısına; Perşembe'yi "Müşteri" (Jüpiter) Tanrısına; Cuma'yı "Zühre" (Venüs) Tanrıçasına ve Cumartesi'yi de "Zühal" (Satürn) Tanrısına ayırdıklarını yazar.Aynı yazar, aynı Sabiîlerin, "Tek Tanrı"ya inandıklarını belirten anlatımlara da yer verir ve örneğin şunları yazar:

> **"Aktarılan o ki, Sabiler şu inançta birleşirler: Evrenin sonu olmayan bir nedeni ('illet'i) var. Tektir O. Çoğalmaz.Neden olduğu (yarattığı) nesnelerden hiçbirinin niteliğini almaz.Yarattıklarından iyiyi kötüden ayırt edecek duruma gelen herkesi (her akıl sahibini), Tanrılığını kabul etmeye yükümlü kılmıştır.**

Herkese doğru yolu göstermiş ve doğru yolu göstersinler diye peygamberler göndermiştir. Peygamberler, Tanrının kanıtını ortaya koyma durumundadırlar. Tanrı onlara, herkesi, hoşnut olacağı yola çağırmalarını buyurmuş; 'gafil azab'mdan korunmak gerektiğini, kendisine boyun eğenlerin sonsuz bir nimete (cennete) ereceklerim, boyun eğmeyenlerinse, hak ettikleri oranda cezaya çarptırılacaklarını duyurmalarını bildirmiştir.. ,"

Güney Irak'ta görülen, "Harran Sabiîleri"nden çok "ayrı" oldukları ileri sürülen ve "gerçek Sabiîler bunlardır" diye sözleri edilen "Mandeîler" (Mandeenler) de böyle bir "Tek Tanrı"ya inanırlar.

Öyleyse bir "çelişki" var gibi görülebilir. Yani bir yandan "Güneş"e, "Ay"a ve öteki beş gezegenin her birine "tanrı" niteliğinde yer verip tapınmak, öbür yandan "Tek Tanrı" inancını belirtmek, "bağdaşmaz şeyler" gibi gelebilir insana.

Ama sözü edilen gökcisimlerinin, Sabiîlik dininde, öteki "üç kitaplı din"deki "melekler" ya da "melek konutları" ya da "meleklerin, ruhani varlıkların bedenleri" niteliğinde oldukları düşünülürse "çelişki" diye bir şey kalmaz. E'ş-Şehrestânî (1071-1153) ve öteki Müslüman yazarların aktardıkları da, ne denli saptırmalarla dolu olursa olsun; durumun böyle olduğunu göstermekte. Aktarılan bilgi, özet olarak şöyle:

Sabitlikte "Gezegenler" =Tanrı Aracı "Ruhani Varlık"ların Gövdeleri ve "Melekler"

"Tanriya ulaşmak için "aracı" gerek. Bu, "şart". İbrahim Peygamber zamanındaki iki büyük inanç kolundan "Hunefa" (Hanifler) inancına göre de, Sabiîliğe göre de, bu böyle. Ancak; "aracı"nın "ruhani varlıklar" mı, yoksa bildiğimiz türden "cisimli varlıklar" mı olması gerekir? Tartışmalı. Hunefa inancına göre "cisimli" ve de "beşer" (insan) olmalı. Sabiî inancına göreyse; "beşer", "Peygamber" olabilir. Örneğin "Hermes" (İdris ya da "Şis"=Şit Peygamber). Ama ondan da önce "ruhani varlıklar" gerekli. Kaçınılmaz koşuldur bu. Çünkü insanoğlunda "öfke" olur, "şehvet" olur ve daha nice neler olur. "Ruhani varlıklar"daysa bunlar olmaz. "Ruhani varlıklar", bildiğimiz türden "cisimli varlık özelliklerinden uzaktırlar. Ama onların da "hareket"leri var. Bununla birlikte, "hareket"leri "mekân içinde" (bir yere bağlı) değil. Onlar, "değişmez"ler. "Yaratıcı" ve "değiştirici"dirler. Tanrısal gücü ve etkiyi, aşağı (süfli) kesimdeki cisimli varlıklara aktarırlar. "Gezegenler"in yöneticileri de onlardır. "Gezegenler", onlar için birer "tapınak" gibidir. Ya da "ruh" için "beden" (gövde) nasılsa, "ruhani varlıklar" için "gezegenler" de öyle. O varlıkların işi, bu "küreleri "hareket ettirmek" ve bu yolla, "madde âlemi"ne "etki"de bulunmak. "Ruh"ların da, "cisim"lerde olduğu gibi, "küllî" (tümel) olanları var, "cüz'î" (tikel) olanlan var. "Cisimli" varlıklardan "küllî" olanlar, onların "küllilerinden, "cüz'î" olanlarda, onların "cüz'î"lerinden etki alarak meydana gelir. Örneğin, "yağmur"un bir görevli "ruh"u,bir görevli "meleği" vardır. Her yağmur damlasının da yine bir görevli meleği var. Dünya, doğa olayları, "rüzgâr"lar, "fırtma"lar, "depremler" için de hep böyle düşünülmeli. Tümünü, o varlıklar yönetirler. Görülebilir, duyulabilir varlıkların tümüne, onlar "güç" ve "yasa" dağıtırlar...'

"Sabiîler" için, "bunlar putatapardırlar!" da denir. Bu yargı şu anlamda doğru olabilir:

"Sabitler" çok büyük önem verip saygı gösterdikleri "Güneş"i, "Ay"ı ve bunların dışındaki "beş gezegen"in her birini "tanrı" gibi görürler. Bunlara tapınırlar. Kimi zaman da, bunları "temsil eden" "putlar" yaparlar, onlara tapınırlar.Bununla birlikte, bunlarla ulaşmak istedikleri "asıl" ve "tek" olan "Tanrı"ya ilişkin inançlarını korurlar. Hani, bir; en başta kral olur, bir de basamak basamak kralın "erkân"ı, yardımcıları olur ya, ilkçağların kafaları, "Tanrı" ve "yardımcılarını da öyle düşünmüş. Kralın yardımcılarına, kralı "temsil" edenlere olan "saygı" da, aslında, kralın kendi- sinedir. Öteki "üç kitaplı din"in, "Tanrı" ve "melekler"e ilişkin inançları da "Sabit-ler"inkinden farklı değil. Bu dinlerde, "Tanrı"ya, "saray", "taht" ("arş", "kürs") bile uygun görülmüş olması da bunu göstermez mi?

Daha önce de adı geçen Yahudi ulularından Musa İbn Meymun (1135-1204), elinde, Sabilere ait kitaplar bulunduğunu anlatarak girer konuya: "Bilindiği

gibi, atamız İbrahim (Peygamber), Sabiî toplumunda doğmuştu. Sabilere göre Tanrı olarak, yalnızca 'yıldızlar' (Güneş, Ay ve beş gezegen) var. Onların elimizde olan ve Arapçaya çevrilmiş bulunan kitaplarından ve eski tarihlerinden sana aktardığım zaman anlayacaksın ki, onlar, açıkça şuna inandıklarını belirtirler: 'Yıldızlar, birer tanrıdır. En büyük tanrı, Güneştir. Yedi yıldızdan her biri tanrı olmakla birlikte, iki çok ışıklı (Güneş ve Ay), en büyükleridir...'" der. Sonra, İbrahim'in Sabiliğe nasıl karşı çıktığını anlatan (sonradan uydurulduğu belli) öyküye yer verir.Bu arada, Sabilerin Âdem'in de öteki insanlar gibi, erkek ve dişiden meydana geldiğine ve 'Ay peygamberi' olduğuna" inandıklarını da yazar.Tevrat'ın ve Kur'an'ın yer verdiği "yaratılış" öyküsünde geçen anlatımlara, "meyvesi yasak ağaç"a, "yılan"a, "Âdem'in çıplaklığı"na ve "giysi sorunu"na... Sabilerin kitaplarında da yer verildiğini anlatır.

Ünlü Yahudi, Sabilikte; "yıldızlardan başka tanrı tanınmadığını" söylerken, işin saptırmacasındadır. Kendilerinden önce "Tek Tanrı İnancı"nın, "Sabiîlik"te var olduğunu saklama çabasında. Yine de gerçeği saklayamıyor: Bir zamanlar kendi "Tek Tanrı"larının benzetilmeye çalışıldığı ve bu "Tek Tanrı"nın Tevrat'ta, son biçimini almasını sağlayan Tanrı "Ba'l'in Sabitlikteki yerini, önemini belirtmek zorunda kalıyor: "Ba'l peygamberleri"nden söz ediyor ve Sabitlerin: "Ey Ba'l! Seslenişlerimizi dinle, kabul et!" diye yakarışta bulunduklarını aktarıyor kitaplarında.

Demek ki, birer simge durumundaki "yıldızlar"ın, "tapmaklar"ın ve "putlar'ın ötesinde, Sabiîler, bir "Tanrı" düşünüyorlardı ve aracılar yoluyla bu asıl "Tanrı"ya ulaşmaya çabalıyorlardı. Bu "Tanrı"yı, belki de yalnızca bir kesim yörede "Ba'l" simgeliyordu.Üç "kitaplı din"in "Tek Tanrı"smın oluşmasında çok büyük rol oynayan "Ba'l"... (Daha önce üzerinde durulmuştu).

Sabiîlerin inandıkları asıl (tek) Tanrı da, kendisine tam boyun eğmeyenlere karşı, çok "acımasız". İbn Nedim'in de yer verdiği bir alıntı, çok ilginç: "Sabitliğe göre (asıl) Tanrı, kendisine karşı gelenlere, dokuz bin dönem, işkenceyle ceza (azap) çektirecek."

Sabiîlikte "Namaz"

Üzerinde birleşilen gerçek: Sabiîlik dininde de, "namaz" vardı. Hem de "kopyacı dinler"den İslamda olduğu gibi, "rekât"lı, "rükû"lu, "secde"li.Müslüman yazarlar da bunu kabul etmekteler.

Kaynaklarda anlatılanların özeti:

Sabiîliğe göre, "farz" namaz, "üç vakit"te kılınır: Güneş doğmadan önce (bu saatte başlanır), öğleyin ve Güneş batarken. "Üç vakit" de, "vacip" namaz

var: "Gündüzün ikinci saati", "gündüzün dokuzuncu saati" ve "gecenin üçüncü saati".Kimi Müslüman yazarlar da bu "yedi vakit namazı" şöyle anlatırlar: "Yedi vakitten beşi, bizim namaz vakitlerimizin aynı. Altıncı vakit, kuşluk vakti; yedincisiyse gecenin altıncı saati biterken."

Sabiîlikte namaza "niyet"le girilir.

Bir de, "cenaze namazı" vardır ki, "rükû"suz ve "secde"siz,Yani tıpkı İslamdaki gibi.

Bu dinde de "namaz"dan önce "abdest" almak gerekir.

Bu dinde de "namaz"a çağrı yapılır, yani "ezan" vardır.

Bu dinde de "kıble" vardır. Örneğin Harran Sabitleri, Kuzey kutbuna;Güney Irak Sabitleri de, oğlak burcuna dönerek "namaz" kılarlardı. Bugün yaşayanların da yine "kıble"leri vardır.189

Sabiîlikte "Oruç"

Yine üzerinde birleşilen gerçek: Bu dinde de "oruç" var. Yine îslamda olduğu gibi "30 gün". Ama "Ay"a bağlı. İslamdaki gibi. Ay "29" çekerse, "oruç" günlerinin sayısı da "29" olur.İslam da böyle demiyor mu? "Ay'ı gör oruç tut, Ay'ı gör bayram et!" kuralı, bu dinde de aynen geçerli.

Sabiîlikte "Tapınaklar"

"İbadet" ve dinsel anlamlı törenler için bu dinde de "tapınak"lar var. İslam dünyasının ünlü tarihçilerinden Mesudî (Ö.957), "Harran Sabilerinin tapınakları 'akıl cevherleri' ve 'yıldızlar' adınadır. Bunlar arasında, 'ilk neden tapınağı' (birinci akıl, ilk neden sayılır), 'akıl tapınağı' gibi adlar var" diyor ve "yıldızlar" adına olan tapınaklar konusunda da bilgiler aktarıyor:

> Burada yer alan bilgilere göre, Güneş, Ay ve beş gezegen adına yapılmış tapınakların ad ve biçimleri şöyle: "Güneş Tapınağı": Dörtgen. "Ay Tapınağı": Sekizgen. "Zühal (Satürn) Tapınağı": Altıgen. "Müşteri (Jüpiter) Tapınağı": Üçgen. "Merih (Mars) Tapınağı": Dikdörtgen. "Zühre (Venüs) Tapınağı": Bir dörtgen içinde üçgen. "Utarit (Merkür) Tapınağı": Bir dikdörtgen içinde üçgen.

"Din"lerın, özellikle "kitaplı dinler"in ve hele İslamın aman vermeyen "bağnazlığı" olmasaydı, şimdi bu tapınakların tümüne yakın bölümünün "yerinde yeller eser" olmayacaktı. Koyu bağnazlık, yerle bir etmiştir bunları. İçlerindeki sanatsal yapıtlarıyla birlikte... Bununla birlikte, onarımlara

uğramış biçimiyle kalabilmiş olan da var. Üç "kitaplı din"in, özellikle İslamm saygısını da üzerinde topladığı için... Örnek: "Kabe."

"Kâbe"nin de "yıldızlar adına" yapıldığı anlatılır. Daha önce de değinildiği gibi, bunu, Mesudî de aktarır.

Buradaki bilgiyi değerlendirirsek, "Kabe, 'Güneş Tapmağı' olarak Sabitler tarafından yapılmıştır" demek gerekir. "Güneş Tapmağı" olanlar, "dörtgen"di. Kâbe de öyle. "Dörtgen" anlamı, "Kâbe"nin sözlük anlamında da var. Kimi kitaplarda, bu arada ünlü Kamus tercümesinde, "Kâbe" adının verilişi, "dörtgen" oluşuna bağlanır.'94 Arapça sözlüklerin kiminde şu da denir: "Kâbe, dörtgen evdir."195 Daha önce raporundan söz ettiğim ve parçalar sunduğum Meksiko eski Maslahatgüzarı Tahsin Mayatepek'in konuya ilişkin anlattıklarını da burada anımsamakta yarar var. Oradakilerle buradaki bilgiler birleştirilirse konu daha aydınlık kazanır.

Demek ki, İslam da özel saygı göstermeseydi, Sabitliğin bu "Güneş Tapmağı" da, niceleri gibi yok edilecekti. Şimdi İslamın "kutsal yer"i durumunda. Ve Arap, petrolü yanında, burasını da büyük "gelir" ve sömürü kaynağı yapmakta.

Bilindiği gibi İslam, Kabe'nin İbrahim Peygamber tarafından "inşa" edildiğini ileri sürer.

Eğer bu doğruysa, İbrahim'in kim olduğu üzerinde durmak gerekir: Tevrat a dayanarak İbrahim'in, "yıldızlara tapınma"nın kaynaklandığı "Kildaniler" (Kaideliler) ülkesinden, Ur'lu olduğunu düşünün. Ailesiyle birlikte, sonra Sabiîlerin "merkez" edindikleri Harran'a geldiğini, burada nice zaman kaldıktan sonra, "Ken'an" illerine, Filistin dolaylarına vardığını düşünün. Kur'an'ın ve "hadis"lerin ileri sürdüklerine "olabilir!" diyerek de, oradan, herhangi bir tarihte, ta Mekke'ye gitmiş olabileceğini varsayın. Ve varsayın ki, İbrahim, o sırada Kâbe'yi "inşa" etmiştir. O zaman, onun bu tapmağı; içinde doğup büyüdüğü Sabiîler için, bir "Sabiî peygamberi" olarak ve "Güneş Tapmağı" diye yapmış, ya da yaptırmış olabileceğini neden düşünmeyelim? Nitekim Sabiîler, İbrahim'i de peygamber tanımaktalar.196 Kur'an, Ali İmrân Sure- si'nin 67. ayetinde, İbrahim'in "Yahudi" de, Hıristiyan da olmadığını, "Hanif "Müslim" olduğunu söylüyor. "Hanif"' sözcüğünün de, "Müslim" sözcüğünün de anlamları tartışmalıdır. Ama temel kaynaklarda yer alan kimi bilgi var ki, İbrahim'e Kur'an'a, sık sık "Hanif" denmesini,konumuz açısından son derece ilginç kılmaktadır: Örneğin İbn Nedim, bir kitaptan söz ederken şunları yazıyor:

> **"Müminlerin Emiri Harun E'r-Reşid'in azatlısı Ahmed İbn Abdullah İbn Selam diyor ki, bu kitabı, 'Haniflerin kitabı'ndan (Arapçaya) tercüme ettim. 'Hanifler'se; 'Ibrahimi' olan, İbrahim Peygamber'e**

inanan Sabilerdir. Bunlar, 'suhufu (tanrısal bildirilerin bulunduğuna inanılan sahifeleri), İbrahim Peygamber'den aldıklarını söylerler,"

Demek ki, İbrahim'in "Hanifliği", "Sabiîliği"yle eşanlamlı. Buna göre, bir "Sabiî", bir "Sabiî peygamberi" olarak Kâbe'yi, bu "dörtgen Güneş Tapınağı"nı "inşa" etmesi doğal.

İslamın bağnazlığıyla, kimilerine "Hanifler" de dendiği görülen Sabitlerin kitapları yok edilmemiş olsaydı bunu daha açık görebilecektik.

Sabiîlikte "Hac"

Bu dinde de "hac" var. Müslüman yazarlar, örneğin Ebül Fidâ (1273-1331), Sabiîlerin Mekke'deki "Tanrı Evi"ne (Kabe'ye) ve Harran'daki tapınağa çok saygı gösterdiklerini, buralara "hac" için gittiklerini yazar.!

Kimi doğubilimciler, İslamın kabul ettiği hac gelenekleri arasında, Güneş Kültü ayinlerinden kalma gelenekler bulunduğunu belirtirler. İslam Ansiklopedisinin Hac maddesini yazan A.J. Wensinck, bu görüşteki doğubilimcilerden birkaçına yer verir. Bunlarca ileri sürüldüğüne göre, örneğin, İslamın da benimsediği ilkellik olan "şeytan taşlama", "Güneş"e "musallat" olduğuna inanılan "ifrit"i (cini, şeytanı) "kovma" amacına yöneliktir!

"Hac"da "şeytan taşlayan" Müslüman hacılar, bunun kimlerden kalma olduğunu bilmeden atarlar "taş"larını!

"Hacc"ın, İslamdan çok önce var olan bir gelenek olduğu tartışmasız. İşte bu geleneğin birçok biçiminin oluşmasında, "yıldızlar"a inanan, onlara "tapınaklar" yapan, tapınan ve bu yolla "asıl Tanrı"ya ulaşacaklarını uman "Sabiîler"in en başta rol oynadıkları bir gerçek olarak karşımıza çıkıyor.

Sabiîlikte "Kurban"

Kaynaklarda, örneğin İbn Nedim'in El Fihrist'ında, Sabilerin kitaplarından ilgi çekici bilgiler aktarılır bu konuda da:

> **"Sabilerin yıllarının ilk ayı, Nisan'dır. Nisan'ın 1., 2. ve 3. günleri, bunlar Tanrıçaları 'Belsâ'ya yakınlaşmaya yönelirler, saygıyla eğilirler. Tanrıça 'Zühre'dir bu. (Venüs). Tören günü tanrıçanın evine (tapınağına) girerler. Ayrı" ayrı topluluklar olarak... Ve kurbanlarını keserler, hayvanlar yakarlar diri diri. Nisan'ın altıncı günüyse, Tanrıları Ay'a öküz keserler. Akşam olunca da kurbanın etini yerler..."**

Aktarılanlar böyle başlıyor ve sürüp gidiyor. Sabiîlerin hangi Tanrıya, hangi ay, hangi gün, hangi dinsel törenlerle, hangi bayramlarla neleri, nasıl kurban ettikleri, ay ay ve uzun uzun anlatılıyor.

Bu Sabiler, Harran'dakiler ya da buraya bağlı olanlar. Yukarıda da anlatılmıştı ki, burada Ay kültü egemen. Onun için, aktarılan bilgilere bakıldığında, Ay tanrısı Sin'e verilen özel önem göze çarpıyor. Gerek kurbanların niteliğinde, gerek törenlerde... Özellikle bu Tanrı için "Rab" sözcüğü kullanılıyor. Belli ki "asıl (tek) Tanrı'yı simgeleyen, bu Tanrı. Tabii "Güneş" Tanrısı da çok önemli. Ay ölçüsünde olmasa da Güneşin de önemli bir simge sayıldığı görülüyor.

Son derece ilgi çekici bir nokta:

Ay Tanrısının, yani asıl Tanrıyı daha çok simgeleyen "Rabb"m "doğum günü", Sabilerde Ocak ayında "kutlanıyor".Hıristiyanlıktaki Noel gününü anımsayın. Hıristiyanlıkta Aralık ayının 25. gününün kutlandığına bakmayın. Eskiden Ocak ayının 6. günü kutlandığını düşünüp ona göre değerlendirin. Bu kopyacı "kitaplı din"in, söz konusu geleneği nereden aldığı belli olmuyor mu böylece?

Sabilikte, Ay Tanrısı "Rabb"in "doğum günü" törenlerinde daha bir ağırlık var. Hem törenlerin niteliği, hem de sunulan "kurban"lar ona göre...

Bir ilginç nokta da, Temmuz ayındaki anma ve kurban törenlerinin özelliği:

Bu adı taşıyan Tanrı'nın ölümünden duyulan üzüntü dile getirilir bu ayda.

Yahudi İbn Meymun'un aktardığına göre, buradaki "Temmuz", Peygamber. Ve efsane şöyle:

> **"Temmuz, krallardan birini, 'yedi yıldız'a (Güneşe, Aya ve beş gezegene) kulluk etmeye çağırır. Kral da tutup onu 'feci biçimde' öldürür. Bunun üzerine, olayın olduğu gece; yeryüzünün her bir yanından putlar (tanrılar) gelip Babil'de, büyük ve altından putun, Güneş putunun çevresinde toplanırlar. Büyük altın put, tapınağın tam ortasına gelecek biçimde, gökle yer arasında asılı durur (gibi) bulunmakta. Çevresinde de putlar. Bunlar, Temmuz'u anarlar ve baş-larlar ağıta. Bütün gece ağlarlar, sızlanırlar. Sabah olunca da uçup giderler geldikleri tapınaklardaki yerlerine. İşte her yıl, temmuz ayının ilk günü yapılan törenin anlamı bu. Kadınlar bunu anar, ağlar ve yas tutarlar.. ."**

İbn Nedim'in aktardığına göreyse; bu anma töreni, temmuzun ilk günü değil; "ortasında" yapılırdı. Yalnızca ağıtlarla, yaslarla da kalmaz; günün anlamına uygun "kurban"lar da sunulurdu.

Sabiîlerin bu anma töreninin, ekonomik duruma göre zamanla geliştiği ve çeşitli toplumlara yayıldığı görülür. "Ölüp yeniden dirilme" niteliği, aşk, canlılık, verim anlamları da katılarak... Sumerler'in "Dumuzi"sini, Ken'anlıların ve çeşitli toplumların benimsediği Tanrı "Ba'l'i, eski Yunan'daki Adonis'i anımsayın. Ve bunların aynı anlamı (efendi) taşır olmalarını, aynı "efsane"ye bağlandıklarını anımsayın. Daha önce söz edilmişti bunlardan.

Demek ki, Sabiîlik eski çağlarda çok yaygındı.Bugün uygarlıklarından önemle söz edilen toplumların hemen tümünü içine alan bir yaygınlıktaydı.Toplumların üretim ilişkilerine, kültür ve uygarlık durumlarına göre geliştikçe de yeni biçimler almış ve nice kollar doğurmuştu.

Sabilikten aktarılanlara göre, sunulan "kurban"lar da çeşitli bu dinde. Sığır, kuzu, horoz, kuş...Ekonomik duruma, kurban sunulan "Tanrı" simgesinin önemine ve günün anlamına göre değişiyor.

Bunlar arasında bir "kurban" var ki, çok düşündürücü: İlk doğan çocuk. Ağustos ayında. En önemli Tanrı simgesi için kesilir bu çocuk.Töreniyse tüyler ürpertici.

Anımsayın ki, Tevrat'ta ve Kur'an'da anlatılanlara göre, İbrahim Peygamber de çocuğunu "kurban" olarak "kesmeye" yönelmişti. "Çünkü adamıştı". "Tanrı buyruğuydu.

İşte Tevrat'm Tekvin bölümünde anlatılanlar:

> **"Ve bu şeylerden sonra vaki oldu ki, Allah İbrahim'i deneyip ona dedi: Ey İbrahim! O karşılık verdi: İşte ben! (Buyur!) Allah buyurdu: Şimdi oğlunu, sevdiğin biricik oğlunu, İshak'ı al ve Moriya diyarına git. Orada, sana söyleyeceğim dağlardan biri üzerinde, onu yakılan kurban olarak* sun!" (22:1-2) "Ve İbrahim sabahleyin erken kalktı... Oğlu İshak'ı aldı... Ve kalkıp Allah'ın kendi¬sine söylemiş olduğu yere gitti." (22:3) "Ve İbrahim yakılan kurban odunlarını alıp oğlu İshak'a yükledi. Ateşi ve bıçağıysa kendi elinde taşıdı. Ve birlikte gittiler!" (22:6) "Ve Allah'ın kendisine demiş olduğu yere vardılar. İbrahim orada bir mezbah yaptı, odunları dizdi ve oğlu İshak'ı bağlayıp, mezbah üzerine, odunların üstüne koydu. Ve İbrahim elini uzattı, oğlunu boğazlamak için bıçağı aldı..." (22:9-10)**

Tam bu sırada "Allah" araya girer, "melek" aracılığıyla yeni buyruğunu bildirir: İbrahim "deneme"yi kazanmıştır, artık "çocuğunu kesip yakmasına"

gerek yok. "Boynuzlu bir koç gönderilir" İbrahim'e. "Kurban" olarak da bu koç kesilir. (22:11-13)

Kuranda, Tevrat'taki kimi ayrıntılar yoksa da anlatılan başka türlü değil. Zaten ondaki öykü de Tevrat ve "şerhlerinden'' alınma. Kur'an'dakine göre de İbrahim, oğlunu "kurban" etmekle "emrolunur". Buyruğu yerine getireceği sırada da "Allah" araya girer! İşte Sâffât Suresi'nin "ayetleri:

> **"Çocuk kendisinin yanı sıra yürümeye başlayınca: 'Ey küçücük oğlum! Kesin olarak rüyamda gördüm ki seni kesiyordum. Bak bu işe, ne dersin?!' Çocuk karşılık verdi: 'Baba! Sana buyurulanı yerine getir!Tanrı dilerse, beni, buna katlananlardan bulacaksın!' İkisi de buyruğa boyun eğince ve İbrahim oğlunu, (kesmek üzere) alnı üzerine yatırınca, biz bağırdık ona: 'Ey İbrahim! Rüyan gerçekleşmiş sayılır. Biz senin gibi iyilikçileri böyle ödüllendireceğiz!' dedik. Doğrusu, bu apaçık bir denemeydi. Ve İbrahim'e büyük bir (koç) kurbanlık verdik." (Ayet 102-107.)**

***Bu, Sabiîlik geleneğine de uygun, Sabitlikte de "kurban" edilen çocuk önce kesilir, sonra yakılırdı. Bazen, çocuk ya da delikanlının "et"i alınır, hamurlara katılarak pişirilir, geri kalan bölümü, kılları, kemikleri, sinirleri yakılırdı yalnızca. Bkz. İbn Nedim, El Fihrist, Beyrut, t.y, s.449.**

Öykünün, "kutsal kitap" yazarları eliyle uydurulan yanını, "gökten kurbanlık koç" gönderildiği yolundaki ilkel yalanı bir yana bırakır da, "İbrahim gerçekten çocuğunu kurban olarak kesmeye ya da kestirmeye yönelmişti!" biçiminde düşünebilirsek, bir "Sabiî" olarak bu geleneğe uymuştur o. Uymak zorunda kalmıştır. Bir "Sabiî Peygamberi" olarak... İlkel gelenekteki zorlayıcı koşullar böyle yapmayı gerektirdiği için... Şimdi bizim "Müslüman" kişilerimiz, İslam kitleleri bu geleneği sürdürmekteler. "Kurban" bayramıyla, "hac" sırasındaki kimi kurban törenleriyle... Geleneğin aslından başka biçimiyle de olsa... "Hazreti İbrahim'in yolu-sünneti" diyerek... Ve geleneğin nereden gelme olduğunu bilmeden...Kimi "sosyal içerikli" cahil aydınlarımız da, özellikle "kurban bayramı"nın "sosyal yararları"ndan, "erdem"lerinden söz ederler. "Sürü"lerine uyarak...

Sabitlikte Yasa = "Namus" ve Ahlak İlkeleri

Önemli bir sözcük: "Namus." Kökü Yunancadır. "Nomos." "Yasa" ya da "din yasası" demek.Yani "yasa"ya ya da "din kurallan"na uyanlar, "namuslu" sayılmışlar! Gerçekte "namussuz" olsalar da...

Kimi doğubilimcilere göre "namus", Arapça sözcük olarak da çok eski. Ve çok çeşitli anlamları içermekte:Bunların içinde "para" ("dinar") da var. Demek ki, dünyamızın "paralı" egemenleri de, eskiden beri "namuslu"

sayılmışlar. Bizim bildiğimiz anlamıyla ne denli "namussuz" olurlarsa olsunlar. "Ruhu'l-kudüs" (kutsal ruh), bir başka adıyla "Cebrail" anlamı da verilmiş sözcüğe. Hani zaman zaman peygamberlerin "[...]" işlerine "namuslu" görüntüsü veren "vahiy meleği" var ya; işte o. Bu meleğin en "onurlu" işi, şunun bunun, [...]* "Tanrı'dan ayet" getirerek, [...] "ahlak giysisi kazandırmak". "Namus simgesi" sayılması bundan olsa gerek. Bu meleğe İslamda "en büyük namus" (nâmûsu'l-ekber) denir.Oysa tam karşılamasa da "en büyük peygamber [...]" ya da "[...] ahlak gösterme memuru" demek daha uygun düşmez miydi?

"Namus" sözcüğünün Yunanca aslındaki "yasa", "ilke", "din, ahlak kuralları" anlamı, oldukça yaygın. "Masonluğun öncüsü, ya da bu örgütün oluşmasında katkısı olduğu ileri sürülen "ihvan-ı safâ"nın "risaleleri"nde de, yer yer bu anlamda kul¬lanıldığı görülür.

Şimdi gelelim Sabilikteki "namus"a:

Biraz sonra aktaracaklarım üzerinde düşünürseniz, üç "kitaplı din"in ve bu arada, "Masonluk" gibi örgütlerin, "namuslarını", nereden aldıklarına ilişkin ipuçlarını bulacaksınız. Bu din ve örgütlerin, "namusluca" olmasa da, "aşırdıkları namusları" kendilerine "mal ettikleri"ni göreceksiniz.

Zeynüddin İbnü'l-Verdî'nin, Tetümmetü'l-Muhtasar Fî Ahbari'l-Beşer adlı kitabında, Sabilerin olduğunu söylediği ve "görüp okuduğunu" belirttiği "Namus" sayfası, ne yazık ki, elimizde bulunmamakta. Onun kitabında yer verdiği kadarını, Arapçasından aynen çeviriyorum:

> **"Sakın hiçbiriniz, benzerinin kendisine yapılmasını uygun görmediği bir işi-işlemi, herhangi bir 'kardeşine' yapmasın. Sakın övünmeyin, varlığınızı, erdemlerinizi sayıp dökerek böbürlenme yoluna gitmeyin. Sakın birer yalancı olarak Tanrı'ya ant içmeyin, inandırmak için hemen ant içmeye koyulmayın. Dürüstlüğe yaslanın. Öyle ki, sözlerinizde 'evet'iniz gerçekten 'evet', 'hayır'ınız da, gerçekten 'hayır' olsun. Yalancılara Yüce Tanrı adına ant içirmekten de sakının. Onların 'günahlarına siz de katılmış olursunuz. Hele, onların antlarını bozacaklarını biliyorsanız... İçinizdekileri ve herkesi; tüm gizlilikleri bilen Tanrı'ya dayayın (havale edin). Adaletli yargıç olarak da, çözüm getiren savunmacınız olarak da, O, size yeter. Boş, yanlış ve kötü söz söylemekten kaçının. Sapık ve yanlış yolda olanlarla işbirliği etmeyin. Çok şaka yapmayın, çok gülmeyin. Şunu, bunu çekiştirmeyin, kınamayın. Öfkelendiğinizde ağzınızdan kötü söz çıkmasın. Çünkü bu sizi, kınanası ve küçük duruma düşürür; size, utanç ve yeğnilik getirir; üzerinize günahı, sıkıntıları çeker. Öfkesini yenen, sözünü bilen, düşüncesini arı kılan ve içini temiz tutan kimse, her tür kötüyü-kötülüğü yener. 'Hikmet'in bilincine varın. Dindarlığa yönelin. Ağırbaşlı ve olgun**

olmayı kendinize gelenek yapın. Güzel, yaraşır edeplerle süslenmeye çalışın. İşlerinizde dengeli olun. Aceleci olmayın. Özellikle suçluyu cezalandırmakta... Biriniz bir yola sapsa da, kötü, yadırganası bir şey yapsa; hemen koparsın kendini ondan. Onunla ilişkisini sürdürürken kurtulacağını sanmasın. Diyelim ki, dünyada örtbas etmeyi, saklamayı başardı; kuşku duymasın ki, 'din günü'nde (öbür dünyada) herkesin önünde açığa çıkacaktır suçu."

Bunlar güzel öğütlerdir değil mi? Bunlardan kimi, kopyacı "kitaplı" dinlerin "öğüt"leri arasında yer almıştır. "Tanrı"nın ya da "Peygamber"in öğütleri olarak... İslam hokkabazları da, bunlardan kimini, "Muhammed'in sözleri" arasında göstermişlerdir.

Bu "öğütler", bütün "din"lerde var hemen hemen.Buna bakıp da, "din"lerin, "iyi, güzel şeyler öğütlüyor" olduklarını mı düşünmek gerekir?

Hayır. Çünkü: Önce, "din öğütleri" çelişkilerle doludur. Ve "ikiyüzlü"dür. Bir "yüzü"yle, çok "güzel", "insancıl" görünür. Öbür "yüzü"yse; insanlık dışı çirkinliklerle kaplıdır. İnsanları, acımasızca "ölüm"e, "öldürüşme"ye sürükler. Hiçbir şey yapmadığı zaman da, "zalimler"in yararına uyuşturur, "kaderci" kılar. Asıl işlerliği olan da bu yüzüdür. Ayrıca, ne denli "iyi, güzel, yararlı" görünürse görünsün, "korku"ya, yalanlarla şişirilen "umut balonlarına" dayalı olduğu için köklü kalmaz, yalanlarla birlikte uçar gider. Oluşturduğu hastalıklar kalır yalnızca. Dinlerde kimi zaman "en güzel öğütler" yer almış görünürken; "en çirkin tutum ve davranışların, bu dinlerin inanırlarında gözlenir olması da işte bundan... Yani "ikiyüzlülüğünden, "ikiyüzlü ahlak" aşılar olmasından... Ve köksüzlüğü yanında, iliklere değin sindirdiği "hastalık"lardan...

Sonra, "öğüt"ten önemli olan; insanın kendi "özgür iradesi"yle aklını kullanarak sonuçlara varması değil midir? "Din"; sahteci hokkabazları ne derse desin; hiçbir din, "akıl"la bağdaşmaz. "Din"in egemen olduğu yerde, "akıl", şu ya da bu biçimde "hapiste"dir. Önemli olan, insan kafasını bu "bağ"lardan koparıp arındırmaktır. "Din"den uzaklaşmadıkça ne arılığa, aydınlığa ermek, ne de "insanlaşmak" olası. Elbette ki, "her dinsiz, insanlaşmış" sayılamaz. Ne var ki, "insanlaşmış olmak için", din bağlarından uzaklaşmak, en vazgeçilmez ve başta gelen koşuldur.

Sabiîlikteki Öteki Kurallar

Üç 'kitaplı din'dekilerle karşılaştırarak izleyelim:

"Gusül" (boy abdesti): "Cinsel birleşmelerde, birleşenlerin ikisine de gerekli olur. Ayrıca, erkeğin; "âdet gören" kadına, "lohusa"ya dokunması da bunu gerektirir.»

Cinsel birleşmelerdeki "cünüplük" ve "gusül" İslamda da var. Bunu hemen her "Müslüman" bilir.

Gusül", aslında bir "suya daldırma" geleneğidir. Sabiîlikte bu, doğum sonrası gocuklara da uygulanır. Yani yeni doğan çocuk, suya daldırılır.Bu bir "vaftiz"dir ve bilindiği gibi, Hıristiyanlıkta da var.

"Namaz için abdestli olma koşulu": Namaz kılan kimse, "cünüplük"ten temizlenmek zorunda. Yani boy abdesti gerekli olan durumlarda bu abdesti alacak. Abdestini bozan şeyler olursa, yine abdest (namaz abdesti) almak şart.

İslamda da böyle.

"Abdesti bozan nedenler": "Gusül" (boy abdesti) almayı gerektiren nedenler, ayrıca, sıçmak, sidiklemek, osurmak, burun kanaması vb.

Bunlar, İslamda da "abdesti bozma nedenleri"dir.

"Evlilik": Yalnızca bir kadınla evlenilebilir."Harran"daki ve bu "merkez"e uyan Sabiîler de böyle. Ama buranın dışındaki kimi Sabitlerde, "eşit tutulursa birden çok kadınla da evlenmek mümkün".Hıristiyanlıkta birincisi, yani "tekeşli evlilik" (monogami), Yahudilik (eskisi) ve Müslümanlıktaysa ikincisi, yani "çokeşli evlilik" (poligami), bunun da "çokkarılılık" (poligyni) türü geçerli. Hıristiyanlığın "tekeşli evlilik"ten ve "kadın-erkek eşitliği"nden yana görünür olması, daha çok, "ilk Hıristiyanlık hareketi"nin niteliğinden, İlk Hıristiyanlara "yoksullar" (ebionim) adı verilmişti. İlk Hıristiyanlık, daha çok bir "yoksullar hareketiydi.İlk klise de bir yoksullar birliği ve birleşen kardeşlerin meydana getirdiği bir aileydi." "Mülkiyetin tarihi"ni yazan Felicien Challaye, bunu uzun uzun işler. "Evlilik" de ona göre olacaktı elbet. Biraz "eşitlikçi" görünme zorunluğu vardı. Cinsel Âdetler Tarihi'ni yazan Richard Lewinshon, Hıristiyanlığın, "ta baştan, dikkatini özel olarak kadınlara çevirdiğini" anlatan görüşe yer veriyor.Ama yine aynı yazarın da belirttiği gibi gerçekte, "kadın-erkek eşitliği" yoktu Hıristiyanlıkta da. Yazar şöyle der:

> **"Yeni dinin kadınlara sağladığı durum, Roma'da erişmiş oldukları durumdan, aslında bir adım daha geriydi. Hıristiyan topluluğun kendi içinde bile eşitlik yoktu. (...) Kadın, özel hayatta da, erkeğin eşiti olmaktan uzaktı. Evlilikte kadınlara, kocalarının buyruğu altında oldukları söyleniyordu..."**

Böyle olmakla birlikte, "Harran Sabiîlerinde olduğu gibi "tekkarılılık" benimsenmişti ilke olarak. Yahudilikte ve Müslümanlıkta "çokkarılılık" benimsendiği zaman "mülkiyet" durumu başkaydı ve "köleci toplum yapısı"

vardı. Bu yapı çok gelişmişti. Tevrat'ta, "Süleyman..., çok yabancı kadın sevdi. (...) Süleyman onlara sevgiyle yapıştı. Ve onun yedi yüz karısı kral kızıydı. Üç yüzde odalığı (cariyesi) vardı..." denmesi Yahudilikteki yapıyı çok güzel anlatır. Muhammed'in de "yığın" denebilecek çoklukta "karı" alması, ayrıca Kur'an'ın çok açık anlatımıyla "cariyelerinin bulunması; bir yandan "Yahudi kral-peygamber"lere özendiğini, öte yandan içinde bulunduğu toplum yapısını yansıtır.

Sabiî, ancak Sabiîyle evlenebilir. Yabancılarla evlenenler, dinlerinden çıkmış sayılırlar.

Yahudilikte de buna benzer bir durum göze çarpar.Kral, Peygamber Süleyman, "yabancı kadın"larla evlendiği için "suçlanır".

Evlilik bağı, yalnızca, "tanıklar"ın önünde gerçekleştirilebilir.

Sabilikteki bu ilke, üç dinde de, özellikle Hıristiyanlık ve Müslümanlıkta benimsenmiş görünür.

"Boşanma": Harran'daki ve buraya bağlı Sabilerde, "zina" olmadan ve bu, açıkça "kanıtlanmadan "boşama" gerçekleştirilemez.

Hıristiyanlıkta da böyle olduğu söylenebilir.

"Mülkiyet"in daha geliştiği anlaşılan başka kesim Sabiîlerdeyse, "zina"nın dışında şu üç nedenin her biriyle de, kadın "boşanabilir": "Hırsızlık", "âdetliyken yıkanmaması" ve "namaz kılmaması". Şu sonuncu neden, İslamı hemen anımsatıyor değil mi?

Kuşkusuz, "kadını boşamak", Yahudilikte de zor sayılmaz. Ama İslam'da, erkeğin "iki dudağı" arasında. Hele "üç talakla boş olsun!" dedi mi; tamam! İslami "nass"lar (dogmalar), bunun böyle olduğunu kesin olarak belirtmiştir. Müslümanlıkta "kadın boşama" o denli kolay olduğu içindir ki, İmam Gazali'nin de ünlü İhyau Ulumiddin adlı kitabında belirttiğine göre; Ali'nin oğlu ve Muhammed'in torunu Hasan "bir vakitte dört karı birden boşamış; başka dört karıyla birden evlenmişti" ve "böylece iki yüzden çok kadınla nikâhlanmayı gerçekleştirmişti,"

"Zina": Başta gelen "yasaklardan.

Zina için, Yahudilikte de, İslam'da da "hüküm"ler çok ağır. Çok korkunç ölüm nedeni olmaya dek vardırılmakta.

"Sünnet: Bence, Sabiliğin ana kollarından biri olduğu kuşku duymadan söylenebilecek olan "Hanifilik"te, sünnet; önemli din ve toplum

gereklerindendir.Yukarıda da değinildiği gibi, Sabilerin bu koluna "İbrahimi Sabıîler'' denmekte.Yani bunlar; Yahudilerin de, Müslümanların da, "atamız" dedikleri "İbrahim "Pcygâmber"e bağlı sayılmaktalar. Sabilerin öbür ana kolundaysa "sünnet", temel "ysaklar'' arasında.

Sünnet, bilindiği gibi Yahudilikte de var ve İslama da büyük bir olasılıkla Yahudilik yoluyla geçmiştir.

Sünnet, Yahudilikten çok daha önce eski Mısır'da (birçok yerde olduğu gibi Mısırlı Sabilerde de) vardı. Bu nedenle, Yahudiliğe, oradan geçtiği belirtilir:

Sigmund Freud şöyle der:

> **"Musa, Yahudilere sadece yeni bir din vermekle kalmamış, sünnet kurumunu da ortaya çıkarmıştır."**

"Musa..., sadece yeni bir din değil de, sünnet âdetini de vermişse, O, bir Yahudi değildir, bir Mısırlıdır...''

Ne var ki Freud'un da kabul ettiği gibi, Tevrat'ta anlatılanlar, "sünnet"in, "Musa'dan da önceki zamanlarda, İbrahim döneminde var olduğu doğrultusunda...

Freud'a göre, Yahudilere "onur" kazandırmak (onların morallerini yükseltmek) için "sünnet"in önderleri tarafından kabul ettirilmiş olabileceği düşünülebilir.

Buna karşılık bir yazar şunları yazmakta:

> **"Sünnet, Kitab-ı Mukaddes zamanında, ayırt edici bir belirti olamaz. Çünkü, Yahudilerin temas ettikleri kimselerin kendileri de sünnetliydi. Mısır'dayken Yahudiler, sünnetsiz oluşlarını bir sakınca gibi gördüler. Sünnet, bir Mısır buluşu da değildi. Kuzey oymaklarından tutun da, Ottantolara kadar... bütün Afrika'da uygulanan bir şeydi. Mısırlı rahip doktorlar, onuru olan hiçbir kimsenin kaçamayacağı bir temizlik vasıtası haline getirmişlerdi sünneti. Üst derisini kestirmeyene barbar diye bakıyorlardı...**

Özeti şu: "Sünnet", bir Afrika, özellikle de Mısır geleneği.

Bu gelenek nasıl oluşmuş?

Voltaire'in Felsefe Sözlüğünde şunları okuyoruz:

"Döl aracına derin bir saygı gösteren, dinsel tören alaylarında şatafatla onun (erkeklik organının) resmini taşıyan Mısırlıların, yeryüzünde her şeyin kendilerinden doğduğu (Tanrıça) İsis ile, (Tanrı)Osiris'e, bu Tanrıların, insan soyunu sürdürmesini buyurdukları organın küçük bir parçasını vermek istemiş olmaları pek olasıdır... "

Bu konuda pek çok görüş ileri sürülür. Ama bu görüş daha akla yatkın. Önemli bir araştırmacı-yazar Prof. Dr. Philip Hitti de, *Tarihu Suriye ve Lübnan ve Filistin* adlı Arapça yapıtında bu görüşte olduğunu, yani "sünnet"in gelenekleşmesinde, "cinsel organın bir parçasını Tanrıya sunma" amacının güdüldüğü görüşünü paylaştığını belirtiyor. Hitti'nin anlattığına göre Tanrı "Temmuz" için, Sabilerde de yapılan "verimlilik-üretkenlik törenleri"nde, kadınlar kendi cinsel organlarını, erkekler de erkekliklerini armağan ederlerdi.Yani Tanrı için bolca cinsel birleşme olurdu. İşte sünnet de bu törenler sırasında oluşmuştur. Üretimi sağlayan önemli organ olan "erkeklik organı"nın bir parçasını tanrı "Temmuz"a sunmalarla...

Demek ki, "sünnet"i kabul eden bizler de, bu gelenekle, organlarımızı "Ulu Tanrı"ya sunuyoruz armağan olarak!

Ne var ki, bunu saygıyla sunduğumuz "Tanrı" erkek! Sünnet geleneği oluşurken de "erkek"ti.

Eski Anadolu tapınmalarında görülen Ana Tanrıça Kibele'ye, organın bir parçası değil, bütünü kesilip sunuluyordu. Bu tür "sünnet", Kibele kültündeki rahiplerde görülürdü. "Kökünden kesilip sunulan erkeklik organı"ndan akıtılan kanla da, "toprak sulanır" ve bununla, toprağın "bereketlendiği"ne, bitkilerin daha çok "fışkıracağı"na inanılırdı.

"Sünnet" geleneğinin, "İbrahimi" olan Sabilerin dışındaki Sabilerde "yasak"lar arasında bulunması ilginç. "Saygısızlık" sayılmasından olsa gerek!

"Sünnet törenleri", Müslümanlarda nasılsa, Yahudi dünyasında da ayrıntılarıyla aynıdır.

"Yenmesi yasak olan" hayvanlar: Her tür leş, her tür kesilmeden ölmüş hayvan, her tür iki gelişmiş köpek dişli etçiller, özellikle de domuz ve köpek. Bu arada yırtıcı kuşlar. Bir de eşek."

Sabilikte, bunlar, önemli "yasak"lardır.

Bunlar, İslam'da da "haram"dırlar. Aynen!.. Mâide Suresi'nin 3. ayetinde şöyle denir:

"Leş, kan, domuz eti, Allah'tan başkası adına kesilenler, kesemediklerinizden; boğulmuş, bir yerine vurularak öldürülmüş, düşüp yuvarlanarak ölmüş, başka bir hayvan tarafından sürülerek öldürülmüş ve yırtıcı hayvan tarafından, parça¬lanmış olanlar, dikili taşlara (putlara) kesilenler size haram kılındı..."

Sabilikte yenmeleri yasak olan kimi hayvanlar, Yahudilikte de önemli yasaklar arasında görülür.Örneğin: Domuz. Tevrat'ın Levililer ile (11:7). Tesniye (14:8) bölümlerinde şöyle denmekte: "Ve domuzu. Çünkü çatal ve yarık tırnaklıdır fakat, geviş getirmez. O size murdardır..."

Herodot'un anlattığına göre; domuz, Mısır'da Tanrı Osiris'in düşmanı olan bir başka Tanrı'nın hayvanıydı. O Tanrı'ya da "domuz" denirdi. Gecenin ve kötülüklerin Tanrısıydı o. Mehtaplı gecelerde, ona domuz kurban edilirdi, bu törenlerde eti de yenirdi.

İbn Nedim'in anlattığına göre de; Sabiîlerin de "yılda bir günleri vardı ki, o gün kurban olarak Tanrılarına domuzları sunarlardı. Yalnızca o gün için, domuzların etinden yerlerdi."

"Domuz etini yeme yasaklığı"nın çok eski çağlara dayandığı bir gerçek.

Gerçek şu: Bilindiği gibi; ilkel toplum yapısındaki "din"ler arasında "Totemcilik" (Totemizm) de bulunur. İlkel topluluk (klan) üyeleri, bir "hayvan'la da aralarında "yakınlık" bağı kurmuşlardır. Bu topluluk insanlarına göre: Söz konusu hayvan, insanüstü güç yüklüdür ve "topluluktakileri korur'. İşte "bu hayvan öldürülemez ve bu hayvanın eti yenmez."Domuz da, bu tür hayvanlardan biridir işte.

Benim Notum

Ayrıca domuzun Tanrıları öldürmesi vb. gibi inanışlar da domuzun yasaklanmasında,pis sayılmasında önemli rol oynamıştır.Örneğin Yunan Tanrısı Adonis bir domuz tarafından öldürülür.Zamanla domuza veya herhangi bir hayvana karşı bu tür inanışlar yaygınlaşmış ve Semavi denilen dinlere kadar gelip girmiş bu mitolojik inanışlardan doğan yasaklar.

Kitaptan devam;

Tevrat'ta da Kur'an'da da, yenmesi yasak olanlar sayılırken, "domuz eti"yle birlikte "kan" da yer alır.

"Kan" ise, ilkellerdeki bir "canlıcılık (animizm) yasağı"dır. Böyle olduğuna Tevrat'ın anlatımında da ipucu var: Örneğin Levililer bölümünde, Yahudi Tanrısı şöyle der:

> **"İsrailoğullarına dedim ki, hiçbir çeşit etin kanını yemeyeceksiniz. Çünkü her çeşit etin canı, onun kanıdır, onu yiyen, (topluluk dışına) atılacaktır..." (17:14)**

"Faiz": Sabilikte, "faiz", "faiz kazancı" kesinlikle yasak. (Haram.) Tevrat'ta da öyle.Ama Yahudiler, "faizcilik"leriyle, "tefecilik"leriyle ünlü değiller mi? Kur'an'da da "haram"dır faiz ("riba").Yani Sabilikteki yasağın Tevrat'a, sonra da Kur'an'a geçtiği anlaşılıyor.

Sabîlikte olup da, sonraları öteki üç "kitaplı din"in "kutsal kitapları"na geçtiği görülen daha birçok kural var.

Bu da, Sabilik dininin, Yahudiliğe, Hıristiyanlığa ve İslam'a, ne denli önemli bir kaynak olduğunu gösterir.

Kaynak:Turan Dursun ''Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III''

Zerdüştlük ve İslam'a Etkileri

KRAL TANRI, KRAL ŞEYTAN İBLİS VE SAVAŞAN ORDULARININ ÇOK ÖNEMLİ KAYNAĞI: ZERDÜŞTÇÜLÜK

Bir dinler tarihçisi şunları yazar:

> **"Persler, Keyhusrev'in fütuhatından sonra, Babilonya bölgesinden sürülen Yahudilerle karşılaşmışlar ve onların memleketlerine dönmelerine izin vermişlerdir. Bu sayede, bazı Yahudi görüşlerini, Zerdiiştiliğin etkisiyle izah mümkün olmaktadır. Ki, sonradan Hıristiyan düşüncesi üzerinde etki yapmış olan bu görüşler şunlardır:**
>
> **"Tanrı'nın karşısına Şeytanı koyan ikicilik (düalizm); meleklere inanma;ölülerin ölmezliği ve sonradan dirilişleri."**

Bilindiği gibi, Zerdüşt; Zerdüştçülük dininin "Peygamber"idir. Tanrısıysa Ahura Mazda'dır. Bu dine, Tanrı'sının adından ötürü "Mazdacılık" (Mazdeizm) adı da verilir. Zerdüşt, Pehlevi dilindeki biçimidir. Yunanlılaşmış biçimiyse Zoroastres'tir. Daha başka biçimleri de vardır.

Bu adla adlandırılan söz konusu "Peygamber", tarihte gerçekten yaşamış mıdır?

Tartışmalı. Tıpkı Musa gibi, Buda gibi, İsa gibi... Bu konuda değerlendirmelerine önem verilen ve görüşleri genellikle kabul edilen iki uzman araştırmacı ve incelemeciye göre, Zerdüşt, İÖ 660-583 yılları arasında yaşamıştır.Bu tarih doğruysa ve Tevrat'ın anlattıklarına da kulak asılacak olursa, Yahudilerin "Babil'deki tutsaklıkları" ve sonra "kurtulup ülkelerine dönüşleri", Zerdüşt'ün yaşadığı zamana rastlamış kabul edilebilir.

Böyle olunca da; "kimi Yahudi görüşlerini, Zerdüştçülüğün etkisiyle açıklamak", doğaldır. Ve doğaldır ki, nice "tasarım"lar, düşünceler gibi; Kral Tanrı'nın karşısına Kral Şeytan'ı koyan düşünce de bu dinden yansımıştır Yahudiliğe. Ve dolayısıyla öbürlerine... Yani Hıristiyanlığa ve Müslümanlığa...

Zerdüşt diye birinin tarihte gerçekten yaşamış olup olmadığı, Musa'nın, İsa'nın yaşamış olup olmadıkları gibi "tartışmalı". Ama tıpkı; Musa'nın, İsa'nın oldukları ileri sürülen ya da onların "din" ve "Şeriat"larını dile getirdikleri savunulan "kutsal kitaplar" gibi, Zerdüşt'ün de "kutsal kitap"ı var: Avesta. Bu "kutsal" kitabın çok önemli bir bölümü de şu adı taşıyor: Vendidad.

"Şeytan'a karşı koyma (Şeytanla savaş)", ya da "şeytan karşıtlığının Şeriatı" (Şeytan'a karşı koymanın kuralları) anlamında.

Bu kitap çok önemli. Çünkü, Yahudiliğin de, Hıristiyanlığın da, İslamın da "amentü"sünün, yani temel inanç kurallarının ve kimi "Şeriat" kurallarının bu kitaptan alınma olduğu, açık seçik görülmekte: "Tanrı orduları"nı oluşturan "melekler", bu kitapta. Kral Şeytan İblis'in "orduları"nı oluşturan "cinler" ve benzerleri bu kitapta. Ölümden sonraki yaşam, "cennet" ve "cehennem" inancı bu kitapta. Dinsel "pislik"ler, "pislenme"ler nelerdir ve dinsel "temizlenme"ler nasıl olur; bu kitapta.

Elimdeki, Fransızca çevirisinin Arapça çevirisidir. Eksiği yok. Ve oldukça kapsamlı.Kapağında şöyle deniyor: "Avesta'yı oluşturan kitapların en önemlisi, Vendidad."

Bu kitapta "iki güç" çarpışmakta: Kral Tanrı Ahura Mazda ile Kral Şeytan Ehrimen.Bu iki Kralın da "ordular"ı bulunmakta. Sayısız sıradan " asker" leri, "erbaş"ları, "subay"ları, "komutan"ları var.

Kral Tanrı Ahura Mazda'nın "ordular"ında "en ileri gelen", yani en büyük "rütbe"li "komutan" altı "melek" bulunur. Bunlar, Kral Tanrıya doğrudan bağlıdırlar. Kralın "yardımcı"ları ve "Bakan"ları durumundadırlar. Kral tahtının (Arş'ın) önünde, "buyruk" alır ve yerine getirirler. Bunlar, şunlardır:

- **"Vohu-Mano (Behmen)". "İyi düşünce" demek. "Yararlı Hayvanlar Bakanı"dır bu melek.**
- **"Asha-Vahisht (Erdibihişt)". "Güzel Erdem" demek. "Ateş Bakanı.**
- **"Şehriver." "Güzel Krallık" demek. "Madenler Bakanı."**
- **"Sipendarmidh (Spenta-Aramiti)." "İyi cömertlik" demek. "Yeryüzü Bakanı."**
- **"Haur-Vatat (Hurdâd)". "İyi sağlık" demek.**
- **"Amertat (Murdâd)." "Ölmezlik" (ya da iyi ölmezlik) demek.**

Son iki "melek-bakan", birlikte, "su"larla "bitki"lere bakarlar. Ve bunların,Kuran'a, değişik "işlev"de, "Harut-Marut" diye geçtikleri görülmekte.Bunlar çıktıktan sonra kalan dört melekse, Yahudilikçe, Hıristiyanlıkça ve Müslümanlıkça da kabul edilen dört ünlü melekten başka değiller. Anlaşılan, bu melekleri önce Yahudiler alıp aşırmışlar.Sonra da öteki iki din benimsemiş.

Yukarıdaki altı meleğe "ölümsüz kutsal kişilikler" denir. (Ameşas Spantas.)Bunların dışında ve daha "aşağı rütbe"de olan "melek"ler pek çoktur Kral Tanrı'nın "ordular"ında. Tümüne "Yazata"lar ("Izid"ler) denir.

Bunlar da "göksel olanlar" ve "yersel olanlar" olmak üzere ikiye ayrılırlar.Göksel olanların hepsinin başında en büyük "göksel yazata" sayılan Kral Tanrı Ahura Mazda bulunmakta.

"Yersel" olanlarsa Zerdüşt'ün yönetimindedirler. "Güneş"e, "Ay"a, "yıldız"lara, "hava"ya, "ateş"e ve "su"ya ilişkin işlerle ilgilenirler.

Aslında "Güneş", Kral Tanrı "Ahura Mazda"yı simgeler. Ötekiler, bundan sonra gelirler.

"Melekler" içinde, görevleri yalnızca "koruyuculuk" olanlar ("hafaza") da vardır. Çeşitli "işlev"ler üstlenmiş, "grup grup" melekler.

Nitelikleri, görevleri ne olursa olsun, tüm "melek"ler, Kral Tanrı'nın "ordularında "savaşçı" olarak bulunurlar ve Kral Şeytan Ehrimen'in "orduları"yla "savaşırlar".

Kral Tanrı Ahura Mazda'nın "ordular"ında nasıl "rütbe"ler varsa, Kral Şeytan Ehrimen'inkinde de var. Ahura Mazda'nınkinde "en yüksek rütbeli" birer "Bakan" durumunda "altı melek" mi var? Ehrimen'inkinde de bunların karşılığı olan şeytanlar var.

Bu "yüksek, en yüksek rütbeli" şeytanların üçü, adlarını, Hinduların "tanrı"larının adlarından almaktalar: "İndra", "Serva" ve "Nasatia".

Burada hemen belirtmek gerek ki, Hint ve İran inançlarında bir karşıtlık göze çarpar: Birinde "iyicil" diye inanılan "güç"lere öbüründe "kötücül" diye inanılır. Örneğin Zerdüştçülükte "iyicil" diye nitelenen "Asura"lar, Hindularda birer "kötücül şeytan"dırlar. Hinduların "iyicil" diye inandıkları "div"ler ("dev"ler), Zerdüştçülüğe göre "kötücül"dürler.Dinler arasında zaman zaman rastlanır bu tür durumlara. Ehrimen'in orduları, "kötücül cin"lerden; "div" (dev), "dervec" (darvand), "peri"... adı verilen "kötücül" güçlerden oluşurlar. Ve "aşağı dünya"da, "cehennem"de yaşarlar, kralları Ehrimen'le birlikte. "Cehennemin kapısı"nda da bir "dağ" bulunmakta: "Arezûra" dağı.Buna karşılık, Kral Tanrı Ahura Mazda, "ordular"ıyla birlikte "yukarı"da, "gökler"dedir!

Ne var ki, Kral Şeytan Ehrimen, bulunduğu yerde kalmak istememekte, Kral Tanrı'nın yerine geçmek için yanıp tutuşmakta.

Kral Tanrı Ahura Mazda bunu bildiği için, sürekli "uyanık" bulunmakta. "Ordular"ını da "uyanık" tutmakta her an. Çünkü kesintisiz olarak "savaş" durumu yaşanmakta.Burada, hemen Kur'an'dm bir ayeti anımsıyoruz: Fecr Suresi'nin 14. ayeti:

> **"Senin Rabbin gözlem evindedir." Böyle deniyor. Kral Tanrı "gözlem evinde beklemekte", Kral Şeytan İblis ve "ordular"ı eliyle kotarılanları hemen görüp, kendi "ordularına bildirmekte, gerekli "önlem"leri aldırtmakta. "Cin"ler, "kötü niyet"le, "vahiy çalma" amacıyla "gök"lere mi yöneldiler? Kral Tanrı hemen**

bildirir ordularındaki meleklere. Melekler de o kötücül cinlerin ardına düşüverir ve onların üzerine, "ateş saçan, delip geçen" nesneler yağdırırlar. Kur'an ayetleri bunları anlatıyor.Daha .önce de değinilmiş ve bu ayetlere yer verilmişti.

Kral Tanrı Ahura Mazda ile Kral Şeytan Ehrimen arasındaki savaş da öyle. Savaşan güçlerden her iki kesim de "uyanık".

Zerdüştçülüğün "kutsal" kitaplarından Vendidad'a göre, Kral Tanrı Ahura Mazdanın gerçekleştirdiği her "yaratış"a, Kral Şeytan Ehrimen bir "yaratışla karşılık vermekte. Ahura Mazda hep iyileri, "yararlı" olanları yaratırken; Ehrimen de "kötüleri, "kötülük"leri ve "zararlı"ları oluşturup ortaya koymakta. Vendidad'a şunlar anlatılarak giriliyor:

1. **"Ben Hürmüz'ün (Ahura Mazda'nın) yarattığı güzel ülkelerin ilki; Aras ırmağının suladığı İran'dır.**
2. **"Ölüm dolu Ehrimen'se, şu belayı yaratarak buna karşılık verdi: Divlerin (devlerin) yaptığı ırmak yılanı ve kış.**
3. **"...Ben Hürmüz'ün yarattığı güzel ülkelerin ikincisi, Sogd'luların yaşadıkları ırmak kıyısı kesimlerdir.**
4. **"Ölüm dolu Ehrimen'se şu belayı yaratarak buna karşılık verdi: Hayvancıkları ve bitkileri yok eden çekirge.**
5. **"Ben Hürmüz'ün yarattığı güzel ülkelerin üçüncüsü, Merv'dir. Çevresiyle korunaklı olan Merv.**
6. **"Ölüm dolu Ehrimen'se şu belayı yaratarak buna karşılık verdi: Olumsuzluk ve sapkınlık."**

Böyle sürüyor bölüm boyunca. Ahura Mazda hangi ülkeleri, yani kentleri yaratmış, Ehrimen neler yaratarak bunlara karşılık vermiş; "bir bir anlatılıyor"!

Daha sonraki bölümler "soru"lu, "yanıt"lı. Zerdüşt sorar; Hürmüz, yani Ahura Mazda karşılık verir.

İkinci bölümde, "iyilik"çi ve "adalet"çi bir mitolojik hükümdar olan Yima Khshaetra dönemindeki "gelişme"ler anlatılmakta.

Şöyle başlanmakta: Zerdüşt, Hürmüz'e sordu:

> **"Hürmüz! Ey çok yararlı ruh! Ey tüm gövdeler dünyasını yaratan. Ey kutsal!**
>
> **Ben Zerdüşt'ten önce, sen Hürmüz'ün konuştuğu ilk insan kimdir? Kimdir o ki, sen ona Hürmüz dinini, Zerdüşt dinini öğrettin."**
>
> **Hürmüz karşılık verdi:**
>
> **"İyi insan Yima'dır o, ey Zerdüşt. 'İyi çoban' Yima. Ben Hürmüz'ün, sen Zerdüşt'ten önce konuştuğu, Hürmüz dinini, Zerdüşt dinini öğrettiği ilk kişi odur.**
>
> **"Ey Zerdüşt! Hürmüz olarak ben ona dedim ki:**

"Ey Vivanhat oğlu Yima! Benim şeriatımı (dinimi) öğrenmek ve gereğini üstlenmek (yaymak) ister misin?

"Yima buna şu karşılığı verdi ey Zerdüşt:

'"Ben bu göreve elverişli değilim daha. Şeriat dersini alamam, öğrenemem ve gereğini üstlenemem!'"

Muhammed de, "ilk vahiy" sırasında, "vahiy meleği"ne buna benzer karşılık verdiğini bildirir. "Hadis"te, kendisine "oku!" dendiği ve kendisinin "okur değilim, okuyamam!" biçiminde karşılık verdiği anlatılır.Bu anımsandığında Muhammed'in "ilk vahiy" numarasının kaynaklarından biri beliriyor.

"İyi insan" ve "iyi çoban" Yima, öneriyi geri çevirmiş görünür; ama yine bir görev alır Hürmüz'den:

Bölümde anlatılanlara göre: Hürmüz'ün "yarattıkları"nı "üretip çoğaltma", "koruma-kollama" ve "gerekli önlemleri alma" görevini üstlenir. Bu dönemde daha; ne "kışın amansız soğuğu", "ne yazın" sıcak rüzgârının amansız sıcağı, ne "hastalık" ve ne de "ölüm" var dünyada.

Hürmüz, Yima'ya bir "altın yüzük" bir de "altınla süslemeli kılıç" verir. Ve Yima, bunlarla tüm ülkeye egemen olur.

Ne var ki, her "üç yüz kış"ta bir, Hürmüz'ün "yaratıkları", öylesine çoğalırlar ki, hiçbir yere sığmaz olurlar. Her böyle oluşta, Hürmüz, "iyi çoban Yima"yı uyarıp önlem almasını buyurur. Yima "güney yönünde, Güneşin yolunda, nur (ışık) içinde, altın yüzüğünü ve altınla süslemeli kılıcını" kullanır. Bir yandan da "Yeryüzü Bakanı", "Sipendarmidh" (Spenta-Aramiti) adlı meleğe seslenir, ondan yardım etmesini ve "yeryüzünü genişletmesini" diler. Dilediği gibi olur: Daha önceki genişliğin "üçte bır"i eklenir yeryüzüne. Üç kez böyle olur ve yeryüzü genişletilir.

Aradan "bir süre geçince; Hürmüz, Yima'ya bir kez daha "uyarı"da bulunur: Bu kez çok önemli bir "tehlike" var: "Öldürücü kışlar" gelecek, canlıları yok edecek ölçüde soğuklar olacak.

Hürmüz, Yima'ya bir "sığınak" ("var") yapmasını buyurur. Sığınağın ölçülerini "verir. Hangi tür "seçme insan", "seçme hayvan" ve "seçme bitki" alıp buraya koyacağını açık-seçik bildirir. "İyi çoban" da söyleneni yerine getirir.

Bu sığınak, "tufan"daki "Nuh'un gemisine benzer bir "kurtarıcı" rolü oynamakta. Aradaki fark, "coğrafya" ve "iklim" farklarından ileri gelmekte yalnızca. "Nuh'un gemisi", azgın "su"lardan; "Yima'nın sığınağı"ysa azgın "soğuk"lardan "kurtarma" işlevinde...

"Sığınak"ta, her tür gereksinimin karşılığında, "nur" (ışık) bile bulunduğu anlatılır. Buraya Hürmüz'ün "din"ini "sokan" ve yayma çabasında bulunan da bir "kuş"tur: "Karshiptar." "Ruhani Başkan" ise "Urvatatnara" adında bir insan.

Gelin görün ki, bunlar olurken Kral Şeytan Ehrimen de boş durmaz. Yima'yı ortadan kaldırmaya yönelir. Mitolojiye göre, "şeytanlarından "Dahhâk", bir yolunu bulup o, "iyi çoban"ı öldürür. Bu "bela"nın başına gelmesinde "Yima"mn kendisinin de "suç"u vardır. Çünkü "başarılarına böbürlenmiştir".

Sözü edilen "Yima", İran mitolojisinde ünlü bir hükümdar olan "Cemşid"dir."Dahhâk" ise (Zohak), yine İran mitolojisinde ünlü, Asurlu bir komutandır. Ancak, ileri gelen bir "şeytan" sayılmıştır.

Yine mitolojiye göre "Dahhâk"ı da "tutsak" alıp "hapseden" ve dolayısıyla "İran"ı kurtaran biri çıkmıştır: "Feridun." "Cemşid"in torunlarından. "Dahhâk"ın o gün bugün, Demavend (Denbavend) dağında "hapis"te bulunduğuna ve yanına gidenlere "büyü" öğrettiğine inanılır.

Kur'arida, Bakara Suresi'nin 102. ayetinde, "büyü öğretmenleri" olarak sunulan "Harut-Marut" öyküsünün kaynaklarından birinin bu inanç olduğu düşünülür.

"Dahhâk" eğer "şeytan"sa, nasıl "hapsedilmiş" olabilir?

"Şeytan"ın, "cin'in "hapsedilebileceği"; dahası, bunların "zincirlere vurulabilecekleri", Kuran'da da anlatılır. Daha önce de değinilmişti: Sâd Suresi'nin 38. ayetinde ‘’Ve demir halkalarla bağlı öteki şeytanlar" denmesi ve başka yerlerdeki birçok anlatım, Kuran' ın da bu savda olduğunu açıkça dile getirir. Buharî ve Müslim'in E'sSahihlerinde de yer alan bir "hadis"e göre, "cin"lerden bir "ifrit"in, "namaz"ını bozmaya geldiğini anlatan Muhammed; bu "ifrit"i tutup "mescidin direklerinden birine bağlayacağı sırada, düşünüp bundan vazgeçtiğini" açıklar."Mucize"ler anlatılırken bu "hadis" üzerinde ayrıca durulacak.

Bu "ayet" ve "hadis"leri, İran mitolojisindeki ünlü şeytan "Dahhâk" ile birlikte anıp karşılaştırmakta yarar var. "Dahhâk"ın bir "şeytan" olduğu halde, "tutulup hapsedildiği"ne, "zincire vurulmuş olarak zindanda bulundurulduğu"na ilişkin mitolojideki inanç göz önünde tutularak değerlendirildiği zaman, Muhammed'in kaynağı açıklık kazanır. Yani "cin"i, "şeytan"ı "bağlama" inancını nereden aldığı ortaya çıkar.

Venâidad Zerdüştlüğün bu önemli kitabı, yirmi iki bölümden oluşuyor. Hürmüz (Ahura Mazda) ve "ordular"ıyla, Ehrimen ve orduları arasındaki "savaş", bölümlerin kiminde doğrudan, kimindeyse dolaylı olarak anlatılır.

Vendiclad'da, dinsel ölçülere göre "iyi" ve "kötü" sayılanların "ruhlarının öldükten sonra nerelere gideceklerine ilişkin de "açıklamalar" yer almakta.

"Tanrı-Şeytan Krallıklarında İyilerin ve Kötülerin Ruhları Nerelere Giderler?"

Dinsel ölçülere göre "iyi" sayılan kişilerin "ruh"ları "yüce"lere gider. "Güzel", "ışıklı" ve "mutluluk dolu" yerlere. Bir başka deyişle, "cennet"e. "Kötü" sayılan kişilerin "ruh"larıysa "aşağı dünya"ya gider. "Karanlık", "azaplı-işkenceli" yere. Bir başkadeyişle,"cehennem"e...

Öteki "kutsal kitaplı" üç dinde olduğu gibi, Zerdüştçülükte de anlatılan bu.

Vendidad'da anlatıldığına göre, "iyi" kişilerin "ruh"ları gövdelerinden ayrıldıktan bir süre sonra "yüksek"lere çıkarlar. "Karşılayıcılar"ı da olur bunların. "Meleklerden karşılayıcıları. Bu "ruh"ları "gök melekleri" karşılar. Sıradan "melek"ler ("yazata"lar) yanında, ileri gelen melekler de bulunur karşılamada. Örneğin, "Yararlı Hayvanlar Bakanı" Behmen de bulunur. "İyi düşünce" demek olan Behmen (Vohu-Mano), "altından taht"ı üzerinde doğrulur ve şöyle seslenir: "Nasıl geldin, ölümlü dünyadan ölümsüz dünyaya hoş geldin ey iyi kişinin ruhu!" Bu ruh, Kral Tanrı Ahura Mazda'nın, ileri gelen (Bakan) altı meleğin önünden, bunların altından tahtlarının karşısından geçerek yücelerdeki "Firdevs Cenneti "ne varır.

Muhammed de, buradan almış olacak ki, hemen hemen böyle anlatır: Örneğin Uhud "şehit"lerinden söz ederken şöyle demekte:

> **"Sizin kardeşleriniz Uhud'da öldürülünce, Allah onların ruhlarını yeşil kuşların içine yerleştirdi. Bu kuşlar cennet ırmaklarından, cenntteki meyvelerden yiyerek uçarlar ve Arş'ın {Tanrının tahtının) gölgesinde altından kandiller üzerine konarlar..."**

Bu "hadis", Müslümanlarca "en sağlam" kabul edilen hadis kitaplarından biri olan, Ahmed İbn Hanbel'in El Miisned'inde yer alıyor.

Bir başka "hadis"inde de Muhammed'in şöyle dediği bildirilir: "İnanır bir kimsenin ruhu, gövdesinden ayrıldığında, yücelerde iki melek onu karşılar. Ve gök halkı, o ruh için şöyle der: 'Dünya yönünden gelen temiz bir ruhtur bu. Allah'ın iyiliği (selam) sana ve senin değerlendirdiğin gövdene ey ruh! Bu ruh, sonra güçlü ve yüce olan Allah'a götürülür..."Buna benzer "hadis"ler çok.

Kur'an'da da "cennet ehli"nin, "selam size!" denerek karşılandığı anlatılır. Örneğin Zümer Suresi'nin 73. ayetinde şunlar anlatılmakta:
"

> **Rabblerine karşı gelmekten sakınanlar, topluca cennete götürülürler. Oraya varıp da cennetin kapıları açıldığında, bekçileri (melekler), şöyle der onlara: 'Selam size! Hoş geldiniz! Ölümsüzler olarak girin şimdi buraya!'"**

Vendidad, "kötü" kişilerin "ruh"larımn gidecekleri yerden de söz eder: "Baştan başa karanlık olan aşağı dünyanın çukurları". "Kötücül cin"lerin, "şeytanların bulundukları "azap ülkesi". Yani "cehennem".Vendidad'dan ve içerdiklerinden daha çok söz etmeye yerimiz elverişli değil. Ancak şunu bir daha belirtmekte yarar görüyorum: "Tanrı ve şeytan krallıkları" üstüne, bilinen "kutsal kitaplar"da yer alan uydurmaları, kaynaklarıyla görüp iyi kavrayabilmek için Zerdüştçülüğü ve özellikle önemli kutsal kitaplarından Vendidad'ı gözden geçirmek şart. Anlatılanlar, çok iyi incelenmeli, karşılaştırmalar yapılmalı. Bu olmadıkça, Yahudiliğin, Hıristiyanlığın ve İslamın "amentü"sündeki "inanç öğeleri" ve bu öğelerin çok önemli bir kaynağı kavranamaz.

Bir de şunu yinelemek gerek: İyi bir inceleme ve karşılaştırma sonucu, Zerdüştçülükte de, öteki üç dinde de yer alan "vazgeçilmez inanç temelleri"nin başkaynağı, gözden kaçmıyor: "Güneş Kültü", "Ay Kültü" ve bunları da içeren "Sabiîlik". Çok büyük bir ırmaktır bu ana kaynak. En ilkel dönemlerin "ilkel inançlar"ını da taşıyıp getiren bir kaynak. Bu kaynak, çok eski çağlardan taşıyıp getirdiği "mikroplu inanç suları"nı,

bilinen "kutsal kitaplar"a boşaltmıştır. Bunlar arasında Tevrat var, İncil var, Kur'an var.

Bunu bir de "ad"ların, "sözcük"lerin "dili"yle algılayalım:

TANRI-ŞEYTAN KRALLIKLARI İÇİN ANLATILANLAR, ADLARIN VE SÖZCÜKLERİN DİLİ

"Ahura Mazda": Anlamında "gök" anlamını bulanlar var.Clement Huart ise, "Ahura Mazda"nm, "Güneş Tanrısı"nm ta kendisi olduğunu yazar.

"Hürmüz" (Ahura Mazda): Romalıların etkisiyle "Hermes"ten alındığını ileri sürenler var."Gece"yle "gündüz"ü, "uyku"yla, "uyanıklık"ı, "ölüm"le "yaşam"ı meydana getiren iş ve davranışların, mitolojideki simgesi sayılır. Romalılar bu Tanrı'ya "Merkür" derler.

"Mithra": Kutsal kitap Vendidad'da, bu Tanrı, "geniş tarım alanlarının efendisi" diye nitelenir ve bu "efendi"yi çağırarak işinde, uğraşında bulunan bir tarımcıdan övgüyle söz edilir. Birçok inceleyici, bu arada Felicien Challaye, şu bilgiyi aktarrmakta: "Hindulara ve İranlılara özgü bir Güneş Tanrısı olan Mitra ya da Mithra, ışık ve hak tanrısıdır." Bir "Mihtra dini" vardı. Ve Hıristiyanlığın bu dinden çok şey aldığı saptanmıştır.*

"Zerdüşt": Cemil Sena, Filozoflar Ansiklopedisi'nde şöyle der: "...Bu adın aslı, Sanskritçedeki Zuryastara'dır ki, bu, 'güneş tapımı olan' demektir."

"Cemşid" (Yima): Zerdüştçülük inancında önemli bir ad. "Yima" adıyla da geçer. Vendidad da,

"Yima"dan nasıl söz edildiği yukarıda görülmüştü. "Cemşid", "Cem" ve "Şid" sözcüklerinden oluşuyor. "Cem", "ulu hükümdar" demek. "Şid"se "Pehle vi" dilinde "ışık" anlamındadır. Cemşid adlı efsane hükümdarı, Güneş oğlak burcuna girdiği zaman, kendisine bir taht kurulmasını buyurur; kendisi de, başına mücevherler takarak otururmuş. Ve Güneş, bu görkemli taht ve hükümdar üzerine doğarmış. Böyle inanıldığı için, söz konusu hükümdara "Cemşid" adı verilegelmiş.

"Tichtrya": Ahura Mazda, Zerdüşt'e; ona sığınıp onun aracılığıyla dilekte bulunmasını öğütler."Merkür"dür o.Ünlü doğubilimci Prof. Dr. Philip K. Hitti, onun, Nabatlılarda "Güneş Tanrısı" olduğunu belirtir ve adını da şu biçimiyle yazar: "Dusares" (=Duşara=Zuşşara). Hitti'nin anlattığına göre, Nabatlıların Tanrıları arasında önemli bir yeri olan bu Güneş Tanrısı için dörtgen tapınak yapılmış ve tapınılagelrmştirTüm öteki "Güneş Tanrısı'' tapınaklarında olduğu gibi…
Bu " yıldız", Kur'an'da "Necm (Yıldız) Suresi"nin 49. ayetinde "Şi'râ" diye geçer. Ve bu ayette, Kur'an'm Tanrısı için, "O, Şi'râ'nın da efendisidir (Rabbi)" denir.

Kur'aridaki, söz konusu "yıldız"a ad olarak verilen "Şi'râ" sözcüğünün Arapça ol-madığı kanıtlanmıştır.Phlutarque, "Şi'râ" ile "Tichtriya" denen yıldızın aynı "yıldız" olduğunu yazar ve "Sirius" diye gösterir. C. Schoy adlı doğubilimci de, İslam Ansiklopedisi'nde bunu böyle belirtir.Bilindiği gibi, "Sirius" adlı yıldız, "Büyükköpek" adı verilen takımyıldızı içinde bulunan en parlak yıldızdır.

"Saoka": Hürmüz'ün öğüdüyle, Zerdüşt, "Saoka"ya da sığınır. "Saoka", "Güneş Tanrısı" Mithra'nm bir elçisi olarak ve "iyilik"ler için "gökten inen" bir iyicil melektir (iyicil cin).

Zerdüşt, yine Hürmüz'ün öğüdüyle "güzel gök"e de sığınır.422 Ebu'r-Reyhani'l-Bîrûnî, Zerdüşt'ten önceki dönemden söz ederken; "Onlar, Zerdüşt'ten önceki zamanlarda, Güneş, Ay, gezegenler ve ilk unsurlara taparlardı" der. Zerdüşt'ten sonra da bu "kült"ler, tapınma ve inançlarda çok etkin bir rol oynamışlardır.

Kaynak:Turan Dursun ''Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III''

Lokman ve Öğütleri

Lokman Suresi'nin 12. ayetinde, Lokman'a "hikmet" verildiği bildirilir. 13. ayette:

> **"Anılmalı ki; Lokman öğüt verirken şöyle demişti: 'Ey oğulcuğum! Tanrı'ya (Tanrılıkta) ortak tanıma. ÇünküO'na ortak tanımak, büyük haksızlıktır'" denir. "Anaya babaya saygı gösterilmesi"ne ilişkin "Tanrı vasiyeti" olduğu bildirilen 14. ayetten sonra, bununla hiç de bağdaşmayacak biçimde anlatım yer alır. 15. ayete ' şöyle başlanır: "Eğer anan baban, bana (Tanrılıkta), bilemeyeceğin türden ortak tanımaya seni yöneltirlerse, onlara 'itaat etme'..."**

16'dan 19'a kadarki ayetlerde, Lokman'ın oğluna öğütleri ve özdeyişleri şöyle sıralanır:

> **"Ey oğulcuğum! İşlediğin şey (günah-sevap), bir hardal tanesi ağırlığında da olsa, bir kayanın içinde, ya da göklerde, ya da yerde de bulunsa, Allah onu getirip karşına çıkarır. Kuşkusuz Allah, incedir, her şeyden haberlidir."**

Özeti: "Eden bulur." Ya da: "Ne ekersen, onu biçersin."

> **"Ey oğulcuğum! Namaz kıl. Uygun olanı buyur. Uygun olmayanı önle. Başına gelene katlan. Yönelmeye değer bir tutumdur bu. İnsanlara, yüzünü yan çevirme böbürlenip de. Yeryüzünde de çalımlı çalımlı yürüme. Çünkü Allah, hiçbir böbürgen ve övüngeni sevmez. Yürümende dengeli ol. Sesini alçalt. Çünkü seslerin en çirkini, kuşkusuz eşeklerin sesidir."**

Bu öğütlerde de birtakım "atasözleri" bulmak mümkün. "Uygun olan" ve "uygun olmayan" üstüne, "başa gelene katlanmak" üstüne, "güleryüzlü", "hoşgörülü" olmak üstüne, "alçakgönüllülük", "böbürgenlik" üstüne,

"dengeli olmak" üstüne, "alçak sesle edepli konuşmak" üstüne. Tüm bu konularda, çok eski "atasözleri"ni derleyip sunan kaynaklarda da bolca "özdeyiş" bulabiliriz.

Yani Muhammed'in "Tanrı"sının "Lokman'dan hikmetler" olarak "aktardığı" bu öğütler, "bilinmeyen hikmetler" değiller. Hepsini, hemen herkes çok rahat bilebilmekte.

Gelelim; "Seslerin en çirkini, kuşkusuz, eşeklerin sesidir!" anlamındaki "hik met"e!

Kur'an'm "Tanrı"sı, bu "özdeyiş"i (!) de çok "beğenmiş" olmalı ki, bunu da "Lok- man"dan aktarmış.

Araştırılıp bulunuyor ki, İÖ 681'de öldürülen Asur Kralı Sanherib'in "masal ve atasözü" derleyiciliği de yapan Veziri "Ahikâr" da "eşeğin sesi"ni çok "çirkin" bulmuş.

O da oğluna şöyle demiş: "Başını eğ, alçak sesle konuş ve aşağıya bak. Çünkü bir ev yapmak için yüksek sesle konuşmak gerekseydi, eşek her gün iki ev yapardı,"Görüyorsunuz, adam, eşek anırmasını çirkin bulurken; Kur'an'daki kadar abartmıyor.

Onunkinde o denli abartılmış olmasa da, içinizden şöyle geçmiştir sanıyorum:

"Şu Lokman diye ileri sürülen, o Vezir Ahikâr olmasın?!"

"Olabilir!" diyen araştırmacı ve incelemeciler var. Bunlardan biri, Ahikâr'ın olduğu bilinen başka sözleri de ele alıp "Lokman Hekim"in olduğu ileri sürülegelenlerle karşılaştırmış ve aradaki benzerliklere dayanarak bu sonuca varmış bulunuyor.

Kur'an'ın Hikmetli Adamı Lokman-Asurlu Ahikâr- Eski Yunan'dan Masalcı Aisopos- Yahudilerin (Tevrat'taki) "Bal'am"ı

Kaynakların belirttiğine göre, Ahikâr'ın "masal"larım, "öğüt"lerini ve "özdeyişlerini için alan bir kitap bulunmakta. Bu kitap içinde, Tevrat'tan da bölümler yer almakta. Süryani bilim ve edebiyat tarihine ilişkin önemli bir kitabı (Arapça) elimizde bulunan, Antakya ve öteki Doğu Süryanileri Patriği Ignatius I. Aphram Barsam, söz konusu Ahikâr'ın kitabını, bir Süryani-Arami kitabı olarak sunmakta. Şöye demekte:

> **"Bilesin ki, Süryani-Aramilerin ilk dönemlerinde arı bir dille karşılaşılan düzyazı (nesir) ve koşuk (nazım) türünden edebiyat örnekleri vardır. Bilim dallarına önem verdikleri de görülür. Ancak**

> **edebiyatlarından, Asur Kralı Sanherib'in (ö. 10 681) Veziri Ahikâr'ın kitabından başka bize değin ulaşan (kitap olarak) yok. Ahikâr'ın kitabı, birtakım öğütleri, özdeyişleri içermekte. Sonradan, birtakım öykülerin de eklendiği görülmekte. Ve bütün bunların İÖ 5. yüzyıl derlemeleri olduğu sanılmaktadır. Bu kitapta, (Tevrat'tan) Tobya'ya ilişkin 'kitaplar' (bölümler) de var."**

Buna göre, Lokman, bir "Asurlu"ydu. O zamanki birçokları gibi "Arami", "Süryani" dilini konuşan bir "Asurlu"... Ve çok büyük bir olasılıkla, "Sabiîlik" dini inanırıydı. O zamanki niceleri gibi... Belki de; İbrahim ("Peygamber") gibi, bir "Sabiî Peygamberiydi.

Lokmanla, eski Yunan'dan Aisopos (Ezop) arasında da benzerlik bulunmakta. Dahası; şöyle düşünülmekte: "Lokman efsanesi, zamanla, Aisopos efsanesinden çok şey almıştır. Aisopos'la Ahikâr arasında da benzerlik var. Bu nedenle, Lokman, zamanla beliren gelişmelerinde Aisopos'unkinden çizgiler alırken, bu yolla, Ahikâr efsanesine de yaklaşmıştır." Yani Lokman, "doğrudan doğruya Ahikâr'a değil; Aisopos'a bağlanmakta" kimi ineelemecilerce.

Kimileriyse, "Lokman, Aisopos'un kendisidir" diye düşünmekteler.

Ünlü Yunanlı tarih yazarı Heredotos (İÖ 5. yüzyıl), Aisopos'a değinir.

> **"...Samos'lu İadmon'un kölesi ve masalcı Aisopos..." diyerek...Bu ünlü tarih yazarnın yazdıklarından anlaşılan o ki, Aisopos (Ezop), eski Mısır firavunlarından Amasis döneminde (VI. yüzyılda) ve Samos'ta, yani Sisam adasında yaşamıştır."Masalcı bir köle" olarak... Belki de "masalcılığı", kölelikte "sivrilmek" ve bir noktaya ulaşmak için başka bir yol bulamamaktan ötürü seçmişti. Değerlendirme yanlış değilse, bu masalcı köleden sonra nice yüzyıllar geçecek, masalları o ülkeden o ülkeye yayılacak ve bir zaman gelecek, Araplarda "Peygamberim!" diye biri (Muhammed) ortaya çıkacak, onun masallarındaki "hikmet"lerden yararlanacak. Sonra da bir kesimini, "Tanrı tarafından, 'gaip'ten bildirilen Lokman'ın hikmetleri" diye sunacak kendi inanırlarına.**

Başta Muhammed'in genç ve yakın dostlarından İbn Abbas (ö. Hicri 68/Miladi 687) olmak üzere, ünlü Kur'an yorumcularına göre de, Kur'an da. kendisine "hikmet verildiği" anlatılan "Lokman" (belki de Yunanlı masalcı Aisopos) bir "köle"ydi. Yorumlarındaki anlatımla: "Kapkara, iki kalın dudaklı, ayrık bacaklı bir köle"...Sonra "azad edilmişti". "Hikmet"leri yanında meslek de edinmişti ayrıca: Kimine göre çobanlık, kimine göre "dülgerlik", kimine göreyse "terzilik".Kimi onun "Mısırlı" olduğunu ileri sürer. Eğer o Yunanlı "masalcı Aisopos"sa, kimi Kur'an yorumcusunun ileri sürdüğü bu sav, yani "Mısırlı" olduğuna ilişkin görüş, Aisopos'un, Firavun Amasis döneminde,

efendisiyle birlikte Mısır'a gitmiş olmasından kaynaklanan bir düşünce olabilir. Masalcı köle, orada bir süre kalmış olabilir ve orada da masallarını sergilemesinden dolayı, böyle bir sanı doğmuş olabileceği düşünülebilir. Onun başka yerli olduğunu söyleyen Müslüman yazarlar da var: Kimilerine göre o, Akabe Körfezi yakınında bulunan eski Eyle'de ve Medyen dolaylarında yaşamış, Eyle'de ölmüştür.

Kur'an ve hadis yorumcuları, söz konusu Lokman'ın, Tevrat'la genişçe sözü edilen Bâûra (Beor) oğlu Bel'am (Balam) olduğunu yansıtır nitelikte görüş belirtirler.Ancak; Tevrat'ın anlattıklarına bakılırsa, Beor oğlu Balam'ın "Mezopotamyalı", eski Babil'in Petor (Penthor) kentinden olduğunu düşünmek gerekiyor.

Müslüman yazar ve araştırıcıların, Lokman'ın kaynağını, Tevrat'ta aramalarım ve arayıp tararken de "Balam" üstüne anlatılanları gördüklerinde, "işte Kur'an'da anlatılan Lokman, budur!" demelerini doğal bulmalıyız. Çünkü, Muhammed'in şuradan buradan derleyip, Kur'an'a şu ya da bu biçimde aktardığı "masallardaki eksikleri, ancak bu tür çabalarla gidermeye çalışıyorlar. "Boşluk"ları doldurarak... Yahudi kaynakları; Kur'an ve hadis yorumcularının,Kur'an masallarında, ilk başvurma gereğini duydukları kaynaklar arasındadır.

Yorumcuların ileri sürdüğüne göre,Lokman,İsrailoğullarında da "kadılık" yapmıştır.Kimine göre, "peygamber"di. Ama çoğuna göre, yalnızca "hikmet"li bir kişiydi. Ve çok uzun "ömür"lü olmuştu. Bin yıl kadar...

Beyzâvî (? -1291?), "tefsir"inde şöyle der:

> **"Ayette sözü edilen Lokman, Bâûra'mn (Beor'un) oğludur. (Balam.) Azeroğul- larındandır. Eyyub Peygamber'in kızkardeşinin ya da halasının oğludur. Bin yıl yaşadı. Davud (Peygamber) dönemine ulaştı. Ondan 'ilim' aldı. Onun Peygamberliğinden önce, 'fetva' verirdi (Kadılık ederdi). İnceleyicilerin çoğuna göre o, yalnızca 'hakîm'di ('hikmet' sahibi, belki bir yönüyle de o döneme özgü doktor), 'Peygamber' değildi..."Tevrat'ın genişçe yer verdiği Beor oğlu Balam, Kur'an ve hadis yorumcularının ilgilerini çekecek niteliktedir. Bir kez; "Yehova" (Tanrı) ile konuşabilmekte.Bu nitelik ancak bir "peygamber"de bulunabilir. İkincisi, "olağanüstü" durumlar sergi- leyebilmekteydi.Peygamberlerin "mucize"leri türünden...**

Onun bu "nitelik"lerinden ötürüdür ki, kimi hadisçi ve yorumcular, Peygamber olduğunu savunmaktalar. "Allah'ın Kuran'da 'hikmet verdiğini' bildirdiği Lokman budur..." diyerek...

Bununla birlikte "Lokman"ın üç temel niteliği üzerinde durulur özellikle:

Birincisi: "Çok uzun yaşamış"lar arasında bulunması.

İkincisi: "Hikmet"li (derin düşünceleri, bu arada doktorluğu da olan) kişi oluşu.

Üçüncüsü: "Kahraman" oluşu.

Arapların kendi efsanelerinde de, bu üç niteliği kendinde toplayan bir "Lokman" bulunduğunu görmekteyiz: Eski "Âd toplumu"ndan: İrem (Aram) oğlu Ös (Uts) oğlu Âd oğlu Lokman.

Yedi Kartallı Lokman

Birinci nitelik vardı bu Lokman'da. Çünkü, "çok yaşamıştı":

Kur'an yorumlarına ("tefsir"lere) ve hadis kitaplarına da geçen bir "öykü"ye göre;

> **Âd toplumu, "günah"ı yüzünden "kuraklığa", dolayısıyla da "kıtlığa" uğratılır. Toplumun ileri gelenleri bir araya gelip ne yapmaları gerektiğini görüşürler. Aralarından bir kurul seçerler: "Mekke'ye gidip, yağmur için Tanrı'ya dua etme" görevini verirler seçilenlere. Bunlar arasında Âd oğlu Lokman da bulunur. Öykünün, bizi burada ilgilendirmeyen bölümünü geçelim. Olan olur ve Âd toplumu "yağmur bulutu" isterken, "felaket bulutu"yla yok edilir.**
>
> **"Yağmur duası" için Mekke'ye gitmiş olan kurul üyelerine gelince: Bunlardan üçünün kendileri için "dilek"leri olur. Ve dilekler yerine getirilir, işte bu "dilek"ler içinde Âd oğlu Lokman'ın da dileği var: Uzun ömür.**
>
> **Kendisine denir ki, "Sonsuz yaşamak mümkün değil. Ama dilersen çok yaşayabilirsin. İstersen falanca dağda bulunup kızıl koyunun tezeği kalasıya yaşa, ya da yedi kartal yaşını seç, o kadar yaşa!" Lokman da, "yedi kartal ömrü"nü seçer.**

Lokman'ın "yedi kartal"ından biri ölünce bir başkası belirirdi "yumurta"da. O da büyür, yaşar, ölür; sıra bir başkasına gelirdi. Her kartalın ömrü: "Seksen yıl." Öle öle, sıra "yedinci kartal"a gelmişti. Bu kartalın adı: "Lubed." Bu da yaşadı seksen yıl, sonunda bu da öldü. Hemen ardından da Âd oğlu Lokman can verdi.

"Öykü" böyle...

"Efsane"nin önemi, İslam öncesi Araplarda yaygın olması. Şairlerinin, örneğin E'n-Nabigatu'z-Zubyani (ö. 604) adlı şairin şiirlerinde de yer almıştır bir bölümüyle.

Bu şiirlerde, Lokman'ın sonuncu kartalı Lubed'in "kaçınılmaz ölümü"ne değinilir.

"Lubed" sözcüğü, Kuran'da, Beled Suresi'nin 6. ayetinde de geçer. Bu sözcüğe, Kur'andaki "Garip" sözcükleri toplayanlardan Ragib El İsrahani (ö.1108?) kitabında yer verirken, Lokman'ın bu adı taşıyan kartalına da değinir ve şöyle der:

> **"...Ve Lubed, (aynı zamanda) Lokman'ın kartallarının sonuncusudur."**

Yazar burada, "falanca Lokman..." demiyor, yalnızca "Lokman..." diyor. "Yedi kartallı Lokman"ın, Kur'an'da hikmet verildiği" bildirilen ve "öğüt"lerinden söz edilen "Lokman" olduğunu anlatır gibi.

Ad oğlu Lokman'da ikinci nitelik de var. Yani "hikmetli kişi" olarak da nitelenir. Bu niteliğiyle, eski Arap "atasözleri"ne de geçmiştir. "Deyim"lerine de... Çok "hikmetli", bilgili ve akıllı birinden mi söz edilmek isteniyor? Ve abartma yoluna mı gidiliyor? "Bu adam, Lokman'dan da hikmetli!" denirdi Araplarda.?Ve buradaki "Lokman"la da Ad oğlu Lokman anlatılmak istenirdi.

Ad oğlu Lokman'ın, "Tanrı katı"nda da çok "önemli bir kişi" olduğunu düşünmek gerekiyor. Yoksa, Tanrı çok uzun ömür vererek "ayrıcalıklı" kılar mıydı onu?!

Buna ilişkin "efsane", Arapların bu Lokman'a çok önemli bir kişi gözüyle baktıklarını anlatır. "Peygamber" olarak bile düşünülmüş olabilir kimilerince. En azından "dilekleri yerine getirilen bir Tanrı dostu" ("veli") diye yer almıştır düşüncelerde.

Eski "atasözleri"ni ve "deyimler"i derleyen eski kaynaklarda, Lokman'ın kendi "özdeyiş"lerine de rastlanmakta.Bunlar arasında çok ilginç bir "deyiş"ine yer verildiği görülmekte:

> **"Tanıdık'[...]' budur işte!"**

Bu "özdeyiş"i, Arapçasından çevirdim. Burada geçen bir sözcük ([...]), "ayıp" sayılabilir ve "kullanılmaması gerektiği" düşünülebilir. Ben öyle düşünmüyorum. Arapçasının "Türkçe karşılığı"nı aynen koymakta sakınca görmedim. Arapçası: "Hirr." Buna Arapça "ferç" de denir.

Âd oğlu Lokman'ın, bunu neden söylediği de anlatılır kaynaklarda. Ebu'1-Fadl Ahmed İbn Muhammed El Meydanı (ö. Hicri 518/Miladi 1124), Mecmau'l-Emsâl (Derlenmiş Atasözleri) adlı kitabında şunları yazıyor: (Arapçasından aynen çeviriyorum):

> **"Bu sözü ilk söyleyen, îrem oğlu Us oğlu Âd oğlu Lokman'dır. Söylemesine şu olay neden olmuştur:**
>
> **"Lokman'ın kız kardeşi, 'zayıf (yani pek zeki ve akıllı olmayan) bir adamla evliydi.Kadın,kardeşi Lokman gibi akıllı ve dehâ sahibi bir oğlu olmasını istiyordu.Bunu sağlamak için kardeşinin (Lokman'ın) karısına varıp şöyle dedi:**
>
> **'Benim kocam zayıf bir adam. Ondan, daha da zayıf bir oğlum olur diye kaygılanıyorum. Kardeşimi (kocanı) bu akşam bana ödünç olarak ver de benimle yatsın (ondan gebe kalayım)!' dedi. O kadın da kabul etti. Bunun üzerine Lokman, sarhoş olarak gelip kız kardeşinin koynuna girdi. Tutup onunla birleşti. Ve kız kardeşi, Lokman'dan, Lukaym'e ('Lukaym'=Lokmancık adı verilen çocuğa) gebe kaldı, ikinci gece olup da, Lokman, kendi karısının yatağına girince, ([...] görür görmez); 'tanıdık [....] budur işte!' dedi.**

El Meydanî, olayı anlatan bir de altı dizeli şiir aktarıyor.

> **"Eğer Kuran'da, Tanrı'nın överek sözünü ettiği Lokman buysa, Ulu Tanrı ne biçim adamı övüyor öyle?! Kız kardeşiyle yatıp onu gebe bırakan bir adam övülür mü hiç?!"**

Bu Lokman'ı, Arap mitolojisinde çokça sözü edilen "kahraman"lar arasında da görmekteyiz.Demek ki, üçüncü temel nitelik de var.

Böyle olunca; Kur'an'da, kendisinden övgüyle söz edilen ve kimi "hikmet"lerine yer verilen "Lokman"ın, bu Lokman olma olasılığı da az değil.

Belki de "Asurlu" Ahikâr, Yunanlı "masalcı" Aisopos (Ezop) ve bu Lokman, aynı kişiydi."Masal"ları her yana yayılmış ya da adına "masal"lar uydurulmuş bir mitolojik kişi...

"Muhammed'in yanında, Lokman'ın olduğuna inanılan özdeyiş ve masallardan derlenme bir kitap var mıydı acaba?"

Böyle bir soru akla gelebilir. Yanıtlamaya çalışayım:

Şunu bilebiliyoruz: Muhammed'in "Peygamberlik" savıyla ortaya atıldığı dönemde, böyle bir kitap vardı. İşte bir kanıtı:

Ünlü İbn Hişam (ö. Hicri 218/ Miladi 833), doğuda ve batıda önemli kaynak kitap sayılan Es-Siretu 'n-Nebeviyye adlı kitabında, konumuz yönünden son derece ilgi çekici bir karşılaşmaya yer verir: Muhammed'le Samit oğlu Süveyd'in karşılaşması.

Kitapta, Süveyd, aynen şöyle tanıtılıyor:

> **"Toplumu (kabilesi) onu, 'kâmil' (olgun insan) diye nitelerdi. Sağlamlığı, şiirleri, onuru ve soyu nedeniyle..."**

Muhammed, işte bu adamın ününü işitince onunla tanışma yoluna gider. İslama "çağırır" (!) onu. O sırada aralarında karşılıklı bir konuşma olur.

Arapçasından olduğu gibi çeviriyorum:

> **Süveyd: "Bendekinin bir benzeri sende de var herhalde!"**
>
> **Muhammed: "Nedir sende olan?"**
>
> **Süveyd: "Lokman'ın 'mecelle'si. Yani Lokman'ın 'hikmet'i(ni içeren kitap)."**
>
> **Muhammed: "Sunsana bana!"**
>
> **Süveyd, o sözünü ettiği 'mecelle'yi 'peygambere sunar. Sonra:**
>
> **Muhammed: "Gerçekten güzel sözler bunlar. Ne var ki, bende bulunan; bunlardan daha üstün; Kur'arı. Allah, onu indirdi bana. O, doğruluk kaynağıdır,ışıktır."**

Sonra Muhammed, "Tanrı'dan indiğini" ileri sürdüğü Kur'arı'dan "ayetler okumuş ve Süveyd'i İslam'a çağırmış. Dinledikten sonra Süveyd'in karşılığı da şu olmuş:

> **"Gerçekten güzel sözler!**

Süveyd, "Kur'an ayetleri" için söylemiş bunu. Sonra dönüp Medine'ye gitmiş. Orada bir süre kaldıktan sonra da Hazrecliler tarafından öldürülmüş. Süveyd'in toplumundan kimi kişiler şöyle demişler: "Biz öyle görüyoruz (sanıyoruz) ki; o, Müslim olarak öldürüldü."

Bu son sözü "kimler"in söylediği, "rivayet"in kimlerden aktarıldığı belli değil. Uydurma da olabilir. Değilse, yalnızca bir "tahmin"dir. Kaldı ki, "Müslim" sözcüğüyle "Hanif'lerin "Müslim"i anlatılmak istenmiştir diye düşünebiliriz. Yani Süveyd'in, Muhammed'in "Müslüman'larından olduğu anlatılmak istenmemiştir. Şunu da düşünmek gerek: Süveyd, gerçekten "Müslüman" olsaydı, Muhammed'den Kur'an dinlediği zaman Müslümanlığını belirtirdi. "Gerçekten güzel sözler!" diyerek, nezaketen de söylenebilecek sözlerle yetinmezdi. Belki de işittiklerini gerçekten beğenmişti. İlgi duyduğu ve eskilerden derlenme "hikmet"ler içerdiği için... Buysa Müslüman olmasına yetmez.

Konunun bu yanı o denli önemli değil. Önemli olan, Muhammed'in ortaya atıldığı sıralarda "Lokman'ın mecellesi", bir kitap ya da kitapçığın bulunması. Bir de bunun, Muhammed'e sunulmuş olması.

Muhammed'in kendisinin bundan ya da bu tür "mecelle"lerden edinip edinmediğine gelince:

Muhammed'le aynı konulara ilgi duyan kimselerin bildiklerini, bulduklarını onun bilememiş, bulamamış olmasını düşünmek kolay değildir. "Lokman'm hikmetleri" türünden konular, Muhammed'in ilgiyle yöneldiği konulardı. Seçtiği meslekte geçerliydi bunlar. Bir insan düşünün: Şairdir. Bu insan, beğenilen şiirleri bilmesin ya da bilme çabasını göstermesin; düşünülebilir mi? Bir büyücü, bir üfürükçü; büyü ve üfürük için önemli gereçleri, yol ve yöntemleri hiç bilemesin, öğrenmek için de çaba göstermesin; kim düşünebilir böyle bir şey? Muhammed'in de "hikmet mecelleleri"* peşine düşmemiş olmasını akıl kabul etmez.

O, bu türden konulara, çok ve ilgiyle kulak vermiştir. Kuşku yok bunda. Yine kuşku yok ki, "dinlemek"le de yetinmemiştir, bu türden konuları içine alan kitapları, kitapçıkları arayıp bulma çabasını göstermiştir. Bir şey "yitirmiş" olan kimsenin "yitiğini arar gibi" aramıştır "hikmet" içeren "mecelle"leri. Nicelerini bulmuştur. En azından çok ünlü ve önemlilerini bulmuştur. Bu arada, "Lokman"ın olduğu söylenenleri de ele geçirmiştir.İleride de üzerinde durulacağı gibi, bu tür şeyleri bilen ve okuyabilen "köle"ler vardı, Muhammed'in dönemindeki Mekke'de ve çevresinde. Muhammed okuma yazma bilmediği dönemlerinde, şu ya da bu yoldan ele geçirdiklerini bu kölelere okutma olanağına sahipti. Okutmuş, dinlemiştir. Zamanla kendisinin de okuma yazma öğrendiği düşünülebilir. Bunu gösteren belgeler de var.Öğrenemese de çok büyük sorun olmamıştır. O dönemin Araplarındaki "ezberleme" alışkanlığı, çok şeyi çözümlemiştir. Çünkü kuşkusuz aynı alışkanlık Muhammed'de de vardı.

Özet: Kur'an"ın' "öğretir" göründüğü "hikmetler", birtakım derlemelerden oluşmakta. Bunlar içinde, "eskilerin masalları"nın ve "derin anlamlı" diye

düşünülen "deyişlerin, "deyim"lerin çok önemli bir ağırlığı var. Kimileri biliniyor: Falanca masalcının derlemelerinden, filanca mitoloji kahramanının olduğu söylenenlerden yansıyanlar gibi... Kimilerinin de hangi çevrelerden, hangi toplumlardan aşırılmış oldukları az çok belli olsa da, hangi "kişi"lerin yapıtlarından aşırıldıkları pek belli değil.

"Eskilerin masalları" ve "özdeyişler", "din"lerde "farklılık"lara da uğratılmışlardır. Hem biçim, hem de anlam yönünden. "Masal" ve "deyiş"lerdeki "yalınlıklar kaldırılmış, "iman" katılmış ve "din"lerdeki inançlar doğrultusunda "boyutlandırılmışlar"dır bunlar.

Kaynak:Turan Dursun "Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III"

Tarihteki İlk Tek Tanrılı Din:Atenizm ve Musa

Eski Mısır anlatılırken dinde yenilik getirdiği belirtilen bir Firavun'dan söz edilir: 4.Amenophis(Amenhotep) en son adıyla Akhenaton(İ.Ö 14. yüzyıl).

Konunun uzman araştırmacı ve incelemecilerinin anlattıklarına göre,bu Firavun Mısır'da inanılan tüm Tanrıları bıraktırıp "bir tek Tanrı"ya "Aton"a inanıp bağlanmayı buyurmuş.

Weigall çevirisinin bir Arapça çevirisinden,bu Firavun'uın Aton'u nasıl anlattığını,O'na nasıl seslendiğini;Türkçeye aynen çevirmeye çalışarak sunayım;

> **Ne güzeldir tanyerinin ağarması gök çizgisinde belirirken!**
> **Ey yaşayan!Ey yaşamın başlangıcı olan Aton!**
> **Doğunun çizgisinde doğup belirirken,yeryüzünün her kesimini güzelliğinle doldurur,donatırsın!**
> **Güzelsin sen,büyüksün!Yeryüzünün yükseklerinden ışınlarını gönderirken;tüm yöreleri ve yarattığın her kesimi kaplarsın onlarla.**
> **Ra(güneş tanrısı) da sensin!Tümünü sana tutsak yaratıklara döndürürsün sen!**
> **Tümünü bağlarsın kendine sevginle!**
> **Çok uzaklardasın evet!Ama işte ışınların yeryzünde!Çok yükseklerdesin evet!Ama işte gündüzler,seni analtan izler!**
>
> **Sen yitip gittiğinde göğün batı çizgisinde;**
> **Artık yeryüzü bir ölüdür karanlıklar içinde!**
> **Herkes uyumakta odalarında.**
> **(...)**

Aydınlık olur dünya;
Sen doğduğunda ufukta.
Gündüzle parladığında;
Saldığında ışınlarını,
Sevinç günüdür artık Mısır'ın iki yakasında da...
(...)

Hayvanlarını otlaklarında otlar bulursun,
Ağaçlar,bitkiler gelişmekteler,
Kuşları görürsün sazlıklarında,
Kanat açıp seni yüceltmekteler.
(...)

Bir aşağı bir yukarı yürür gemiler,
Sen ki doğdun artık yollar açıktır,
Balıklar ırmaklarında dans eder önünde,
Işınların büyük yeşil denizin göbeğinde parlar.
Ey kadında yaşam suyu yaratan!
Erkeğinkine yavru tohumu katan!
Ve yaşatan yavruyu ana karnında,
Döllükte bile ağlar diye avutan,
Bakanına soluk veren,güç veren,
Gövdesinden ayrıldığı gün.
Ve sensin ağzını açıp söze başlatan,
Sensin gereklerini gören,gözeten!

Yumurta kabuğunda bir ses mi var?
Belli ki soluk verdin ona yaşasın diye
Gücü de verdin,kendini toparlar,
Kabuğunu kırar ve çıkar.
Tüm gücüyle bağırır artık,
Ayakları üstünde gezen bir yaratık,
Bir durur
Ve kabuğundan çıktığı yerden başlayıp yürür!

(Ey Aton!) Nice nice yarattıkların var,
Kimini hiç göremeyiz,perdeliler onlar.
Ey tek olan Tanrı! Ey başkasında olmayan gücü bulunan!
Dünyayı gönlünce yarattın,
Teksin de ondan!
İnsanları,hayvanları da yarattın büyük-küçük,
Tüm yeryüzündekileri:
Ayakları üstünde yürür durular,
Ya da yükseklerde uçup kanat çırparlar.
Yabancı yöreleri de: Suriye'yi,Quş'u(Kush'u),

Ve Mısır topraklarını...
Her toplumu sen yerleştirdin yerli yerince,
Sen karşılarsın gerekleri olunca.
Herkesin gerekli yeteneği var,
Herkes belirli güne dek yaşar.
İnsanların konuşma dilleri ayrı,
Yapıları,yapı özellikleri ayrı,
Öyle yarattın sen toplumları:Ayrı ayrı.

Tüm ülkenin Tanrı'sısın sen,kendileri için doğan,
Sen gündüz güneşi,sen büyük,korku salan,
En uzak ülkelerde bile...

(Ey Aton!) Gönlümdesin sen!
Başkası değil;yalnızca ben seni tanırım gerçekten!
Oğlun Akhenaton'dur bilen-tanıyan.
Sensin onu hikmetli(bilgili) kılan.
O,senin gücünle,senin yolunda,
(Ey Aton!) ***Tüm dünya senin elinde!***
(...)

Dünyayı sensin yaratan,
Oğlun için ayakta tutan.
O ki senin gövdendendir.
Yukarı ve Aşağı Mısır'ın kralıdır o,
Hakkı ayakta tutan,iki yakanın da efendisi.
(...)

J.H Breasted,bu şiirler üzerine şunları açıklar;

Güneş Tanrısını(Aton'u) ululamak için Akhenaton'un,bizzat kendisnin yazdığı bu şiirler,onun inancının enginliğini ve güzelliğini,bu genç kralın Tek Tanrı2ya olan inancını dile getirir.Bu Tek tanrı,dünyadakileri yaratmakla kalmamış;çeşitli türleriyle,Mısırlısı ve yabancısıyla tüm insanları da yaratmıştır.Aton; çok acıyan,kayıran,koruyan,tüm yarattıklarına kol kanat geren ve gereklerini gören bir "*baba*"dır.Yarattıkları da bunun bilincindedir.Kuşlar bile,sazlıkta uçarlarken,kollarını yukarıya kaldırıp ellerini açarak şükrünü belirtmeye çalışan dindar insan gibi,onun için kanatlarını açarlar.Bu benzetme şiirde de vardır.

İnsanlığın binlerce yıllık geçmişindeki evrelerini tarıyoruz; ama Akhenaton'dan önce,tüm evreni kavrayacak biçimde acıması ve koruyuculuğu olan bir Tek Tanrı'ya ilişkin inancı doğru olarak kavrayıp benimsemiş bir başka insanı bulamıyoruz.

İşte kimi araştırmacı ve yazarlar,Yahudiliğin,Hristiyanlığın ve İslamın kutsal kitapalrındaki Tek Tanrı'nın kaynağını burada bulurlar;

Kahire Üniversitesi öğretim üyelerinden Prof. Dr. Ahmet Çelebi "Garplı Tarihçiler,Musanın vahdaniyet(tek tanrı) fikrini, 4. Amenofis(Akhenaton)'dan aldığını kabul ederler" diyor. Eski Mısır Tarih ve Medeniyeti'nin yazarı Prof. Dr. Afet İnan da,Arthur Weiagll'e dayandırarak şunları yazar: "Musa Peygamber'in tarihi bir şahsiyet olduğunu,Mısır'da bu din reformu zamanında yaşamış ve bu fikirlerden mülhem olmuş olduğunu kabul ederler."

Musa'nın tarihte yaşamış bir kişi olamayacağını ileri sürenler de yok değil.Voltaire de,Felsefe Sözlüğü'nde,kendine özgü üslupla bu görüşte olduğunu belli eder:

> **Musa gerçekten yaşamış bir kişiyse ve bir "Mısır Firavunu" olarak "Tek Tanrı inancını" başlatıp yerleştirme çabasını göstermiş olan,yukarıdaki ateşli seslenişlerin sahibi Akhenaton zamanında yaşamışsa,ondan etkilenmemiş olması kolay kolay düşünülemez.Musa'nın yaşadığı ileri sürülen tarih,olaylarla karşılaştırılıp incelendiğinde bu Tektanrıcılığın kurucusu sayılan Firavun'un dönemine rastlıyor bulunur.Böyle olunca da,"Musa,Tektanrıcılık düşüncesini Akhenaton'dan almıştır!" yargısı doğal.**

Sigmund Freud(1856-1939) da bir psikoloji bilgini olarak konuyla ilgilenmiş ve yaşı 80'i aştığı sırada "Musa ve Tektanrıclık adlı kitabını yazmış.Bu kitapta Firavun Akhenaton'un Aton Dini için şöyle der:"Bu insanlık tarihinde Tek Tanrı dininin ilki ve en saf olanıdır".

Freud da, kutsal kitaplardaki Tanrı'nın kaynağını burada bulur.Ayrıca,Musa'nın söz konusu Firavun zamanında yaşamış bir Mısırlı,Aton'u benimsemiş bir prens olabileceğini düşünür.Şöyle der;

> **"Akhenaton'un yakınları arasında belki de Tutmose adıyla anılan ve bu devirde çok yaygın bir ad sayılan biri mevcuttu.İsmin pek fazla önemi yok.Ama ikinci kısmın sonunun "Mose" ile bitmesi dikkate şayan.Kendisi yüksek rütbeli memur olup Aton dinine sıkı sıkıya bağlıydı...(Akhenaton'un ölümünden sonra) Mısır'da damgalı veya şüpheli bir adam olarak kalabilirdi.Kendisi bir hudut eyaletinin valisiyse,oraya birçok nesil önce yerleşmiş olan (Yahudilerin içinden çıktıkları) Sami asıllı bazı kabilelerle temas halinde olması mümkündü.Büyük hayal sukutu ve yalnızlığı içinde bu yabancılara döner ve kaybettiği şeyleri onlar aracılığıyla telafi etmeye çalışır.Onları kendi halkı olarak seçer...."**

Buna göre, kutsal kitapların bir peygamber diye insanlığa yutturdukları Musa Mısır'lı bir prensten başkası değildi.Yahudi toplumundan olmadığı halde,gönül veridği amaca ulaşmak için bu toplumu seçmişti.Kutsal kitapların Tanrısıysa "Mısır'lı Musa"nın bu toplumdan bir kabileye benimseterek yola çıktığı "Aton"un ta kendisiydi.Ancak Firavun Akhenaton'un "Tek Tanrı" durumuna getirdiği bu Güneş Tanrısı,Yahudilere geçtikten ve Tevrat'ın "Yehova"sı olduktan sonra nitelik değiştirmişti: "Barışseverken" "savaşçı" olmuştu.Freud'un deyimiyle: "fetihçi".Yahudilere uygun olan da buydu.Kimi araştırıcılara göre,"Yehova" sözcüğü de "güçlü savaşçı" anlamına gelir.

Yahudi Tanrı'sının başka toplumların tanrılarından da nitelik aldığı görülür;

Örneğin Ken'anlıların(Fenikelilerin) Tanrı'sı: "göklerin efendisi,Yağmurların göndericisi ve fırtınalara egemen olan" Ulu "Ba'l" ile aynı nitelikleri paylaşır olmuştu.

1929 yılında Fenikelilerin liman kentlerinden Ugarit'in bulunduğu yerde(Suriye'nin kuzey kesiminde,Ras Şamra höyüğünde),eski din ve mitoloji yönünden çok önemli bilgileri içeren yazıtlar ortaya çıkarıldı.Bu yazıtlar, "Ugarit metinleri" diye de anılır kitapalrda.Ve bunların İ.Ö 1400'lere ait olduğu belirlenmiştir.

İşte bu metinlerdeki Tanrı Ba'l ile,Tevrat'ın Tanrı'sına aynı niteliklerin verildiği görülmekte:

Ugarit metinlerinde "Ba'l", "bulutlara binen" diye nitelenir.Tevrat'ın Mezmurlar bölümünün 68:4 ayetinde de şöyle denir:"Tanrı'ya ilahi okuyun,adına terennümde bulunun.O,*buluta binip çöllerden geçen yol hazırlayın*!"

Ugarit yaztılarına göre, "gök gürültüsü",Tanrı Ba'l'in sesidir.Tevrat'ta,Eyub,37:2-5 ve Mezmurlar, 29:3-5'te analtıldığına göre ise "gök gürültüsü",Yahudi Tanrı'sının "sesi"dir.Kur'an'da "Ra'd" (gök gürültüsü) Suresi'nin 13. ayetinde de "gök gürültüsü"nün, "Tanrı Uyarısı"nı yansıttığı bildirilir.

Lübnan doğumlu Profesör Philip Hitti,Tevrat'taki 29. Mezmur'un tümüyle,"Ken'an"(Fenike) kökenli olduğunu yazar.

Ugarit metinlerinde "levyaten"(leviathan) diye bir yılandan söz edilir ve bu "canavarı" Tanrı Ba'l'in öldürdüğü analtılır.Tevrat'ta da İşaya,27:1'de aynı adlı bir yılandan söz edilir ve onu,"Rabb"in yani Yahudi Tanrı'sının öldürdüğü analtılır.

Ba'l sözlük anlamıyla "efendi" demektir.

Çok ilginçtir ki bu sözcük Kur'an'da da aynı anlamda kullanılır:Saffat Suresi'nin 125. ayetinde Tanrı Ba'l için kullanılırken,birçok ayette de "karının kocası" anlamını içerir.Yani Kur'an'da da "erkek olan Tanrı,Baba Tanrı" kocaları karıları için hem efendi yapmakta,hem de yine karıları için bir çeşit Tanrı niteliğinde göstermekte.

Yahudi toplumu Filistin'e döndüğünde(İ.Ö 13 yüzyılda),komşu oldukları Ken'anlılar(Fenikeliler),çok ilerlemişlerdi.Bu tarihten 1600-1700 yıl önce bile,onlar önemli kentler,limanlar,ticaret merkezleri kurmuşlardı."Efendi" anlamlı Tanrıları Ba'l de onların üretim ilişkilerine uygun nitelikteydi,"bolluk,verimlilik Tanrı"sıydı.Buna uygun olarak uydurulan bir de efsanesi vardı.Uzun ve acıklıydı efsane.İnanırları, yaz sıcaklarının bitkileri kavurup kurutmasını, Ba'l'in ölümüyle,bitkilerin yağmur mevsiminde yeniden yeşermesiniyse,onun dirilmesiyle açıklarlardı.Töreleri,törenleri de vardı bununla ilgili.Yerleşik aşamaya geçen Yahudiler de Ba'l'e ilgi duydular.Onlar da Tanrılarını zamanla "efendileştirip" Ba'l'le özdeş duruma getirdiler.Yani Yahudi Tanrı'sı da "bolluk,verimlilik" Tanrısı oluverdi.Oysa,Arap mitolojisi yazarlarından Dr. Muhammed Abdulmuid Han'ın anlatımıyla "yoksulluğun Tanrı'sıydı yalnızca.Ken'anlıların "efendi" Tanrılarını Yunanlılar da almışlar,ona "Adonis"(adon=efendi) adını vermişlerdi.Adonis de "bitkilerin,verimliliğin" Tanrı'sıydı ve aynı efsane onun için de geçerliydi.Sümer Tanrılarından Dumuzi de Samilerde "Tammuz"(Temmuz) diye adlandırılmıştır ki,bu sözcük de "efendi" anlamına gelir.Geçerli olan efsane,aynı efsane...

Yahudi toplumunun Tanrı'sını kendisiyle özdeş duruma getirdiği Ba'l,aslında bir "güneş tanrısı"ydı.Ken'anlılar,Mezopotamya'dan almışlardı onu.Orada "Bel" diyenler de vardı.Eski Babil'in en büyük üç Tanrısından biri olan ünlü "Marduk" da "güneş tanrısı"ydı.Ve o,"Ba'l"den başkası değildi.Eski Babil'deki Şamaş(şems=güneş)(Sümerlerde Utu) da "güneş tanrısıdır".

Demek ki,eski çağlarda toplumlar,üretimlerine,yaşamlarına göre yaratmışlar tanrılarını.Gerek gördüklerinde de birbirlerinden "kopya" gibi almışlar.

Ve demek ki Yahudiliğin,Hristiyanlığın ve Müslümanlığın kutsal kitaplarındaki "Tanrı","erkek" Tanrı,"baba" Tanrı,"efendi" Tanrı da: eski çağların değişik ülkelerinde yaratılma ve değişik toplumlardan gelmedir.Eski Mısır'dan,Ken'anlılardan,Mezopotamya toplumlarından... Zaman zaman değişimlere de uğratılarak sokulmuştur kutsal kitaplara...Ve "Tanrı"nın niteliğindeki değişmeler,bu kitaplarda da sürmüştür.

Çıkan önemli sonuç da şu: Söz konusu "Tanrı"nın kaynaklandığı Tanrı: eski Mısır'da da,Ken'an(Fenike) illerinde de (Akdenizin doğu kıyılarında),Mezopotamya'da da güneş tanrısıydı.

Sözü edilen Tanrı'nın döne dolaşa güneş kültüne(güneş dinine) dayandığı görülüyor açıkça.

Dinler,tarihleriyle,elde edilen belgeleriyle "karşılaştırmalı" olarak ve "çıkar hesapları"ndan,bağnazlıklardan uzak kalınarak incelendiğinde gerçek hemen görülür:Kitaplı dinlerin Tanrılarına da,şeriatlarına da "güneş ve ay" kültleri kaynak olmuştur.Dahası,bu dinlerdeki birçok "ibadet" biçimleri,dinsel töreler,gelenekler: "güneş" ve "ay" kültlerinden,hemen hemen aynen alınmışlardır.

Kaynak:Turan Dursun:Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III

Benim Notum

Burada dikkat çekmek istediğim önemli nokta "Musa'nın Yahudi değil Mısır'lı oluşudur".Bu nokta bize bir mitin,ünlü Akad Kralı Sargon'la ilgili bir mitin neden Musa'ya uyarlandığını tüm çıplaklığıyla gösteriyor.

Mit şu;

> ***"Ben Agade'nin kralı büyük kral Sargon!***
> ***Annem yüksek bir rahibe idi, babamı bilmiyorum.***
> ***Yüksek rahibe annem beni gizlice doğurdu.***
> ***Beni bir kamış sepete koydu, onu ziftle kapladı.***
> ***Beni nehre bıraktı, dışarı çıkamayacaktım.***
> ***Nehir beni sürükleyerek su çekici Akki'ye götürdü.***
> ***Akki beni sudan çıkardı, kendi oğlu gibi büyüttü beni. "***

Kendisinden yaklaşık 1600 yıl sonra yazıldığı sanılan bu şiire göre Sargon'un annesi rahibe olduğundan onu gizlice doğurup, Musa gibi sepet içinde suya bırakmış. Sümerlerde rahibeler tanrının karısı olarak kabul edildiğinden doğan çocuklar tanrının çocuğu sayılıyor ve onun yaşamasına izin verilmiyor. Bunun için annesi onu gizlice doğuruyor ve birisi alır düşüncesiyle suya bırakıyor.

http://tr.wikipedia.org/wiki/B%C3%BCy%C3%BCk_Sargon

Görüldüğü gibi tıpkı Musa gibi Sargon'u da annesi öldürülmemesi için ziftle kaplı bir sepete koyuyor ve Akki isminde biri Sargon'u bulup yetiştiriyor.

Yahudilikte ise bu olay şöyledir;

> **Hârûn'un doğmasından üç yıl sonra Mısır firavunu, Yahudilerin Mısır'da çoğaldıklarını ve güçlendiklerini görünce onları kontrol altına**

almak için üzerlerine angarya memurları koyar ve onları şehir inşaatlarında çalıştırmaya başlar. Bu şekilde de kontrol altında tutamayacağını anlayınca bu sefer de Mısır'daki ebelere "Bütün yeni doğacak İbrânî erkek çocukları öldürün ama kız çocuklarına dokunmayın" emrini verir. Mısırlı ebeler, bu emri yerine getirmekten korkarlar. Bu sefer de Firavun: "Bütün doğacak olan İbrânî çocuklar Nil nehrine atılacak" emrini verir. Bundan bir yıl kadar sonra Amram'la Yehoved'in bir erkek çocuğu olur. Onu Nil'e atmaya kıyamazlar ve sekiz günlük olunca usûlüne göre sünnet ederler. Üç ay kadar Mûsâ'ya baktıktan sonra daha fazla bakamayacaklarını anlarlar, bir sepet yaparlar bunu ziftle sıvayıp daha o zamanki ismi Mûsâ olmayıp bu isim daha sonra Firavun'un kızı Batya tarafından konulacak olan Mûsâ'yı içine koyarlar ve Nil'e bırakırlar.

Mûsâ'nın ablası ve henüz 6-7 yaşlarında olan Miryam (Meryem), sepetin ve kardeşinin âkibetini öğrenebilmek için sepeti tâkip eder. Sepet, Firavun'un sarayının bahçesine doğru süzülür. O sırada Firavun'un kızı Batya sepeti bulur, sünnetli olduğu için çocuğun İbrânî olduğunu hemen anlarsa da bu çocuğa acır ve onu himâye eder. Ancak çocuk, hiçbir süt anneden süt emmemektedir. Bunun üzerine Miryam, Batya'ya ona bir süt anne bulmayı teklif eder ve kendi annesini çağırır. Çocuk, kendi annesinin sütünü içince firavunun kızı Batya, çocuğu kendi annesine emzirmesi için verir. Çocuk iki yaşına geldiğinde annesi Mûsâ'yı firavunun kızına getirir. Firavunun kızı, çocuğa Mûsâ (İbrânîce: Moşe משה, *Sudan çıkarttım*) ismini koyar ve onu evlat edinir. Bu târihten sonra çocuk Mûsâ adıyla anılmaya başlanır. Mûsâ'nın anne ve babası tarafından konulmuş gerçek bir ismi olduğu kesindir. Çünkü Yahudi geleneklerine göre sekiz günlükken sünnet olan bir çocuğa mutlaka bir isim takılır. Ancak bu isim bilinmemektedir.

http://tr.wikipedia.org/wiki/Musevilikte_Musa

Anlaşılan o ki,Musa Yahudilere kendini benimsetebilmek için bu mite başvurdu,kendini Yahudi diye Yahudilere bu mitle kabullendirdi,"ben aslında Mısırlı değil Yahudiyim,Mısır'a gelişim,Firavun'un sarayına girişim,böyle olmuştur" diyerek.

Dolayısıyla Musa yaşamış ya da yaşamamış olsun fark etmez,Tevrat'ı yazanlar Musa'yı Firavun'un sarayına sokma ve aynı zamanda Yahudi diye tanıtma amacından doğan çelişkiyi kapatmak için bu mite başvurmuşlar,bu mit Kur'an'da da geçer.

Allah İsminin Kökeni

Allah: Bu sözcük İslam öncesi Araplarda da vardı.Bunu Kur'an'ın kendisi de belirtir.

Bilindiği gibi Arapçada,katıksız Arapça olmayan bir "ilah" sözcüğü var.Allah sözcüğü de bu sözcükten değişerek oluşmuş olabilir.Bu görüşün savunucuları var.

Bir de "Arami-Süryani" dilinde bir sözcükle karşılaşılmakta: "Alaha"(Aloho),Allah ile aynı anlamda.Allah sözcüğü bu sözcüğün de değişmiş biçimi olabilir.Çok daha haklı olarak bu görüş de savunulur.

Arap mitolojisini yazanlardan Dr. Muhammed Abdulmuid Han'ın aktarmasına göre Aramı dilinde, "Elah" biçiminde ve "Tanrı" anlamına gelen bir sözcüğe rastlanmıştır.Yine bu yazar aktarır ki, eski "Nabati" yazıtlarında da "Hallah" biçiminde bir sözcük görülmekte. "Tann'nın özel adı" gibi kullanılmış bulunmakta.

Prof. Dr. Philip K. Hitti'nin de, "Allah'la ilgili şunları yazdığını görüyoruz:

> **"Bu ad, hayli eskidir. Bu sözcüğe, Güney Arabistan Arapçasındaki kitabelerde rastlanır. Örneğin, el Ula'da bulunan bir Ma'in kitabesinde ve Sebe'den kalma bir başka kitabede olduğu gibi. Fakat İÖ 5. yüzyıldan kalma Lihyâni kitabelerde 'HLH' biçiminde, pek bolca görülmektedir. Bu tanrıyı, gerçekte Suriye'den elde etmiş olan Lihyan, Arabistan'da, bu tanrıya ibadetin ilk merkezini oluşturuyordu. Bu ad, Safa kitabelerinde, İslam'dan beş yüzyıl kadar önce, Hallah biçiminde geçmektedir. Aynı biçimde, Suriye'nin Um-mu'l-Cibâl kesiminde bulunmuş, 6. yüzyıla dayandırılan İslam öncesi bir başka Hıristiyan Arap kitabesinde de görülmektedir...**

Wellhausen de "Allah sözcüğüne kitabelerde sık sık rastlarız" diyor.

Açıkça görülüyor ki Kur'an'ın Allah'ı da Arapça değil.Araplara "Nabati", "Arami-Süryani" çevrelerinden gelip girmiş bulunmakta.

"Allah sözcüğüne kitabelerde sık sık rastlanır dendikten sonra şu özetin eklendiğini görüyoruz:

> **Miladi 6. ve 7. yüzyıllarda O,bütün putların başını yemiştir.İşleri ciddileştiğinde,büyük tehlike ve yokluk anlarında putataparlar daima Allah'a yönelirlerdi.Herhangi bir puta değil.Putataparlar için de Allah,Tanrılığın asıl sahibiydi.Muhammed'e gereken sadece,onların putları Allah'ın Allah'lığına ortak etmeleriyle savaşmaktı.**

Kaynak:Turan Dursun ‘’Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III’’

Cehennem'in Kökeni

"Cehennem": Arapça değildir.Halim Sabit Şibay,İslam Ansiklopedisi'nin "cehennem" maddesinde şöyle der: "Ahirette azap yerinin adı.İbranice "gehinnom"dan(gihinnam) geldiği söylenmektedir". Şunu ekliyor: "Kimi doğubilimciler,bunun, Kudüs'ün yanında eski çağlarda Moloch adına yapılan kurbanların yakıldığı kuyunun adından (Hinnom Vadisi) alındığı görüşündedirler.Cihinnam,eski metinlerde sıfat olarak "çok deirn" manasında kullanılmaktadır.

Hayrullah Örs ise Musa ve Yahudilik adlı önemli yapıtında şunları yazmakta:

> **"Kötülerin gittikleri azap yerinin adı, "Hinnom oğulları vadisi" anlamına gelen "Gebna Hinnom" iken sonraları "Gehenna" olmuştur."Gebna Hinnom",Ken'anilerin (Tanrı) Ba'l'e kurban edilen çocukları yaktıkları bir vadinin adıydı".**

Tevrat'ın çeşitli bölümlerinde belirtildiğine göre çocukların kurban edildikleri Tanrı'nın adı "Moloch(Molech)" idi..Prof.Dr. K. Hitti,bu Tanrı'nın eski Ken'an(Fenike) kentlerinden "Sur" kentinde bir "Kent Tanrısı" olduğunu düşünüyor.

Çocukların kurban olarak sunuldukları "gehinnom" ya da "gehenna" deresine gelince;

Kurbanların Tanrı'ya bir derede,bir çukurda,kutsal sayılan bir kuyunun yanında sunulmaları eski ve epeyce yaygın bir gelenekti.Araştırmalar gösterir ki, "Zemzem Kuyusu" da bu türden bir kuyuydu.

Sunulan kurbanların sonradan aynı yerde yakılmaları da eski bir gelenek olduğuna göre,sözü edilen "gehinnom" ya da "gehenna" adlı çukurun "ateş çukuru" diye düşünülmesi ve bunun "cehennem" düşüncesine kaynak olması doğaldır.

Kur'an'da "cehennem" anlatılırken kullanılan sözler de, "Arapça olmayan" sözcüklerle donatılıp özellikleştirilmiş bulunmakta.Farsça olan var yine.Dahası,kimi incelemecilerin "Türkçe" saydığı ve "pis kokan su" anlamına geldiği söylenen "gassak" sözcüğü bile var içlerinde.

Kaynak:Turan Dursun ‘’Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III’’

Benim Notum

Çocukların yakılarak kurban edildikleri Molek isimli bu Tanrı Kur'an'a Malik ismiyle,Cehennem'in baş yöneticisi olarak girmiştir;

Zuhruf:77=Ve ey Mâlik diye bağıracaklar, yalvar Rabbine de öldürsün bizi; Mâlik, şüphe yok ki siz diyecek, ebedî olarak azaptasınız.

İsmi bile aynı,tek fark Paganizmde Tanrı,Kur'an'da melek!

Gök,Gök Katları ve Eski İnançlar

Voltaire, eskilerin göğünü anlatırken şunları yazar;

> **Denizlerimizden,karalarımızdan yükselip bulutları meydana getiren buharlar,önceleri Tanrıların oturduğu yerler sanıldı.Homeros'ta Tanrılar,her zaman altın bulutlar içinde yere inerler.Onun için ressamlar,bugün hala onları,bulutların üstünde hayal ediyorlar.Ama "Tanrılar Tanrısı"nın ötekilerden daha rahat etmesi doğru olacağından,kendisini taşısın diye O'na bir kartal verdiler.Çünkü kartal,öteki kuşlardan daha yükseklerde uçar.**
>
> **Eski Yunanlılar,kentlere hükmedenlerin bir dağın tepesinde,kalelerde oturduklarını görerek,tanrıların da kaleleri olabileceğine karar vermişler ve bu kaleyi,Thessalia'da,tepesi kimi zaman bulutlarla örtülü Olimpos dağına yerleştirmişler.Öyle ki,sarayları,gökleriyle eş düzeydeydi.**
>
> **(Eski Yunan'da) atmosferimizin mavi kubbesine bağlı gibi görünen yıldızlarla gezegenler,sonradan Tanrıların evi oldu.İçlerinde <u>yedisinin</u> kendine özgü bir gezegeni vardı.Ötekiler de,nerede yer bulabilirlerse orada oturdular.Tanrıların genel meclisi,samanyolundan giden büyük bir salonda toplanıyordu.Öyle ya,insanoğullarının yeryüzünde belediye konakları olduktan sonra,elbette Tanrıların da havada salonları olmalıydı!**

...Neyse.. Eskiler acaba:"Gök" deyince ne anlıyorlardı?Hiçbirşey.Herzaman "yerle gök" diyerek bağırıp duruyorlardı.Bununsa "sonsuzlukta bir atom" diye bağırmaktan farkı yoktu.Doğrusunu söylemek gerekirse "gök" diye birşey yoktur.Yalnız boşlukta yuvarlanan bir sürü yuvarlaklar var.Bizimki de ötekiler gibi yuvarlanıp duruyor.

Eskiler göklere gitmeyi yükselmek sanıyorlardı.Ama bir yuvarlaktan öbürüne hiç yükselinir mi?

Türk Mitolojisini yazanlardan Murat Uraz şunları sıralar;

> **Tanrısal ikametgahlar,katlara ayrılmış göklerdedir.Başka bir deyişle:"Gökler": büyük Tanrılarla iyi ruhların,perilerin ve meleklerin evren çapında bir apartmanı halindedir.**
>
> **Cennetler,ünlü "süt gölü" ve Kara Han'ın yarattığı Sürve Dağı da,(Tanrı) Ülgen'in katındaki cennetlerin birinde bulunmaktadır.**
>
> **Güneş,Ay,yıldızlar gibi natürist Tanrılar ise,yerlerini almış,gökler alemine ve dünyaya ışık dağıtırlar.Taoistlerin dört yönü yöneten tanrı ayarındaki dört temsilcisi ile,Göktürklerin boşluğun dört yönünde bulunan,Türk bölgelerini koruyan,renk ve Hanlık'la nitelenen Tanrıları da boşluk aleminin birer kutsal kahramanıdırlar.**
>
> **Tanrı sayılan Bozkurt,Etilerin,Elamlıların kutsal boğaları,Güneş Tanrısı Şamaş'ın güçlü kartalı,Fırtına Tanrısı Teşup'un korkunç boğaları ile Tanrı'nın beyaz devesi... gök sakinlerinin kutsal kadrosunda bulunurlar.**
>
> **...Gök Tanrısı Anu,Sümerlerin Anosmas dedikleri,göklerin yüksek yerindeki sarayındadır.**
>
> **Altaylıların büyük Tanrısı Kara Han ile oğlu Ülgen de Şamanlarca 17 kat kabul edilen göklerin üst katlarında oturur.**
>
> **...Yakutların Kayadan'ı dokuzuncu,Altaylıların Günana'sı yedinci katta,Ayatas'ı altıncı katta,Yakutların Orangay'ı dördüncü,Kuday ile Tanrıça Ayzıt üçüncü katta otururlar.**
>
> **Sümerlerin kimi tanrıları da yıldızlarda oturmayı uygun bulmuşlardır.**
>
> **Tunguzlara göre de,yedinci kat gökte Güneş,altıncı katta Ay bulunmaktadır.**

Şamanizm'i yazanlardan Abdulkadir İnan "eski Türkler şüphesizdir ki Şamanistlerdi" dedikten sonra "Çin kaynaklarının verdikleri bilgilerden anlaşıldığına göre,eski Orta Asya Şamanizminin esasları,Gök Tanrı,Güneş,Ay,yer,su,ata,ateş kültleriydi" diyor.Ayrıca şunu belirtiyor;

> **...Kitaplı dinlerin Şamanizm'le beslendikleri ve bu beslenmenin gücü oranında Kuzeye nüfuzlarını sağlayabildikleri şüphesizdir.**
>
> **"Efsaneler" dinlerin "kutsal kitaplarının" önemli kaynaklarından.Onun için de,birinin anlattığı öbüründe de görülür.**

Biruni (973-1051?),eski Hint inançlarından,bu arada Brahmanlardan söz ederken,Brahmanizm dinine bağlı olanların,kutsal kitaplarına göre nasıl bir evren görüşünde olduklarını da anlatıyor.Aktarılan bilgi şöyle:

> **"Yedi kat gök ve yedi kat yer, sudaki Brahmandan meydana geldi.Yerin en aşağı tabakasının altında,bin başlı yılan bulunduğu gibi,yerin tam tepesinde,Kuzey Kutup Yıldızı'nın altında,"Meru Dağı" bulunur.Yerin üzerinde 7 kat gök vardır ki,Güneş,Ay,yıldızlar ve gezegenler,bunun içindedir.En kutsal ırmak Ganj ırmağıdır,cenetten gelir.Güneş,Ay ve yıldızların Rabbleri(efendileri) vardır.**

Brahmanizmin kutsal kitaplarından ve İ.Ö 600-300'lerde düzenlendiği belirtilen Upanişadlar(Gizli Bildiriler) adlı kitapta şunlar anlatılmakta; Yaratılıştan önce,yalnızca Atman(Ben,Brahman) vardı.Başka hiçbirşey yoktu.Atman(Brahman) "dünyalar yaratayım" diye düşündü.En yüksek dünyayı,gökyüzünü: ölümler dünyası olan yeryüzünü ve yeraltı dünyasını yarattı.

Eskilerin "evren" görüşünü; gök ve gök katlarına,Yere ve Yer katlarına ilişkin inançlarını da bize taşıyıp getiren,Tanrı adına sunan kutsal kitaplar.

Kaynak:Turan Dursun ''Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III''

Kanın Yasaklanma Sebebi ve Kökeni

Kur'an'da kan yasaklanmıştır,Kur'an'da yasaklanmasının nedeni ise büyük ihtimalle Tevrat'ın tesiri altında kalmasından dolayıdır,çünkü Tevrat'ta da yasaktır kan yemek,içmek..Bir etin kaşer(helal) olabilmesi için kandan tamamen arındırılması gerekir.Eti kandan arındırmak için bir dolu teknik vardır.İsteyen olursa bu teknikleri yazarım fakat şimdi gereksiz görüyorum.

Öncelikle Kur'an'dan ayetleri görelim;

Bakara:173=O, size ölüyü (leşi)- kanı, domuz etini ve Allah'tan başkası adına kesilmiş olan (hayvan)ı kesin olarak haram kıldı. Fakat kim kaçınılmaz olarak muhtaç kalırsa, taşkınlık yapmamak ve haddi aşmamak şartıyla (ölmeyecek oranda yiyebilir), ona bir günah yoktur. Gerçekten Allah, bağışlayandır, esirgeyendir..

Tevrat'ta ise yasaklanmasının nedeninin "kanın ete can vermesi" olduğu söyleniyor;

Levililer.3=17:Hayvan yağı ve kan yemeyeceksiniz.Yaşadığınız her yerde kuşaklar boyunca bu kural hep geçerli olacak.

Levililer.7=26-27:Nerede yaşarsanız yaşayın,hiçbir kuşun ya da hayvanın kanını yemeyeceksiniz.Kan yiyen herkes halkımın arasından atılacak.

Yasanın Tekrarı.12=23-24-25:Ama kan yememeye dikkat edin.Çünkü ete can veren kandır.Etle birlikte canı yememelisiniz.Kan yememelisiniz;kanı su gibi toprağa akıtacaksınız.Kan yemeyeceksiniz. Öyle ki,size ve sizden sonra gelen çocuklarınıza iyilik gelsin.Böylece RAB'bin gözünde doğru olanı yapmış olursunuz.
olanı yapmış olursunuz.

Görüldüğü gibi Tevrat'a göre kan "ruh" görevi görüyor,ete can veriyor.Bu ise mezopotamya mitlerinden alıntıdır.

Bu mitlere göre insana tanrısal kan,tanrısal tükürük ya da tanrısal ruh ile hayat verilir,bunlarla cansız kil ete kemiğe büründürülür,canlandırılır.Tevrat kan ve tanrının üflediği hayat nefesi mitlerini barındırır.Bu kan mitine göre(ki yaratılış versiyonlarından sadece biridir) insanlar boğazlanmış bir Tanrı'nın kanıyla karıştırılmış kilden yaratılmıştır.Bu kan insana Tanrısallık verir,yani ruh.

Kur'an da büyük ihtimalle bu nedenle yasaklamıştır kanı,Kur'an ayetlerinin büyük çoğunluğunun kaynağı Tevrat'tır sonuçta.

Eyyüb'ün Sağlığına Kavuşması

Sad:41-43= (Ey Muhammed!) Kulumuz Eyyûb'u da an. Hani o, Rabbine, "Şeytan bana bir yorgunluk ve azap dokundurdu" diye seslenmişti.

Biz de ona, "Ayağını yere vur! İşte yıkanacak ve içecek soğuk bir su" dedik.

Biz ona tarafımızdan bir rahmet ve akıl sahiplerine bir öğüt olmak üzere ailesini ve onlarla birlikte bir o kadarını bahşettik.

Akıl sahiplerine bir öğüt olsun diye bunu sağlamış,''Ulu Tanrı''!Görüyorsunuz,''din-bilim'' şarlatanlarının sık sık sözünü ettikleri ''Kur'an'ın akla seslenişi'' nasıl bir sesleniş

gerçekte!''Eyyub Masalı'' ve ''akıl''!Ne de güzel bağdaşırlar değil mi?!

Masala Kur'an'ın yaptığı eklemeye göre,Eyyub'a Tanrı ''ayağını yere vur'' demiş.O da söyleneni yapınca bir ''su'' çıkmış yerden.Bu sudan içince ayrıca suyun içine girip yıkanınca tüm hastalıklardan kurtulmuş.

Tevrat'ta olmayan bu ayrıntıyı Muhammed nereden bulup eklemiş olabilir?Kimbilir!

Ama tahmin yürüten var:

Doğubilimci Hırschfeld,görüşünü şöyle açıklar;

> **Mukaddes kitapta ve hahamların kitaplarında buna benzer bir şey yok.Ama sanırım ki,Muhammed,tutulduğu kötü hastalığından,Ürdün ırmağında yıkanmakla iyi olduğu anlatılan Numan'ın öyküsünü aklında tutmuştur.**

Doğru olabilir.Kimi zaman böyle yapar Muhammed.Birazını oradan,birazını buradan alarak ''karma'' oluşturur.Salata gibi...

Ayağını yere vurarak çıkardığı ''ırmak gibi'' suda yıkanınca Eyyub,sağlığına kavuşur.Eskisinden kat kat fazla zenginliğe de kavuşturur bir anda!

Buhari'nin de yer verdiği bir hadise göre Peygamber şunları anlatıyor;

> **Eyyub çıplak yıkanıyordu.Birden altından çekirgeler* üşüştü üzerine.Ve Eyyub başladı,bunlardan avuç avuç alıp (kıyıdaki) giysisinin içine toplamaya.O sırada Tanrı'sı Eyyub'a seslendi:''Ey Eyyub! Ben seni şu gördüğün altından çekirgelere ihtiyaç duymayacak kadar zengin kılmadım mı?'' Evet Tanrım diye karşılık verdi Eyyub:''Gücün için ant içerim ki,beni çok zengin kıldın.Ancak senin bereketine gereksinim duymayacak ölçüde zengin olamam!''**

***''Altın'' çekirgeler,bildiğiniz altın madeninden.**

Turan Dursun:Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III

Kur'an'ın Arap ve Yabancı Atasözlerinden Alıntıları

Ayetlerin yorumlarını yapan Müslüman yorumcular(eski müfessirler) kaynakları az çok biliyorlardı.İnanır görünüp İslam savunurluğu yapsalar da.Bildikleri için ayetlerde anlatılan öykülerin eksiklerini tamamlamak üzere daha çok,Yahudi ve Hristiyan çevrelerindeki kaynaklara başvuruyorlardı.Çok örneği var bunun,kolayca sayılamayacak kadar.

Kur'an'da bir çeşit bilgi hazinesi gibi sunulan ''hikmet''lerden sözüm ona ''özdeyişler''in ne olduklarına ve nasıl derlendiklerine gelince;

Bunlar da Araplarca bilinmedik,duyulmadık şeyler değildi.

Kimileri Arap atasözleridir.Derleyenleri vardı bunların da.Yani ağızdan ağıza,kulaktan kulağa dolaşarak sürüp gelen atasözleri,kimileri eliyle derlenip yazıya bile dökülmüştür.Onun için bilebilmekteyiz.Bugün elimizde birçok ''Arap atasözü''nden derlemeler yapılmış kitaplar var.Örneğin şunlar anılmaya değer:

Hicri 170/Miladi 786'da ölen El Mufaddalu'd-Dabbi'nin ''Emsalu'l Arab(Arap atasözleri)'' adlı kitabı.Hicri 395/Miladi 1005'te ölen Ebu'l-Hilal El Hasan İbn Abullah El Askeri En-Nahvi'nin ''Cemheretu'l-Emsal(Topluca Atasözleri) adlı kitabı.Hicri 518'de ölen Ebu'l-Fadl Ahmed İbn Muhammed El Meydani'nin ''Mecmau'l Emsal(Atasözlerinin Toplandığı Kaynak)'' adlı kitabı.

Arapların ya da Arapların dışından derleme atasözlerinin kimi kalıp olarak Kur'an'da yer almasa da anlayış olarak yer alır.İçlerinde Kur'an'ın dünya görüşünü etkileyen,dahası belirleyen bile var.Örneğin, ''Her şeyin en iyisi ortasıdır'' anlamındaki atasözü.Kur'an'da son derece ağırlıklıdır.Birçok konusunda işlenir.Birçok öğüt ve yargı,bunun üstüne oturtulmuştur.Aynı atasözüne dayalı ''hikmet''leri Tevrat'ın çeşitli bölümlerinde de bulabiliyoruz.''Süleyman'ın Meselleri'' adlı bölümünde,4. babın 27. ayetinde şöyle dendiğini görmekteyiz;

> **''Ne sağa sap,ne sola!''**

Atasözlerinde olduğu gibi,dinlerin kutsal kitaplarında da,''orta yol''dan,''denge''den yana olunması doğaldır.Kurulu düzenler bunun üstüne kuruludur.Dinlerse kurulu düzenlerin korunmasında görevlidirler.Sahiplerin yararına.

Kimi Kur'an inceleyici Müslümanlar,Kur'an'da birçok Arap atasözü dahası Acem atasözü bulduklarını açıkça belirtirler.

Örneğin Celaleddin Suyuti(ö.Hicri 911/Miladi 1505), El İtkan adlı kitabında çok ilginç bir karşılıklı konuşmaya yer verir;

> **Müslüman büyüklerinden biri öbürüne sorar;**
>
> **"Kur'an'dan Arap ve Acem atasözlerini çıkarıyorsun.Allah'ın kitabında "işlerin hayırlısı ortalarıdır" (her şeyin en iyisi yanı ortasıdır,en iyisi orta yol) anlamındaki atasözünü de bulabilir misin?"**
>
> **Öbürü karşılık verir;**
>
> **"Evet hem de dört yerde'."**
>
> **Öbürü daha başka atasözlerinin de Kur'an'da yerlerini sorar.Beriki,onları da gösterir."Falanca ayet,Filanca ayet..." diyerek...Yani bir sürü atasözünün Kur'an'da yer aldığını,yerlerini göstererek anlatır.**

Memun (Halifeliği 813-833) döneminde yaşamış Abdulmesih İbn İshak El Kindî diye bilinen bir Arap dinbilimcinin şu sözleri ilginçtir: "Eğer sen, Âd, Semûd, deve ve 'ashabu fil' ve benzeri öyküleri anlatırsan, biz de sana: 'Bunlar birtakım soğuk haberler ve Arap kocakarılarının gece ve gündüz söyledikleri saçma sapan sözlerdir' deriz."

Evet, Muhammed söz konusu efsaneyi, "Arap kocakarılarının saçma sapan öykülerinden" almış olabilir. "Eski Arap soybilimcilerinden, eski Yahudi-Hıristiyan çevrelerden, en başta da; İslam öncesinin Yahudi-Hıristiyan karışımı söylevci ve ozanlarından aktarmıştır" da denebilir. İslam öncesinin ünlü söylevci ve ozanlarından Kuss İbn Saide'nin, yine o dönemin aynı tip ozanlarından Adiyy İbn Zeyd'in şiirlerinden örnekler verilebilir. Bu Yahudi-Hıristiyan karışımı kişilerin söylev ve şiirlerinde, "Ad" ve "Semûd" toplumları konusunda, Kur'an'da anlatılanların, kimi zaman benzerini, kimi zaman da aynını bulmaktayız.

Muhammed, kiminde [...] aktarır. Ustaca değiştirerek, ya da olduğu gibi... Kiminde, kendisi uydurur; olmuş gibi gösterir. Kimindeyse karıştırıp salata yapar.

Kaynak:Turan Dursun "Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III"

İslam Öncesi Dönemde Vahiy,Şairlik ve Cinler

“–Ey Allâh’ın Rasûlü! Sana vahiy nasıl geliyor?” diye sorulduğunda şöyle karşılık vermiştir:

“–O, bâzen çıngırak sesini andıran bir ses gibi gelir ki, vahyin bana en ağır gelen şekli budur. Allâh Teâlâ’nın dediğini kavrayıp ezberlediğimde, melek benden ayrılır. Bâzen de melek bana bir insan sûretinde gelir. Benimle konuşur söylediğini hemen kavrarım.”

(Buhârî, Bed’ü’l-Vahy, 1/2; Müslim, Fedâil, 87)

İslam öncesi Araplarda da şairlerin özellikle kahin şairlerin cinleri olurdu,onlar da cinlerinden vahiy alırlardı.

Bir doğubilimci şunları yazar;

> **Şair, "şaara" ya da "şaura" kökünden türemiş bir sözcüktür.Şaara, bir şeyin farkında olmak demektir.Görünmeyen dünya hakkında ilk elden bilgi edinmiş kişi şairdi.Bu bilgiyi kendi kişisel görüşüyle değil, "Cin" denen üstün varlıklarla içsel ilişkiler kurarak alırdı.Onun için bu çağda şiir pek sanat değildi.Sağlanan bilgi,havada uçtuklarına inanılan,görünmez ruhlarla doğrudan ilişki kurmaktan gelen bir bilgiydi.**
>
> **Cin herkesle konuşmaz.Her cin, kendine özgü bir adam seçer,onunla konuşur.Bir adamı sevgisine layık görürse,o erkek ya da dişi cin,o kimsenin üzerine atılır: göğsüne çıkar ve onu bu dünyada kendisinin sözcüsü olmak zorunda bırakır.Bu başlangıçtır,o andan başlayarak o adama sözcüğün tam anlamıyla "şair" denirdi.Şairle şiir arasında çok içten bir kişisel ilişki kurulmuştu.Her şairin zaman zaman gelip kendisine ilham veren özel bir cinni vardı.Şair genellikle kendi Cinine "Halil=içten arkadaş" derdi.Bununla da kalmazdı,herhangi bir şairle böyle yakın ilişki kurmuş olan cin,Yahya ya da Meryem gibi ad bile alırdı.Örneğin;İslam Öncesi dönemin en büyük şairlerinden olan "El-A'şa'l-Ekber'in cinni, Mishal adını taşırdı.Bunun asıl anlamı da "kesici bıçak" demekti.Bu ad şairin iyi konuşan etkili dilini simgelerdi.**

Muhammed'in cinni de bir melekti: Cebrail!

Muhammed'in yakın tanıklarından Aişe,ona "vahiy"geldiği zaman,sıkıntılı bir durum belirdiğini, çok soğuk olduğu günde bile,vahyin ardından onun şakaklarından terler aktığını anlatır.

Aişe ilk vahyin nasıl geldiğini de anlatır;

> **Önce sabah aydınlığı gibi herşeyi açık açık gördüğü rüyalar biçiminde başlamış.Sonra peygamberlik adayı Muhammed Hira Dağı'ndaki bir mağaraya çekilmiş.Daha sonra da Cebrail aracılığıyla ilk vahiy gelmiş.Alak Suresi'nin ilk ayetleri bildirilmiş kendisine.Bu ayetler geldiğinde, "Melek" kendisini çok "sıkmış".Sıkarken "Oku! demiş.Muhammed "Okuma bilmem!" dedikçe o sıkmış.Üç kez böyle yapmış.Sonra Peygamberin dili çözülmüş,başlamış okumaya.Zavallı bu arada çok korkmuş.O sırada Hatice'yle evli olduğu için,onun yanına varmış: "Örtün,örtün beni!" demiş.Korkusu,sıkıntısı geçince de,durumu anlatmış,hayatından korktuğunu söylemiş.Hatice güzel sözler söyleyip yatıştırırken bir yandan da alıp Hristiyanlık inanırlarından ve İncil yazıcısı bulunan bir yakınına,Nevfel Oğlu Varaka'ya götürmüş.Varaka o sırada,çok yaşlı bir kişiymiş.Gözleri de görmüyormuş.Muhammed'i dinlemiş ve şöyle konuşmuş: "Bu sana gelen Musa'ya da gelmiş olan namusun ta kendisidir,seni toplumun buradan çıkarıp atarlarken,keşke yaşıyor olsaydım!" demiş.Muhammed "Demek beni çıkaracaklar mı?" diye sormuş.O şu karşılığı vermiş: "Bu türden birşey(namus) getiren her kişiye düşman olunmuştur.Eğer senin çağrıda bulunacağın günlere erişirsem,sana adamakıllı yardım ederim!" Aradan çok geçmeden de ölmüş.**

Burada ilginç olan nokta,Muhammed'in "melek" eliyle sıkılıp bırakıldığının anlatılmasıdır.Cinlerinin kendilerini boğarcasına sıktığını anlatan "şairleri","kahinleri" anımsatıyor.

Kaynak:Turan Dursun ‘’Kutsal Kitapların Kaynakları I-II-III’’